Michel Dedina

SZŐRMETOLVAJOK

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

MICHEL DEDINA

SZŐRMETOLVAJOK

BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1973

FORDÍTOTTA

WESSELY LÁSZLÓ

Michel Dedina
The Mink Steal
London, Frederick Muller, 1966
© Michel Dedina, 1966

1

Berry Peep megigazította a pisztolytáska szíját a hóna alatt, és belépett a Happy's bárba, hogy közelebbről szemügyre vegye a vendégeket. A vendégek mind feketék voltak, maga Berry is. Ráérősen megindult a bárpult mellett, nem óhajtott másnak a vállára ütni, csak annak, akit keresett. Nem lenne méltó hozzá. Bocsánatot kellene kérnie, de hát Berry nem az az ürge, aki bárkitől is bocsánatot kérne; ő sohasem téved. A Brooks Brothersnál vásárolt, öltönye, csináltatott cipője láttán még toprongyosabbnak tetszett a többi vendég. A mixerek széles mosollyal üdvözölték Berryt, ő meg csak biccentett, de a szegény fickók életében már az is nagy eseménynek számított, hogy észrevette őket. Berry menő fej. Berrynek vadonatúj Cadillacje van. A törvényes nőjén kívül még két fehér nőt is futtat. Berry strici, és pisztollyal jár, hogy védje a pénzét. Senki sem mer kikezdeni vele.

Odakönyökölt a bárpultra, egy fickó mellé, aki igyekezett azt a látszatot kelteni, hogy észre sem vette.

– Szervusz, Gyík. Már jó ideje kereslek.

– Nahát, Berry! – kiáltott fel a másik. – Észre se vettem, hogy itt vagy. Mi újság? Örülök, hogy látlak. Éppen azt mondogattam magamban, hogy jó lenne találkozni veled.

– Ezek szerint éppen jókor jöttem, nem igaz, Gyík? Látni akartál? Furcsa, én meg azt hittem, hogy inkább kerülsz.

– Ugyan, Berry, tudod, hogy nem igaz. A sógorom vagy, boldoggá teszed a kishúgomat. Örülök, hogy látlak. Éppen ma délután mondtam Samuel Thomasnak: „Már jó ideje nem láttam a sógort. Biztosan én is hiányzom neki.”

– Ez igazán kedves tőled! Rendben mennek a dolgok?

– Rendben? Azt kérded, rendben mennek-e a dolgok? Jobban már nem is mehetnének, öregem. Minden oké.

– Izgultam miattad, Gyík, becsületemre, izgultam. Azt hittem, hogy zűrök lesznek. Mi van a nővel, akivel összeálltál… hogy is hívják?

– Lois.

– Igen, Lois. Elég ronda, mi?

– Igazad van, Berry. Elég ocsmány. De tudod, hogy van ez…

– Biztosan ízlik a főztje, he? – nevetett Berry, és vele nevetett Gyík is.

– Nem, hát a főztje az nem a legjobb. De csuda rendes asszony. Egy baja van csak: nem bírja kiverni a fejéből a házasságot. És ha egy nő minden éjjel ezt duruzsolja a füledbe, akkor ideje egy másik után nézni.

– Igen, ideje lekoptatni – jegyezte meg Berry.

– Persze, különben rád tapad – tette hozzá Gyík.

A pincér Berryhez hajolt és megkérdezte, iszik-e valamit. Berry tagadóan rázta meg a fejét.

– Ide figyelj, Gyík, hogy állunk a stekszszel?

– Semmi hézag. A stekszszel minden rendben, jobban nem is lehet. Azt is megmondhatom neked, hogy oltári kilátásaim vannak, szinte magam se hiszem.

– A kilátások engem sose szédítettek meg – jelentette ki Berry.

– Nem?

– Nem, Gyík. Nekem egyetlen dolog számít: a pénz. A készpénz. Minden más csak levegő.

– Igen, Berry. Egyetértünk, százszázalékosan egyetértünk. Nincs jobb a készpénznél, és nem is lesz. Igyunk a pénzre – emelte fel poharát Gyík.

– Hol a két mázsám? – kérdezte sziszegve Berry.

– Pillanatnyilag nincs nálam, Berry. Nem tréfa. De már egyenesben vagyok, hamarosan meglesz a pénzed. Bízhatsz bennem. Csak nem képzelted, Berry, hogy át akarlak ejteni?

Gyík majdnem ordított.

– Hé, öreg fiú, tedd fel a hangfogót, jó? Nem kell az egész bandát beavatni a gondjaidba. Gyere ki, járjunk egyet.

– Semmi kedvem kimenni. Nem láttad, hogy esik? Semmi kedvem átázni, még meg is fáznék. Megfaggyúztam egy nagy bulit; nem akarok előtte megbetegedni.

– Ne bömbölj, az idegeimre mész. Gyerünk ki, ott talán nyugodtabban beszélhetünk.

Dick, a Gyík, vonakodva hagyta el a biztonságos bárhelyiséget, és követte Berryt a parkolóhelyre, a Cadillacjéhez. A bódéban ülő őr úgy tett, mint aki nem lát semmit.

– Hát nem megmondtam, hogy visszafizetem? – tagolta Dick könyörgő hangon.

– Azt ígérted, hogy két héten belül visszaadod, de annak már több hónapja. Torkig vagyok az üres ígéreteiddel.

– Nem üres ígéret, Berry. becsületemre. Benne vagyok egy nagy buliban. Sok idő kellett hozzá, amíg kiszimatoltam. Príma ügy, de sok idő kell hozzá. Hadd hízzék a bárány, mielőtt levágjuk.

Berry kihúzta a Centennial pisztolyt a hóna alól.

– Tudod, mi lesz veled?

– Becsületemre, visszafizetem! Esküszöm!

Gyík egy pillantást vetett a parkoló őre felé. De az, akár a három kis majom: Nem-Lát, Nem-Hall, Nem-Beszél.

– Mit gondolsz, ki vagyok én? Valami kurva pénzintézet, kölcsönt kérhetsz, és sohanapján fizeted vissza?

– Ne, ne! Visszafizetem. Kérlek, Berry, a sógorom vagy. Szeretjük mi egymást. Tudhatod, hogy eszem ágában sincs átejteni téged. Mindent megadok, kamatostól.

– Megöllek.

– Ne, könyörgök, ne. – Gyík térdre esett. – Könyörgök, adj még egy lehetőséget. – Csak az egyik szeme sírt, a másik üvegből volt.

– Nincs több lehetőség, te kurva rohadék.

– Most nincs pénzem. De visszakapod. Esküszöm. Ha nem fizetek, megölhetsz. Én magam megyek el hozzád; még szaladgálnod sem kell utánam. Én aztán igazán nem foglak becsapni, hiszen a húgomért is annyi mindent tettél. Könyörgök, Berry, könyörgök!

Berry pisztolyával fejbe vágta Dicket, a Gyíkot. Gyík hagyta, hadd üsse, hátha ez levezeti a dühét.

– Te mocsok! Kétezer dollár! Két mázsa! Az anyád mindenit! Két hétig dolgozott az egyik nőm, amíg összeszedte.

– Visszafizetem.

– Hazudsz!

– Nem hazudok. Megkapsz mindent az utolsó centig. Még három és fél százalék kamatot is adok.

Berry megint ütött.

– Kell a francnak a te nyomorult három és fél százalékod. Nem kell se tíz, se ötven százalék. Én a száz százalékot akarom. A két mázsát akarom, amit kölcsönadtam.

– Visszafizetem.

– Mikor?

– Péntek után. Péntek után mindent visszakapsz. Pénteken csinálom a dolgot. Ahogy végeztem, visszaadom a pénzed.

– Sok a szöveg! És ha lepuffantanak?

– Ne félj, biztosra megyek. Semmi baj sem érhet.

– És az a másik ügy, amiről beszéltél, azzal mi lett?

– Az büdös lett.

Berry még egyet ütött.

– Éppen erről van szó.

– Igen, Berry. Hidd el, azért hagytam ki, mert nem akartam kockáztatni. Tudod, hogy még sose buktam le. Minden ügyem simán ment, egy se sikerült félre. Soha senkit nem ejtettem át. Kérdezz meg akárkit; akárkit, ha mondom. Mindig megadtam, amit kölcsönkértem. Neked is megadom. Az ügy, amit megfaggyúztam, tökéletes. Nem is lehet elhibázni.

– Csináld meg ma este.

– Lehetetlen, öregem. Csak pénteken lehet megcsinálni. Ez az egyetlen nap, amikor üres a hely. Máskor mindig van ott valaki. Csak pénteken lehet megcsinálni: zsidó cég, pénteken este senki sincs ott a boltban. Egy macska se.

– Időt akarsz nyerni.

– Esküszöm, hogy nem, Berry. Higgyél nekem. Ez biztos ügy. Nem lesz semmi hézag.

– Honnan tudjam, hogy nem hazudsz-e?

– Gyere és nézd meg. Ha látnád a boltot, Berry, értenéd, miről van szó. Én vagyok ott a liftes, azért tudtam alaposan előkészíteni a dolgot. Legalább öt mázsára számítok.

– Ez nem túl sok.

– Neked nem, de nekem igen. Előkészítettem mindent, semmi baj se lehet. Megy minden, mint a karikacsapás. Életem eddigi legjobb ügye.

– Hol?

– A Warwick Buildingben.

– És az hol van?

– A Harmincegyedik utcában.

– És megadod a tartozásod?

– Meg, esküszöm.

– Jól van. Kapsz még egy utolsó lehetőséget, de ha megpróbálsz átejteni, lepuffantalak, mint egy kutyát. Ezt megígérhetem.

Berry hagyta, hogy Dick felálljon. Beült a vadonatúj Cadillacjébe, megindította a motort, és mozogni kezdtek jobbra-balra az ablaktörlők is.

Dick, a Gyík, úgy-ahogy leporolta a ruháját. Berry megindult, és még egyszer a sógorára nézett.

– Gyík, ha megpróbálsz átejteni, behajítalak ebbe a kurva folyóba.

Kigördült a parkolóhelyről. Az őr barátságosan integetett utána.

Dick, a Gyík, gyűlölte a sógorát. Meg volt győződve róla, hogy a strici lepuffantja. Berrynek egyetlen szenvedélye volt: a pénz.

2

Herb Small végigment a Shapiro és Fia cég szabászműhelyén. A hosszú asztalok mellett dolgozó emberek figyelme megoszlott a borotvapengék alatt zizegő drága prémek meg a Yankee-Washington mérkőzést közvetítő ócska rádió bömbölése között.

– Hallom, hogy keresett – mondta Herb Jake Shapiró-nak, aki éppen egy nercszőrmét nyesett körül.

– Igen. Egy pillanat még.

Jake ujjaival végigfutott a prém szegélye alatt, hátha talál még valami rendellenességet. Majd letette maga mellé.

Herb az ablakból elnézte a szemközti épületet. Ez a szomszédság kedvére való volt a New York-i szűcsöknek meg a Southport és Lexington Biztosító Társaságnak – az ő műhelyeik és irodáik voltak a Warwick Buildingben –, mert a szemközti házban volt a kerületi rendőrőrszoba.

– Kész vagyok, Herb – mondta Jake Shapiro. – Menjünk be az irodába.

Végigmentek a műhelyen az üveggel elrekesztett kis irodáig. Shapiro és Fia nem pompázott: megelégedtek a szőrmebundák gyártásával, és vevőikre, a kereskedőkre bízták, hogy díszes kirakatba rakják a portékát.

– Kellemetlenségeim vannak – kezdte Jake.

– Miről van szó?

– Lehet, hogy túl komolyan veszem ezt az ügyet. De mivel maga a biztosítótársaságom detektívje, illik elmondanom magának.

– Miért, mi történt?

– Voltam a rendőrségen is már. Ilyesfajta leveleket kaptam.

Jake egy papírt tett Herb elé. Újságokból, folyóiratokból kivágott betűket ragasztottak rá, a következő szöveget:

ÖTSZÁZ DOLLÁRRA VAN SZÜKSÉGÜNK
HA NEM FIZET KIRABOLJUK
KÖVESSE UTASÍTÁSAINKAT

A PÁRDUCOK

– A többit ott hagytam Fournier hadnagynál. Azt mondta, nem tehet semmit. Biztos csak ostoba tréfa.

– Mi volt a többi levélben?

– Hogy tegyek ötszáz dollárt az utcasarki papírkosárba.

– És tett?

– Dehogy tettem! Hiszen akkor örökösen tömhetném pénzzel azt a papírkosarat. Különben is szívesebben adok ötezer dollárt a rendőröknek azért, hogy megvédjenek, mint ötszázat az ilyen szemeteknek.

– Olyan az egész, mint valami képregényből való história.

– Én is éppen ezért gondoltam. Fournier azt mondta, hogy megnézeti, nincsenek-e ujjlenyomatok a leveleken, de szerintem nem fog semmit se találni.

– Elbocsátott valakit az utóbbi időben? – kérdezte Herb.

– Hogy elbocsátottam-e? Szívesen kivágnám az egész lusta bandát, de nem tehetem; túl jól megy az üzlet.

– Nem veszekedett valamelyik alkalmazottjával?

– Csak annyit, mint máskor. Mindenki évek óta dolgozik nálunk. Aligha szórakoznának ilyen vacakok küldözgetésével. Ötszáz dollár különben is semmiség. Ha pénzt akarnának kizsarolni belőlem, sokkal többet kérnének. Azt hiszik, hogy a bőröm alatt is tele vagyok pénzzel.

– Nem volt kellemetlensége valamelyik hitelezőjével? Vagy valamelyik adósával?

– Mi nem tartozunk senkinek. Hitelezni is egy, legföljebb két hónapra szoktunk, persze, ha ismerjük a vevőt. Ez az egyetlen lehetséges üzleti politika, ha nem akarunk belebukni. Az itt dolgozók zöme valaha önálló volt. Ez a sikerem egyetlen titka. Mint a Maffiánál: fizess, vagy meg-döglesz.

– Fizess, vagy megdöglesz… Senkivel se szólalkozott össze? Gondolkozzon egy kicsit. Maga elég kíméletlen üzleti ügyekben. Bizonyára vannak ellenségei.

– Nekem? Csak az Industrial Waste Inc. szemeteskocsisaival volt egy kis nézeteltérésem. De azok sose küldenének ilyen őrült förmedvényt. Azok a fickók egytől egyig gengszterek; nálam is jóval gazdagabbak.

– Nincs mégis valami elképzelése arról, kik írhatták a leveleket?

– Fogalmam sincs.

– A felesége?

– Szó sincs róla. Mindent megkap tőlem, amit csak akar. Így aztán békében hagy.

– Anyósa, apósa, sógora? – próbálkozott tovább a detektív.

– Valamennyien szerepelnek a fizetési listámon.

– Hogyan?

– Tudja, az adó miatt – magyarázta Jake.

– Hát akkor miért akart velem beszélni?

– Két dolog miatt. Először is, fel akarom emelni a biztosításomat ötvenezer dollárral.

– Én nem biztosítási ügynök vagyok, hanem nyomozó. De felhívom a figyelmét rá, hogy ez többe kerül, mint ötszáz dollár.

– Nem baj. Fütyülök rá, mennyibe kerül.

– Ahogy akarja. Tekintse úgy, hogy ettől a perctől kezdve ötvenezer dollárral megemelték a biztosítását. Majd megkérem az irodát, hogy küldjék ki a megfelelő iratokat.

– Rendben van. A másik, az igazi ok, amiért ide kérettem: Fournier hadnagy szerint lehetséges, hogy maga tudja, kik küldték ezeket a leveleket.

– Igaz, az értesüléseim elég jók, ha hivatásos bűnözőkről van szó. De ez műkedvelő munka. Egyetlen hivatásos ismerősöm sem bocsátkozna ilyen kalandba. Egyszerű: a zsarolással sokkal többet kockáztat, mint a lopással vagy betöréssel.

– A Párducokról sose hallott?

– Soha.

– Reméltem, hogy maga ismeri őket. – Jake megvakarta a tarkóját.

– A maga helyében nem nyugtalankodnék. Csak a hivatásosoktól kell óvakodni. Az ilyen fogások inkább csínytevésre vallanak.

– Gondolja, hogy fogadjak fel egy detektívet, és őriztessem éjjelenként a helyiséget?

– Szerintem csak kidobná a pénzét – vélekedett Herb.

– Jól van, maga jobban tudja.

– Ide, a hekusok szomszédságába, minden zugban elhelyezett riasztócsengők közé csak egy Houdini lenne képes behatolni. De ha megint írnak, értesítsen.

Herb elhagyta a szűcsműhelyt, és kilépett a folyosóra. Csöngetett a liftért, és várt.

A liftajtó kinyílt, és a nyomozó belépett a fülkébe.

– Kérem a földszintre – szólt oda a liftesnek.

A liftes a fal felé fordította az arcát, de Herb úgy érezte, hogy ezt a fejet már látta valahol.

Odahajolt, és belenézett a liftes arcába.

– Hello, Gyík – mondta.

– Jó napot, Herb. Hogy van?

– Valami melóra készülsz, fiacskám?

– Melóra? Én? Nem tudom, miről beszél. Itt melózok, liftes vagyok.

– Mit tudsz a Párducokról?

– A Párducokról?

– Igen, a Párducokról. És szállj le a magas lóról. Ha az utcára akarsz kerülni, szívesen elmondom a gazdádnak a múltbéli hőstetteidet.

– A párducok az őserdőben élnek; sosem láttam őket.

– Ahogy akarod, te piszok. Mostantól fogva tekintsd magad a munkanélküliek nagy családja egyik tagjának.

– Könyörgök, Herb, az istenért, ne tegye.

– Kik a Párducok? – kérdezte Herb.

– Semmi közöm hozzájuk.

– Azt magam is kitaláltam. Kik azok?

– Fiatalokból összeverődött galeri, az előkelő negyedben.

– Színesbőrűek?

– Igen.

– Rabolni szoktak?

– Nem tudok róla.

– Valami balhéra készülnek errefelé.

– Igazán semmi közöm hozzájuk.

– Jól van. Nyisd ki az ajtót.

Dick, a Gyík, nézte, hogyan sétál ki a nagydarab fehér ember a házból. Sírni tudott volna. Három hete volt már itt, és eddig senki se vette észre, még a hekusok sem. És most, alig néhány órával a nagy meló megkezdése előtt felfigyel rá egy biztosítótársasági detektív. De Dick már nem hátrálhatott meg. Ezen a betörésen nemcsak a kenyere múlik. Az élete is.

3

Az öreg Pop Sacchini a Queens Boro Plazán kiszállt az Astoria vonatból, és átszállt a földalattira. Rohant, és kapott még ülőhelyet. Kinyitotta a *New York Post* kora esti kiadását, amelyet a legkisebb fia hozott haza az egyetemi kollégiumból, gyorsan átfutotta az első oldalakat, megelégedett azzal, hogy elolvas egy-egy bekezdést, egy-egy hasábot. Popot nem nagyon érdekelte, mi történik a világban. Neki csak a fiai számítottak. Négy fia volt; a három idősebb már elvégezte a főiskolát, és a legkisebbnek, aki az újságot hozta, csak két éve volt hátra. Pop jogosan büszke volt önmagára; mindezt éjjeliőri fizetéséből érte el. Pop Sacchini ugyanis éjjeliőr volt a Warwick Buildingben.

Ugyanebben az órában Gyík egy pillanatra sem állhatott meg, ez volt az esti csúcsforgalmi idő. Tudta, hogy rövidesen bezárják a műhelyajtókat, és üzembe helyezik a riasztóberendezést. Napközben megfigyelte, hogy a Levy Fivérekhez nagyobb mennyiségű szőrme érkezett, és most azt leste, hogyan távoznak az alkalmazottak. Várt, hogy jöjjön az éjjeliőr és felváltsa. Az is az ő dolgához tartozott, hogy az épület soha ne maradjon őrizet nélkül.

– Hello, Calvin – köszöntötte Pop Sacchini.

Amikor Gyík liftesnek jelentkezett, óvakodott a saját nevét bemondani, és Calvin Johnson néven mutatkozott be az épület gondnokának.

– Hello, Pop.

Gyík szerette a derék öregembert.

– Nehéz nap volt? – érdeklődött Pop.

– Csak a szokásos. De nem bánom, hogy már vége van – felelte Gyík. – És magánál mi újság?

– Semmi különös. Ma jó napom volt.

– Igen? Mi mindent csinált?

– Megjavítottam a szomszédaim hűtőszekrényét; meg kellett olajozni a motort. Aztán meg vacakoltam ezzel-azzal, beültem a kocsmába, ittam egy kis sört, tereferéltem, megint ittam, tréfálkoztam az ismerősökkel. Olyan nap volt, mint a többi. Az én életemben nincs semmi izgalom.

Pop persze nem tudhatta, hogy hamarosan egy csomó izgalomban lesz része.

Gyík a lift rácsos ajtajának támaszkodott. Az épületben még maradt három-négy ember; várni kellett, amíg mindenki eltávozik, meg akart bizonyosodni róla, hogy Popon kívül egy árva lélek sincs az épületben. Gyík a legrészletesebb aprólékossággal készítette elő a tervét. Az egyetlen sötét pont Herb Small volt, aki felfedezte. Néhány nappal ezelőtt ennyi is elég lett volna, hogy abbahagyja az egészet, de ma már nem maradt választása. Kénytelen volt végigcsinálni mindent.

– Mi bajod, fiam? – kérdezte az öreg részvevőén. – Fáradtnak látszol.

– Igazán? Nincs semmi bajom, de hosszú volt a nap.

– Menj csak haza. Kezelem én a liftet helyetted.

– Még nem járt le az időm. Nem akarom, hogy a góré rajtakapjon, hogy idő előtt ellógok.

– Meg se tudja, péntek este be se jön. Én aztán tudom, elég régen dolgozom itt.

– Köszönöm, Pop, nem akarok kockáztatni. Nem akarom elveszteni ezt a melót.

– Ahogy akarod, fiam. Jól van, lemegyek átöltözni.

Az öreg Pop kinyitotta az alagsorba vezető ajtót és eltűnt. Dick, a Gyík, közben még egyszer átgondolta, mit kell még ellenőriznie: a liftet, a szolgálati bejárat riasztócsengőjét, a hátsó lépcsőt, a Levy Fivérek riasztócsengőjét, a targoncát, Popot… Popra vigyázni kell. De az éjjeliőr aligha fogja megnehezíteni a dolgát: egyetlen szenvedélye volt, a villanymotorok javítása. Felberregett a hívócsengő, és a táblán kigyulladt a piros jelzés. Gyík becsukta az ajtót, és felvitte a liftet a

hetedik emeletre. Az idősebb Levy várta.

– Lefelé? – kérdezte a szakállas ember.

– Lefelé – mondta Gyík.

Alighogy az öreg elment, megint megszólalt a csengő. Az ötödikre hívták. Elment ez az ember is. Gyík felment a legfelső emeletre, mindenhova benézett, hogy van-e még valaki az épületben. Pop Sacchinin és rajta kívül egy teremtett lélek sem tartózkodott a házban.

Gyík nyitva hagyta a liftajtót, elment az épület végébe, hogy a szolgálati bejáratra szerelt riasztócsengőt kikapcsolja. A szerkezet nem volt nagyon bonyolult, hiszen a szemben lévő épületben volt a rendőrőrszoba. Csak egy őrült törne be itt, a hekusok orra előtt. Elég, ha megszólal egyetlen riasztócsengő, egy perc alatt körülveszik az egész házat.

Mikor a riasztócsengővel végzett, kinyitotta a szolgálati ajtót, és egy vékony ónlemezt dugott az ajtószárny és az ajtófélfa közé, hogy a zár nyelve ne csúszhasson be a nyílásba. Behúzta az ajtót, látszólag zárva volt. Gyík mélységes nyugalmat érzett. Ezekben a pillanatokban volt igazán elemében. Ez volt az igazi, a kedvenc szakmája. Visszament az előcsarnokba. Pop Sacchini már munkaruhába öltözött, és egy csomó takarítóeszközt, seprűt, vödröt, felmosórongyokat cipelt.

– Még nem végeztél, fiam? – kérdezte az öreg.

– Mindjárt kész vagyok. Még végigjárom az emeleteket, ellenőrzőm, nem maradt-e valaki bent.

– Ne törd magad, fiam; majd megnézem én. Úgyis takarítok minden emeleten. Ha valaki hívja a liftet, meghallom és kiengedem.

– Nem, megnézem én magam. A gondnok a telkemre kötötte, hogy ellenőrizzem, nem bújik-e el valaki a házban.

– A gondnok! Ez is folyton csak azon rágódik, hogy nem surran-e be valami tolvaj. Itt, a rendőrök orra előtt semmit se lehet kezdeni. Őrült az az ember, én mondom neked.

– Meglehet, de azért mégiscsak megnézem. Hátha ő maga bújik el, hogy ellenőrizze, betartom-e az utasításait. Mondtam már, nem szeretném elveszteni az állásomat. Jön? Felviszem.

– Jól van, Calvin.

Az öreg belépett a liftbe. Dick kitette a második emeleten, és továbbment a legfelső emeletig. Kiszállt, a liftajtót egy székkel kitámasztotta, nehogy becsukódjék. Levette kopott cipőjét, és óvatosan, nehogy zajt üssön, harisnyában megindult lefelé. Egy pillanatra megállt a hatodikon, hogy letegye az öngyújtóját. Ha Pop most meghallja, akkor ejteni kell a dolgot; nem vállalhatott semmilyen kockázatot. Az utolsó három emeletet lábujjhegyen tette meg. Amikor a cipőjét letette a másodikon, hallotta, hogy az öreg Pop dudorászik. Még egy emelettel lejjebb ment, kinyitotta a főbejárati előcsarnokba vezető vészlépcső ajtaját, és az ajtó és a zár közé egy fémlapot dugott, hogy könnyen visszajusson, mivel az ajtó lépcsőház felőli oldalán nem volt kilincs. Lement a pincébe és belépett a motorházba. Kikapcsolta az áramot, és szétbontotta a motort árammal ellátó huzalokat. A bicskájával lekaparta a huzalokat védő szigetelőszalagot. Könnyen ment, régi huzalok voltak. Egy zsineggel összekötötte a meztelen huzalokat, felállt és bekapcsolta az áramot; a motorból azonnal fekete füstfelhő csapott ki. A biztosíték kiégett, tűzveszélytől nem kellett tartani. Letörölte ujjlenyomatait a kapcsolóról meg a biztosíték dobozáról, összeszedte a szigetelőszalag földre hullott törmelékét, és bedobta egy fűrészporos dobozba. Nem volt valószínű, hogy megtalálják a törmeléket, de ha igen, akkor inkább itt az alagsorban, mint a zsebében. Felszaladt a földszintre, halkan becsukta az alagsori ajtót. Kinyitotta a vészlépcső ajtaját, zsebre vágta az odadugott fémlapot. Szép lassan felment a második emeletre, és felvette a cipőjét. Pop már majdnem kész volt a kis előcsarnok takarításával.

– Nem indul meg az a vacak lift. Fenn maradt – szólt oda neki Gyík.

Pop Sacchini felegyenesedett. A nyeles felmosórongyról a víz a padlóra csöpögött.

– Megmondtam a gondnoknak, hogy ki kellene cseréltetni a liftet. Régi már, mondtam neki, a végén még baj lesz vele. De oda se figyel. Csak az érdekli, hogy tömheti meg a zsebét, és hogy minél kevesebbet költsön a ház rendben tartására.

– Igaz, igaz. És most mit csináljak? Gondolja, hogy telefonáljak a liftkarbantartónak?

– Karbantartónak? Miért?

– Hát hogy jöjjenek és javítsák meg a liftet.

– A liftre ne legyen gondod. Majd én megnézem. Több liftet javítottam én életemben, mint ezek a szerelők együttvéve.

Gyík ezt a választ várta az öregtől.

– Meg tudja javítani?

– Megnézem. Legfelül van?

– Igen, a legfelső emeleten.

– Sokára jöttél le.

Gyík megindult a melléklépcsőn, az öregember nyomában.

– Előbb megpróbáltam, hátha meg tudom indítani. Gondoltam, ha piszkálom egy kicsit, majd csak megindul.

– Nem kellett volna. – Az öreg megállt, hogy kifújja magát. – Nem szabad hozzányúlni; azonnal szólni kell nekem. Tudod, hogy jó néhányszor rendbe hoztam már ezt a nyavalyás liftet. Na, menjünk tovább, nézzük meg.

Fent, a legfelső emeleten, az öreg iparkodott megindítani a liftet. Még a tetejére is felmászott, meg akart győződni, nem a tartókábelekkel van-e valami baj. Amikor lemászott, kijelentette:

– Nem tudom, mi van vele. Annyi bizonyos, hogy nem itt fent van a hiba.

– Hívjam a szerelőt?

– Nem kell. Annyit én is tudok, mint azok a szerelők. Lehet, hogy a motor romlott el.

Pop megindult lefelé. Gyík az előcsarnokban odaszólt az öregnek:

– Ki kell támasztani az ajtót, nehogy magára csukódjon.

– Igen. Jó, hogy mondod.

Pop egy talpas hamutartóval kitámasztotta a melléklépcső ajtaját, aztán a pincében nagyot szippantott.

– Itt kiégett valami.

– Igen, olyan égett szag van – visszhangozta Gyík.

Az öreg előhúzta a zseblámpáját az overalljából.

– Ahá, nézd csak a motort! Látod ezt a füstöt?

A motor körül ködszerű füst lebegett.

– Úgy látszik, komoly baj van – vélekedett Gyík.

– Ahogy mondod. Leégett a tekercselés.

– Hívjam a szerelőket? – kérdezte Gyík.

– Megjavítom magam is, jobban, mint ők. Lehet, hogy rámegy az éjszakám, de ez nem fontos.

– Segíthetek?

– Nem, úgysem értesz hozzá. Szét kell szerelnem az egész istenséget.

– Akkor mennék is haza.

– Eredj csak, fiam.

Gyík az alagsor túlsó felében lévő személyzeti öltözőbe ment. Belebújt a nadrágjába. Kedve lett volna rágyújtani, de eszébe jutott, hogy az öngyújtót a hatodikon hagyta. Ha elkapják odafönt, azt mondhatja, hogy az öngyújtójáért ment vissza.

Elég gyenge magyarázat, de a gyenge is jobb a semminél.

Amikor átöltözött, megnézte, hol tart Pop Sacchini. Az öreg éppen a motort szedte szét.

– Menni fog? – kérdezte tőle.
– Persze. Ne félj, nem lesz semmi baj.
– Ne küldessek át egy kávét magának?
– Nem, köszönöm. Menj csak haza.
– Jól van. De akkor nyissa ki a kaput. Be van zárva.
– Ejnye, egészen elfelejtettem, hogy be van zárva. Mindjárt megyek és kiengedlek. – Az öreg megtörölte a kezét.
– Látod, annyira leköt a munka, hogy minden másról megfeledkezem.
– Ez már így van.
– Jó, ha az ember elfoglalja magát valamivel. Nem bírom én a semmittevést.
Pop felment a lépcsőn, kikapcsolta a riasztócsengőt, elővette a kulcscsomóját, és kinyitotta a bejárati ajtót.
– Minden rendben lesz, fiam.
– Tudom, jó kezekben van a motor. Sokáig fog dolgozni rajta?
– Lehet, hogy egész éjjel.
– Nagyon egyedül érezheti magát.
– Mindig haza szoktam telefonálni a feleségemnek, mielőtt lefekszik. Hogy legalább beszélgethessek valakivel.
– Jó éjszakát, Pop.
– Jó éjszakát.
Negyed hét volt. Negyedóra múlva a Penn Station állomásnál a Saverin kávézóban kell lennie. Sétált egy kicsit a környéken. Mindent tökéletesen előkészített. A Harmincegyedik utca legtöbb épülete a szőrmekereskedőknek nyújt otthont. Ilyenkor egészen kihalt a környék. Jóformán senki sem jár Manhattannek ebben a csücskében, munkaidő után, kivált péntek este. Gyík visszafordult az állomás felé, és a bejáratnál megvette a *Journal-American*-t. Ez is a tervhez tartozott.
Az újságot a hóna alá szorította, és átvágott a pályaudvar márvány borítású előcsarnokán. Még maradt egy kis ideje. Megállt a Doubleday könyvesbolt kirakata előtt és nézelődött. Néhány tánclemez is volt a kirakatban. Nem mintha Gyík szerette volna a tánczenét. De azért a Mills testvéreket szerette.
– Szervusz, Gyík.
Dick megfordult. Berry Peep volt az.
– Mit keresel itt?
– Téged követlek, te hazudozó. Azt mondtad, hogy dologra indulsz. Hát akkor mi a csudát lődörögsz itt, ebben a rohadt városban?
– Berry, az istenre kérlek, most megyek a dologra. Ne köpj bele a levesembe.
Szerette volna megmondani Berrynek, hogy egy hivatásos betörő munkáját zavarja meg. Nem volt vesztegetni való ideje, és hiába hajlongtak a harlemi bártulajdonosok Berry előtt, a hivatásos bűnözők megvetették. Igaz, Cadillacje volt, úgy öltözködött, mint egy gróf, és a harlemi lakásánál különb lakása négernek nem is lehetett. Még portás is volt a bejáratnál. Több pénzt keresett, mint amennyiről bármelyik hivatásos bűnöző álmodhatott. De azért csak strici volt. És amikor lefeküdt a feleségével, tudhatta, hogy ötven dollárért bárki, jóképű és ronda, törpe vagy otromba megteheti ugyanezt. De Berry veszedelmes alak volt. Berry sokat képzelt magáról. Pisztollyal járt. De azért csak féreg maradt, hiába dolgoztak neki fehér prostituáltak, hiába volt luxuskocsija meg elegáns cipője. A kocsmában elfogadták a pénzét, de megvetették. Mindenki tudta, hogy közönséges strici, és egy szép napon kibukik a sorból, és ha túl magasra nyújtogatja a nyakát, egyszerűen kitörik.
– Vigyázz, ha velem beszélsz. Itt vagyok, mert látni akarom, mi van a pénzemmel.

– Dolgozom, öreg fiú, nyakig vagyok a munkában. Hagyj békén.

– Láttam, mikor bementél az állomásra, gondoltam is magamban, most akar olajra lépni a disznó.

– Nem akarok olajra lépni. Mondtam, hogy dologra megyek. Eredj a … szóval, hagyj dolgozni.

– Tudod, mi vár rád, te tetű, ha le akarsz lépni?

– Nem lépek le.

– Megöllek. Akárhová bújsz, megtalállak. Még ha Philadelphiába szöksz, vagy Los Angelesbe, akkor is. Beléd eresztek egy kurva golyót, a patkányok rágják meg a beledet.

A Gyík egyetlen szemét a jól öltözött emberre emelte. Azon töprengett, hogyan lehet egy ilyen gazdag ember ennyire barom.

– Esküszöm, nem akarok olajra lépni. Nem is tehetném. Éppen dologra megyek. Nem akarlak megbántani, de ha még sokáig beszélgetünk, megeszi a fene az egészet. Menj haza, hagyj dolgozni. Ha itt lődörgünk, a hekusok azt hiszik, hogy kábítószerárusok vagyunk.

– Vigyázz, mit beszélsz, te féreg. Nem tűröm, hogy sértegessenek. Utálom a kábítószerárusokat. Üzletember vagyok. Ellátom a közönséget azzal, amire szüksége van, de az egészségre ártalmas dolgokat nem szállítok. Semmi közöm a kábítószerárusokhoz. És nem is hasonlítok azokhoz a tetvekhez.

– Persze, persze. Kérlek, gyere el hozzám ma este, de később. Akkor lesz időm beszélgetni.

Gyík indulni akart, de Berry karon ragadta.

– Vigyázz, ne keresztezd az utamat – fenyegetőzött.

– Nyugodt lehetsz.

Gyík bement a kávéházba. Samuel Thomas ott ült a bárpultnál, ahogy megbeszélték.

– Elkérhetem az újságját egy pillanatra? – kérdezte Sámuel a terv szerint.

– Tessék – Dick odaadta a lapot.

– Nem hallottam a mérkőzések eredményét – jegyezte meg Samuel álmos képpel.

– Maga Yankee-szurkoló?

– Nem, az én csapatom a Senators, mert én washingtoni vagyok.

Samuel pontosan betartotta a kapott utasításokat. Gyík azt mondta, hogy tegyenek úgy, mintha nem ismernék egymást, és a baseballról beszélgessenek.

– Szerencséjük van, semmi több – vetette oda Gyík.

A felszolgálólány letette eléjük a kávét.

– Parancsol még valamit, uram? – kérdezte.

Gyík éhes volt, szívesen evett volna egy adag dán tésztát, de mivel a tervezettnél már későbbre járt, evésre nem maradt idő.

– Köszönöm, nem kérek.

Most Samuelen lett volna a sor. Gyík ránézett, látta, hogy Samuel nagyon gondolkozik, és megértette, hogy elfelejtette a betanult szöveget.

– Igen, mindent a mázlijuknak köszönhetnek – mondta Gyík.

– Mázli! Mázli! – Samuel most már emlékezett. – Ez nem szerencse kérdése. Ők a legjobb csapat ma a világon!

– Sajnálom, barátom, de nincs igaza.

– Hallgasson ide! A kocsimban vannak a táblázatok. Szívesen bebizonyítom, hogy igazam van, akár most azonnal is. A kocsim itt van, közel. Nem szeretem, ha valaki hitetlenkedik, mikor a Senators csapatáról van szó. Ami a szívemen, a számon: ez a legjobb csapat a világon, senki se verheti meg őket, még a…

– Jól van – vágott szavába Gyík. – Ha megitta a kávéját, nézzük meg a maga táblázatait.

– Nagyon szívesen megmutatom. Mert a Senators….

Samuel elég ostobának látszott, de Gyík ezt az egyetlen embert tudta felhajtani, akinek nem kellett előleget adnia. És Gyík helyzetében előlegről szó se lehetett. Szétnézett a kávéházban. Csak ők ketten ültek a pultnál. A terem is majdnem üres volt.

– Megitta a kávéját? – kérdezte Gyík, remélve, hogy Samuel megérti a célzást.

– Igen, igen, megittam.

– Hát akkor? – kérdezte Gyík.

– Hát akkor? – ismételte meg a kérdést Samuel.

– Nem mutatná meg a táblázatot?

– Dehogynem, gyerünk. A kocsimban van, elég közel. De csak akkor, ha valóban érdekli…

Kisétáltak a kávéházból, és megindultak az állomás főbejárata felé. Átvágtak a Hetedik sugárúton a Harminckettedik utca irányába.

Mikor a kávéházi vendégek hallótávolságán kívül voltak, Gyík rászólt Samuelre, hogy fogja be a száját.

– Hát csak azt mondtam, amit te mondtál – tiltakozott az izmos néger fiú.

– Tudom. De most fogd be a pofád. Lazítanom kell egy kicsit, ha azt akarod, hogy baj nélkül megcsináljuk.

– Miért, csak nincs valami hézag? Azt mondtad, hogy téged sose csípnek el.

– Igaz. Én még sosem voltam sitten.

– Én már igen, és nincs kedvem visszakerülni.

Dick, a Gyík, nem mondta el Samuelnek, hogy Berry Peep azzal fenyegette, hogy megöli, és azt sem, hogy a biztosítótársaság nyomozója látta a Warwick Building liftjében.

– Tankoltál?

– Igen, elég benzin van a kocsiban, de megnézettem az olajat is, a gumikat is, még az akkumulátort is. Minden rendben.

Legalább ezt az egyet nem felejtette el.

4

A kocsi a Statler Szálloda előtt, tilos helyen parkolt. A szélvédő mögé bírságolási cédula volt tűzve, de ennek nem volt semmi jelentősége. A kocsit, egy nagy csomagtartós, kék, 1962-es Chevroletet, lopták, és valószínűtlen volt, hogy a rendőrök a kocsi rendszámát a lopott és körözött kocsik listájával összehasonlítsák.

– Megvan a kulcs? – kérdezte Dick.

Samuel kotorászni kezdett a zsebeiben. Végre megtalálta.

– Tyű, de melegem lett. Már azt hittem, hogy elvesztettem.

Gyík dühöngött magában, hogy ilyen ütődött alakkal társult. Szerencsére Samuel szerepe a munkában a lehető legegyszerűbb volt.

Beültek a kocsiba és elindultak. A Greeley téren befordultak a Harmincegyedik utca felé. Szép lassan kellett hajtani, nehogy magukra vonják a figyelmet.

– Talán én fel se mennék veled. Okosabb, ha itt maradok a kocsiban – mondta Samuel.

– Mi a csudának? – kérdezte Gyík; nyugtalanította a kérés.

– Hogy figyelmeztesselek, ha egy zsaru vagy bárki más bemegy a házba. Megnyomom a dudát.

Gyík igyekezett megőrizni a nyugalmát. Ez a Samuel valóban teljesen hülye. Higgadtan magyarázni kezdte:

– A rendőrőrszoba itt van a tőszomszédságban. Egy falkányi rendőrt látsz majd. A legfontosabb, hogy ne idegeskedj, ne kapkodj. Ha úgy viselkedsz, mint aki dologra indul, biztos lehetsz benne, hogy lefülelnek.

– Jobb, ha a kocsiban maradok. Sose lehet tudni. Hátha visszajön valaki dolgozni.

– Nem maradsz a kocsiban. Ha a zsaruk meglátják, hogy egy néger ül és vár egy ilyen furgonban, gyanút fognak, és megkérdezik, mit keresel itt. Mindent előkészítettem, minden a legnagyobb rendben van. Senki se vesz észre semmit. Azt hiszik, hogy szállítómunkások vagyunk, csakhogy mi nem ide szállítjuk az árut, hanem innen szállítjuk el.

– Szóval nem maradhatok a kocsiban?

– Nem.

– Éhes vagyok. Haraphatnánk valamit.

– Előbb kellett volna. Most már nincs idő rá. Így is eleget késtünk.

– Ne halasszuk inkább holnapra? A szombat este még a péntek esténél is jobb. Mindenki leissza magát.

– Az istenit, mondtam már, hogy ma este kell megcsinálni. Zsidó cég. Lehet, hogy holnap este dolgozni fognak. Ma este egy árva lélek sem lesz itt, annyi biztos.

– Talán nem vallásos zsidók.

Gyík alaposan megfigyelte a házat az előző péntek estéken, és tudta, hogy soha senki se jön vissza.

– Meglehet. De ma este kevesebb a kockázat, mint holnap.

– Nem jól érzem magam.

– Én sem. De azért nem kell szüntelenül nyafogni. Kezdek torkig lenni veled!

Gyík megállt egy piros lámpánál.

– Ne haragudj, öregem. Csak egy kicsit nyugtalan vagyok – panaszkodott Samuel.

– Te mindig nyugtalan vagy. Mindig ilyen is voltál.

Gyík áthajtott a Hatodik sugárúton.

– Nem tehetek róla – siránkozott Samuel. – Mindig arra gondolok, hogy valahol egy puskás

ember les ránk. Valamilyen rohadék, aki alig várja, hogy hősködhessen. Érzem.

Gyík Herb Smallra gondolt. Vajon a biztosító nyomozója értesítette-e a rendőröket?

– Ne törődj vele. Minden rendben lesz.

Gyík megállította a kocsit a rendőrőrszobát a Warwick Buildingtől elválasztó kis utca torkolatánál.

– Ez az? – kérdezte Samuel.

– Igen. Előremegyek. Megnézem, szabad-e az út.

Gyík zsebre vágta a slusszkulcsot. Attól tartott, hogy Samuel meggondolja magát, és elhajt. Becsapta az ajtót, végigment a kis utcán a szolgálati bejáratig. Benyitott, és bement. Az épületben teljes csend. Elment a főbejárathoz, az előcsarnokig. Ott már hallani lehetett, hogy Pop Sacchini szereli a lift motorját. Kinézett az utcára. Két rendőr ment el az épület előtt, Samuel pedig az újságot olvasta.

A talpas hamutartó, amivel Pop az ajtót kitámasztotta, még mindig a helyén volt. Gyík visszament a kocsihoz.

– Gyere, szállj ki – szólt oda Samuelhez. – Vegyük ki a targoncát.

A két férfi egy postai targoncát emelt ki a kocsiból: kis kerekes, vászonhuzatos targoncát.

Keresztültolták az utcán. Nem mintha nehéz lett volna. Egy ember is elhúzhatná, de így lehajtott fejjel mehettek végig az utcán. Gyík széles mozdulattal, de nesztelenül, kitárta a szolgálati ajtót. Beengedte Samuelt, átadta neki a targoncát, és figyelte, hogy az ajtó csendben becsukódjék.

– Ne csoszogj – suttogta. – Gyere utánam, halkan.

– Igen – bólintott Samuel.

Beléptek a főbejárati előcsarnokba. Az üvegajtón át látták, hogy a ház előtt egy férfi cigarettára gyújt, eldobja a kialudt gyufát, és továbbmegy.

Gyík gyorsan a melléklépcsőhöz vonszolta Samuelt, nehogy a dohányos férfi felfigyeljen társának dúlt vonásaira. Visszahelyezte az ajtó közé a talpas hamutartót, és megindult előre.

– Megy ez könnyen, öreg fiú – kiáltotta Samuel.

Gyík hátrafordult, és ujját a szájára nyomta.

– Hallgass! – suttogta.

Samuel egy fejmozdulattal jelezte, hogy érti. Követte Dicket felfelé a lépcsőn. Vigyáztak, nehogy a lépcsőhöz ütődjön a targonca, jó magasra emelve vitték.

Alig voltak túl a harmadik emeleten, hallották, hogy megszólal a telefon. „Biztosan Pop felesége” – gondolta Gyík. A berregő hang lassan elhalt.

Megérkeztek a hatodik emeletre. Itt kezdődött a hadművelet nehezebb része: behatolni a Levy Fivérek ajtaján. Gyík letette a targoncát a padlóra, és elővette belőle a szerszámokat.

– Hozz egy széket, és csavard ki ezt az égőt – utasította halkan Samuelt.

Samuel megtette, amit kért. Gyík egy foglalatot adott a kezébe, hosszú csatlakozózsinórral. Sámuel kicsavarta az izzólámpát és a csatlakozózsinórt csavarta be helyébe.

– Most már értem, öregem, miért akartad a dolgot még a sötétség beállta előtt elkezdeni – jegyezte meg őszinte elismeréssel a hangjában.

Gyík intett neki, hogy hallgasson. A szerszámostáskából elővett egy kézi villanyfúrót, és rákapcsolta a vezetékre.

– Gyere ide – suttogta.

– Minek?

– Van egy kis kanna olaj a táskában. Hozd ide.

Samuel addig kotorászott a táskában, míg meg nem találta.

– Amikor fúrok, lassan, cseppenként önts olajat a fúróra.

– Oké.

Samuel a kannát a fúró fölé tartotta. Örült, hogy segíthetett. Az olaj bő sugárban a padlóra ömlött.

– Nem a jó oldalán fogtad meg – sziszegte Gyík, és majdnem hozzátette: „Te hülye!” – Fordítsd meg a kannát, hogy cseppenként jöjjön belőle az olaj.

– Oké – mondta Samuel, és már csinálta is, ahogy mondták.

– Mérd az időt – mondta Dick és odanyújtotta az óráját. – Figyeld, mennyi ideig tart.

Samuel bólintott.

Gyík bekapcsolta az áramot, és a fúró megindult az ajtó fémlemezében.

– Nem lenne jobb, betörni az ajtó üvegablakát? – kérdezte Samuel.

– Ha betöröm az ablakot, azonnal megszólal a riasztócsengő.

– Az anyját! Te mindenre gondolsz!

Gyík biccentett. Igen, éppen ezért kerülte el mindeddig a börtönt. Mielőtt belefogott valamibe, mindent aprólékosan előkészített. És ha a rendőrség nyomozott a lopás ügyében, még akkor sem gyanúsíthatta Dicket, ha éppen abban a házban dolgozott, ahol a betörést elkövették. Nem volt priusza.

A fúró áthatolt a fémlemezen. Nem volt nagyon vastag. Itt, a rendőrség tőszomszédságában nem gondoltak rá, hogy hüvelyknyi vastag páncéllemezzel borítsák az ajtót.

– Mennyi ideig tartott? – kérdezte Samueltől.

– Tíz másodpercig.

Gyík bólintott. Ez a művelet körülbelül egy félóráig fog tartani. A lemez három oldalán lyukakat fúr, utána maga felé hajlítja a lemezt, a résen besurran, kikapcsolja a riasztóberendezést, és kinyitja az ajtót. Könnyen megy – persze annak, aki ért hozzá.

– Miért nem hoztál vágópisztolyt? Sokkal hamarabb keresztülvágnád ezt a vacakot, mint a fúróval.

Gyík csak egy idő múlva válaszolt.

– A riasztóberendezés érzékeny a melegre. Ha a hőmérséklet gyorsan emelkedik, működni kezd.

– Mondhatom, öregem, te aztán ismered a dörgést.

– Csak így lehet ezt csinálni, különben lebuksz.

Valóban, Dick még sose volt a börtönben. De eddig nem ismerte fel egyetlen biztosítótársasági nyomozó sem, abban az épületben, amit éppen ki akart rabolni.

A fúró kezdett átmelegedni. Gyík nem szívesen állt meg, de tudta, hogy a fúró könnyen eltörik, ha tovább dolgozik, és a szétszóródott darabjai újabb nyomokat jelentenének a rendőrség számára. Abbahagyta hát a munkát.

– Van a szerszámok között egy csavaros üveg – mondta suttogva Samuelnek. – Vedd ki.

Samuel odaadta az üveget.

– Csavard le a tetejét – utasította Gyík.

Samuel lecsavarta az üveg tetejét, és Dick bemártotta a fúrót az üvegben levő folyadékba.

– Mi van benne? – érdeklődött Samuel.

– Víz.

Gyík ismét munkához látott.

– Csöpögtess rá még egy kis olajat.

Samuel letette az üveget a földre, és cseppenként olajozta a fúrót. Zajtalanul dolgoztak. Most már Samuel is tudta, mit kell csinálni, és ha Dick egy-egy néma fejmozdulattal a vizet tartalmazó üvegre vagy az olajoskannára mutatott, Samuel máris ugrott.

Hallották, hogy a harmadikon megint megszólal a telefon. Most se vette fel senki. A csengő

végül is elhallgatott. A rendőrőrszobáról egy járőrkocsi robogott ki, néhány pillanat múlva felbúgott a szirénája. Samuel Gyík felé fordult.

– Ne izgulj, ez nem nekünk szól – vetette oda Dick.

– Jobb helyet nem választhattál? Fenemód idegesít, hogy ilyen közel vannak.

– Itt sokkal könnyebben megy, mint másutt.

Tovább dolgoztak, míg végre három oldalról átvágták az ajtót.

– Most pedig segíts, rakjuk el a szerszámokat – szólt Dick.

– Nem mész be előbb?

– Nem.

Gyík kikapcsolta a fúrógépet, a zsinórt rátekerte a fúrótestre, és berakta a szerszámostáskába.

– Állj fel a székre, és csavard ki a csatlakozózsinórt – szólt oda Samuelnek. – Ne felejtsd el a foglalatot se, és csavard vissza a körtét a helyére.

– Oké – dörmögte Samuel.

Ezalatt Dick visszarakta a táskába az olajoskannát meg a vizes üveget, és félresöpörte a fémforgácsot. Sajnálta, hogy nem hozott magával egy kis söprűt meg lapátot. Nem szívesen hagyott hátra áruló nyomokat. Felállt, leporolta a ruháját, megnézte, hogy nem maradt-e fémpor a kabátján vagy a nadrágja felhajtójában. Rászólt Samuelre is, hogy porolja le magát. Ha a rendőrség rajtakapja őket, nem lesz bizonyíték ellenük. Minek kockáztatni? Első a biztonság.

Samuel ügyetlenül próbálta visszacsavarni az izzót.

– Ne felejtsd el letörölni az ujjlenyomataidat – figyelmeztette Dick.

– Ne félj. Nem felejtem el.

Gyík egy kis feszítővasat csúsztatott az ajtón a kifúrt résbe. Éppen belefért a hegye.

– Kész vagy? – suttogta.

– Igen, azonnal megyek.

Samuel berakta a táskába a csatlakozózsinórt, kezét a zsebkendőjébe törölte, és odament Dickhez segíteni.

– Csak arra kérlek, hogy tartsd az ajtót, ne mozogjon. Nem szabad nagyon rezegnie. Ha nagyon rezeg, a riasztócsengő működésbe lép, és ahány zsaru csak van, pillanatok alatt itt terem.

– Nekem nem hiányzanak a zsaruk.

– Jó, akkor támaszkodj az ajtónak, amíg akkora rést feszítek, hogy beférjek.

Samuel egész súlyával az ajtónak támaszkodott. Gyík a feszítővassal maga felé hajlította az ajtó fémlapját, hogy kézzel megfoghassa, aztán a szerszámostáskából kesztyűt vett elő, felhúzta, és maga felé hajlította a fémlapot. Szerencsétlenségére a fémlap a közepén hajlott meg. A nyílás nem volt elég nagy, nem fért be rajta.

– Kapcsoljuk be megint azt a rohadt fúrót – suttogta Gyík.

– Minek? – kérdezte Samuel.

– Ne kérdezz sokat. Azt akarod, hogy sikerüljön a dolog vagy sem?

– Persze, de…

– Akkor csináld, amit mondok, és minden rendben lesz. Különben te is meg én is hamarosan sitten leszünk.

– Azt már nem, semmi kedvem visszamenni.

Samuel elővette a csatlakozózsinórt, elölről kezdték a munkát. Gyík még néhány lyukat fúrt oda, ahol meg akarta hajlítani az ajtó fémlapját. Aztán ismét szétsöpörte a fémport, és Samuel elfoglalta a helyét az ajtónál. Gyík hajlítgatni kezdte a fémlapot. Most már a kívánt helyen engedett. Elég tágas volt a nyílás, bebújhattak rajta.

– Bemászok és kikapcsolom a riasztócsengőt. Te itt maradsz.

Gyík átsiklott a nyíláson. Alkonyodott, de azért még elég világos volt, hogy mindent lásson.

Nem volt szükség rá, hogy villanyt gyújtson, zseblámpa sem kellett. A zseblámpa ide-oda imbolygó fénycsóvája felkeltheti a szomszédok figyelmét, és könnyen lehet, hogy telefonálnak a rendőrségre.

Gyík nem vesztegette az időt, egyenesen a riasztócsengőhöz ment és kikapcsolta. Utána az ajtóhoz lépett, álkulcsot dugott a régimódi zárba és kinyitotta.

– Gyerünk, munkára, nem akarom itt tölteni az éjszakát – szólt Samuelnek.

Samuel betolta a targoncát a helyiségbe.

– Hol vannak a prémek? – kérdezte.

Dick egy kézmozdulattal a falak mellett húzódó, mennyezetig érő széles polcokra mutatott. A polcok előtt acélsodronyból készült rács húzódott.

Samuel meghökkenve kérdezte:

– Hogyan szedjük ki?

– Nem tart soká, csak egy közönséges lakatot kell lepattintani. Nem gondolták volna, hogy bárki ilyen közel jusson a célhoz – mondta Gyík; a szerszámtáskából egy reszelőt vett elő, és kezelésbe vette a lakatot.

– Miért nem vered le kalapáccsal? – kérdezte Samuel.

– Elment az eszed? Olyan zajjal járna, hogy New York összes rendőrei idecsődülnének – magyarázta Gyík.

– Nem is gondoltam volna.

– No, persze! De most fogd erősen a lakatot, hogy ne mozogjon. Szeretném minél hamarabb átreszelni. Az öreg nem marad örökké lent az alagsorban.

– Gondolod, hogy feljön ide?

– Aligha. Semmi keresnivalója itt. Nem kell őrjáratot tartania. Csepegtesd az olajat.

Samuel néhány csepp olajat öntött a reszelő által vágott résbe.

– Öregem – dörmögte –, ez a leghosszabb meló, amiben részt vettem!

– Azt elhiszem,– mondta Gyík, és lekicsinylő pillantást vetett a társára. Samuel közönséges kis írógéptolvaj volt. Egy-egy éjjeli betörése legfeljebb száz-százötven dollárt hozott, de legtöbbször a tíz dollárt sem haladta meg. Vacak kis munkák, és azt a kis hasznot is lefölözték az orgazdák.

A reszelő végül is átrágta magát a fémen. Gyík leszedte a lakatot, és bedobta egy papírkosárba.

– Ennek se veszik többet hasznát – tette hozzá.

– A fene a jódolgukat – horkantott Samuel.

Gyík kinyitotta a rácsot.

– Hozd közelebb a targoncát – mondta.

Samuel csak nézte, hogyan tömi tele prémekkel a targoncát.

– Ne segítsek?

– Ne, hagyd, majd magam.

Csak egy targoncával visznek el, és ha Samuel hajigálja az árut, feleannyi se férne a targoncába, mint amennyit Dick szép rendesen belerak.

Samuel fel és alá járt a munkaasztalok közt. Felkapott egy szabásmintát.

– Te – kezdte –, ezek a bundák elég rondák. Ez az ócskaság ér annyit, amennyit mondtál?

– Azt hiszed, hogy hülye vagyok?

– Kinek passzoljuk el? – faggatta Samuel.

– Bízd csak rám.

– Beszéltél már a passzerral?

– Igen – hazudta Gyík, aki csak a munka sikeres befejezése után keresett orgazdát magának. Megvolt a módszere, hogyan adja tovább az árut, de nem akarta Samuel orrára kötni. Samuel olyan fickó, aki egy orgazda javaslatát kész rendelésnek veszi. És amikor az áruval beállít az

orgazdánál, csodálkozik, hogy az eredetileg megnevezett összeg egyharmadát vagy egynegyedét kapja.

Amikor Dick a saját szakállára kezdett dolgozni, rögtön rátalált a helyes útra. Szimatolt, kitudta, hogy mire van szükség a piacon, csak aztán látott munkához, és azt lopta, ami éppen kelendő volt. A munka befejezése után már csak kapcsolatba kellett lépnie valamelyik ismerős orgazdával, és kipuhatolni, mekkora összeget követelhet az árujáért. Néha egy ideig várni kellett, hogy jobb árat érjen el. Egyszer két hétig is várt egy bőrönd silány óraszerkezettel, amíg megfelelő árat érhetett el. Ezt az orgazdák is tudták. Dicknek neve volt a szakmában! Arra nem számíthattak, hogy letörik az árait. Ha nem kapta meg a tisztességes összeget, várt. Dick, a Gyík, nem gyengeelméjű besurranó tolvaj volt. Neki volt a legjobban kiépített hálózata a holmija elhelyezésére. Sokáig kellett küzdenie, hogy ezt a helyet kivívja magának.

A targonca megtelt prémmel. Dick a tetejére dobta a szerszámostáskát, rádobott két párnát, és az egészet letakarta egy lepedővel. Gondosan betűrte a lepedő sarkát.

– Készen vagyunk, mehetünk – szólt oda Samuelnek.

– És ezt mind itt hagyod? – kérdezte Samuel.

– Igen. Ami értékes, az itt van. Gyere, fogd meg a targonca egyik végét, én meg viszem a másikat.

– Oké!

– És aztán semmi zaj, érted?

– Értem hát – felelte Samuel. – Nem vagyok hülye.

A lépcsőházban Dick felszedte az alibinek otthagyott öngyújtóját. Megindultak lefelé a targoncával. A harmadik emelethez érve megint hallották, hogy szól a telefon.

– Mondd, öreg, miért csönget állandóan ez a telefon? – kérdezte Samuel.

– Az éjjeliőr felesége csenget. Folyton ezt csinálja.

– Mit gondolsz, feljön az öreg?

– Úgy intéztem a dolgot, hogy jó ideig odalent maradjon.

– Az anyját, te aztán mindenre gondolsz!

– Ez igaz.

Keresztülmentek az előcsarnokon, vigyáztak, nehogy a targonca a padlóhoz ütődjön. Az öreg Pop Sacchini nem adott életjelt magáról. Bizonyára lent térdelt az alagsorban, a motor mellett, boldogan, hogy egész éjszaka babrálgathat.

A munkának még egy része hátravolt, az, amiben Dick, a Gyík, remekelt. Azt a látszatod kellett kelteni, hogy a betörés nem belső munka. Dick, a Gyík, mindig úgy intézte. hogy a rendőrök megesküdjenek, hogy kívülről hatolt be valaki. A targoncát lerakták az ajtó mögé.

Gyík felemelte a lepedőt, és kivette alóla az egyik nagypárnát. Elővett egy üvegvágó gyémántot és egy vágócsipeszt a szerszámtáskából.

– Állj ide az ajtó mögé, és szorítsd a párnát az üveghez – szólt oda Samuelnek.

– Oké – válaszolt Samuel és homlokát elöntötte a verejték.

Gyík kinyitotta az ajtót, és vágni kezdte a fémszálakkal megerősített üveglapot. A fémszálakat egyenként kell majd elcsipdesni. Időről időre a közeli rendőrőrszoba felől léptek vagy hangok zaja ütötte meg a fülüket.

Gyík jobban szerette volna, ha előbb a targoncát biztonságba helyezik. Szerette volna azt mondani Samuelnek, hogy várja meg a kocsiban, szedje fel és indítson minél gyorsabban, ha valami baj van. De nem kockáztathatta meg. Samuel könnyen elveszti a fejét, képes lenne belehajtani az első hekusba. Nem, ezt már nem vállalhatta. Bárcsak lett volna annyi pénze, hogy hozzáértő társat szerezzen magának, valakit, akiben vakon bízhat… de hát kénytelen volt beérni egy másodrendű alakkal. Elég rosszul állnak a dolgok: Berry azzal fenyegeti, hogy megöli, Herb

Small pedig sejti, hogy rosszban sántikál. Ki tudja, nem beszél-e róla a rendőröknek? Vagy inkább a saját cége érdekeit védi? Hiszen Dick, a Gyík, még sose bukott le…

Elővette a másik párnát is, és odanyomta az üveg feléje eső oldalához. Tenyerével ráütött a párnára, és hallotta, hogy az üveg megreccsen. Nagyot reccsent. De ezt nem lehetett elkerülni. Samuel felnyögött. Majd meghalt a félelemtől. Dick gyomra is összeszorult. De a munkának ezt a részét is tökéletesen el kellett végezni.

Ahányszor megreccsent az üveg, Gyík azt hitte, hogy fellármázza az egész várost. Pop Sacchinira gondolt. Nem hallja-e meg az alagsorban? Talán már megunta a lenti barkácsolást, és feljön egy kis levegőt szívni. Néha kiállt a kapu elé, nézte a Hetedik sugárúton suhanó kocsikat.

– Megvan – mondta Dick.

Az üveget már csak a fémszálak tartották a keretben. Most a vágócsipesz következett. Elcsípte a fémszálakat, kivéve a lentieket. Rászólt Samuelre, hogy álljon félre, majd tiszta erejéből megnyomta az üveget. Nagyot reccsent, bedőlt, ott lógott az át nem vágott fémszálakon. A nyílás elég tágas volt, egy ember kényelmesen átmászhatott rajta. A Gyík csak ennyit akart: elhitetni a rendőrökkel, hogy a betörők kívülről hatoltak be, betörték az üvegajtót.

Hallották, hogy egy kocsi megáll a járda mellett. Valószínűleg a rendőrségi járőrautó tért vissza. Gyík a társára pillantott. Samuel szinte kővé meredt a rettegéstől, ha arra gondolt, hogy a közelben zsaruk cirkálnak. Dick mutatóujját az ajkára téve figyelmeztette, hogy egy szót se szóljon. Majd félreállt, s az ajtó csendesen becsukódott. Dick lehajolt, és az üvegtörmeléket elsöpörte a fal mellől. Azt akarta, hogy a rendőrök még álmukban se gondoljanak rá, hogy az üveget belülről törte be valaki.

– Kimegyek, megnézem, tiszta-e a levegő – mondta Gyík.

– Utána elpucolunk?

– Igen.

– És ha a zsaruk éppen akkor jönnek ki az őr szobából?

– Úgy kell viselkedni, mintha semmi se történt volna. Mintha a házhoz tartoznál.

– Várjunk egy kicsit. Azt hiszem, hogy most még nem szabad kimenni.

– Maradj veszteg, és fogd be a szád. És a krisztusát, vigyázz, nehogy az ajtó becsapódjon mögöttem, megértetted?

Samuel bólintott.

Gyík kilépett az épületből. A szomszédos épületben nagy volt a sürgés-forgás, a zsaruk éppen bevittek valakit. Megindult az utcán, aztán megállt és rágyújtott. Vigyáznia kellett, hogy minden mozdulata természetes és ráérős legyen. Lehet hogy figyelik valamelyik ablakból. Elment az utca végéig. A rendőrőrszoba előtt egy üres járőrkocsi állt. Gyík erőltetetten könnyed léptekkel ment oda a kocsijukhoz. Kinyitotta a hátsó ajtót, és nagyot szívott a cigarettából. A rendőrőrszoba főbejárata mögött látta a lépcsőt. Fülelt, nem hall-e lépéseket a lépcső felől. Nem hallott semmit. A rendőrőrszoba előtt egy lélek sem volt. Visszament a szolgálati ajtóhoz, Samuel kinyitotta neki.

– Senki sincs a közelben – mondta Gyík.

– Akkor szaladjunk – nógatta Samuel.

Kihozták a targoncát az épületből. Dick csendesen betette maga mögött az ajtót, majd kettesben eltolták az immár nehéz targoncát az utca végéig. Gyík egy pillantást vetett a rendőrőrszoba felé; most sem látott senkit. Beemelték a targoncát a kocsiba, és Samuel bezárta a hátsó ajtót.

– Valaki jön lefelé a lépcsőn! – hörögte Samuel.

Gyík beült a kormánykerék mögé, Samuel beugrott a másik ülésre. Két rendőr lépett ki az őrszobáról, végignéztek az utcán, leléptek a járdáról, és szaporán megindultak a Hetedik sugárút felé.

– A kurva anyjukat – káromkodott Samuel, még a szava is elakadt. – Kotródjunk innen, de gyorsan.

Gyík fordított egyet a slusszkulcson, és elindította a kocsit. Elhaladt a két rendőr mellett. A rendőrök beszélgettek, nem is hederítettek a mellettük elsuhanó lopott kocsira.

Az utca végén Gyík kénytelen volt megállni a piros lámpánál, de újra megindulhattak, még mielőtt a két rendőr beérte őket. Befordultak a Hetedik sugárútra, lassan, nehogy felhívják magukra a figyelmet.

– Nyertünk! – kiáltotta Samuel.

– Nyugalom. Még nem nyertünk. Csak akkor leszünk biztonságban, ha nem szegődnek rendőrök a nyomunkba, megértetted?

– Nem vagyok egészen hülye.

– És azt is jegyezd meg, hogy a saját érdekedben ne járasd sokat a szádat, megértetted?

– Jól van, jó, megértettem. Tudom én, hogy mit csináljak. De most csak az érdekel, hogyan markoljak minél több pénzt, és végre örüljek egy kicsit az életnek.

– Még valamit. Nehogy szórni kezdd a pénzt. A spiclik rájönnek, hogy nem munkával kerested.

– Persze, igazad van, az anyját! Egy vasat se költök el. De addig is szeretnék valamit felmarkolni.

Gyík befordult a Harmincharmadik utcába, nyugat felé.

– Egy kis ideig eltart, amíg pénzhez jutunk.

– Hogyhogy?

– Egyelőre nem verjük passzra a holmit.

– Nem adunk túl rajta most mindjárt?

– Nem.

Erről eddig egy szót se szólt Samuelnek, és most egy kissé zavarban volt.

– Mibe rántottál bele? Mit csinálsz az én részemmel?

– Tudod, hogy soha nem vertem át senkit, akivel együtt dolgoztam.

Dick joggal hivatkozhatott a hírnevére.

– Tudom. De egyszer ezt is megteheted…

– Láttad, hogyan dolgoztam?

– Igen.

– Láttad, hogy minden úgy ment, mint a karikacsapás?

– Igen.

– Azért, mert tudom, mit kell tenni. Én sose adom el a holmit előre. És tudod-e, miért?

– Nem.

– Mert az orgazdák mind csalók. Nem igaz?

– Nem egészen. Én nem szidom őket, engem mindig kifizettek.

– Igen, kifizettek, mert jó balek vagy. De csináltál velük valaha is igazán jó üzletet?

– Hát néha megizzasztottak…

– Néha! Ne hazudozz összevissza. Soha életedben nem tudtál tisztességes feltételeket kiverekedni egyetlen passzernál sem.

– Lehet. De jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok. Mondd, hol akarod elpasszolni a holmit?

– Vannak kapcsolataim.

– Nekem is – erősködött Samuel.

– Mifélék? Heart Anderson?

– Heart Anderson rendes, és készpénzzel fizet.

– Közönséges pióca. Látni, hogy hülye vagy, mert hozzá jársz.
– Hova viszed a holmit?
– Egy garázsban hagyom, amíg nem tudom továbbadni.
– Az istenit, hogyan adod el, ha meg se mutatod?
– Megy az anélkül is – Gyík mutatóujjával a mellére bökött. – Ismernek a szakmában. Mindenki tudja, hogy Dick, a Gyík, nem hazudik, és ha megmondom, mit akarok eladni, jó pénzt ígérnek.
– És ha nem? Ha ezek a vacak prémek nem érdeklik a szarháziakat?
– Várok. A végén csak eljönnek hozzám.
– És mit csinálsz, ha nem jönnek?
– Eljönnek. Az orgazda mind kapzsi jól tudja, mi a jó Üzlet, elég ha rápillant. Én pedig csak jó boltot kínálok nekik.
– Az anyját, hülye voltam, hogy összeálltam veled.
Dick csak mosolygott. A következő lépések már könnyebbek. Gyík pontosan tudta, hol adja el a prémeket. Az ő hálózata a lehető legjobb a világon…
A kék kocsi befordult a Tizenkettedik sugárútra, Samuel abbahagyta a siránkozást. Gyík bevezette a Chevroletet egy nagy raktárszerű épületbe, a tengerentúlra utazók garázsába.
– Itt hagyjuk az árut? – kérdezte Samuel Thomas.
– Itt.
– És ha megpattintják?
– Attól ne félj. Az itteni alkalmazottak mind megbízhatók, ezek felesküdtek.
Gyík semmit se bízott a véletlenre. Miért kockáztasson, miért hagyja a kocsit az utcán? Egy lopott kocsit! A rendőrök könnyen azonosíthatják. De a garázsban senki se figyel fel rá. Nyugodtan ott hagyhatja, amíg nem kell elővenni a prémeket. Most már jobban érezte magát, ha Berry Peepre gondolt. Minden úgy ment, ahogy kitervelte. Az egyetlen bökkenő csak az volt, hogy Herb Small felfedezte a Warwick Buildingben. De a nyomozó nem értesítette a zsarukat, hiszen akkor ott lettek volna a fogadásukra.
A két színesbőrű kilépett a kocsiból. Egy alkalmazott odalépett hozzájuk.
– Rendben van, fiúk – mondta. – Adják ide a kulcsot, majd én elteszem.
– Eszem ágában sincs odaadni a kulcsot. Bezárom a kocsit, be én. Nem akarom, hogy használják, amíg nem vagyok itthon – felelte Dick.
– Nincs joga lezárni a kocsit, barátocskám – jelentette ki az alkalmazott. Tiltják a tűzrendészeti szabályok.
Gyík egy bankjegyet húzott elő a zsebéből.
– Itt van ez az ötdolláros papír. Rajta van a városi tűzoltóság külön engedélye a számomra.
Az alkalmazott elkapta az ötdollárost, és gondosan tanulmányozni kezdte Abraham Lincoln arcképét.
– Azt mondja, hogy csak néhány napról van szó?
– Igen.
– Rendben, de aztán ne tegyenek szemrehányást, ha kigyullad az épület és bent ég a kocsijuk.
– Nem teszünk.
Az alkalmazott megmutatta a kocsi helyét. Gyík és Samuel kisétáltak a garázsból. A szél a Hudson folyó felől fújt, a hobokeni Maxwell House kávépörkölőjének illatát sodorta feléjük. Gyík mélyet szippantott. Egyszerre csak azt érezte, hogy éhes.
– Látod, milyen simán ment minden – mondta Samuelnek.
– Igen – felelte Samuel. – Még csak észre se vettek.
– Ezután is rendben lesz minden – mondta Gyík, és odaintett egy taxit. – Könnyen, mintha

csak a járandóságunkat akarnánk felvenni.

De Gyík nem nagyon hitt abban, amit mondott. Berry Peepre gondolt, és összeszorult a gyomra.

Lois Brown odadobott egy tízdollárost a pultra. Az eladó megköszönte, és miközben a pénztárfiókba tette a bankjegyet, összehasonlította a számát a hamis bankjegyek jegyzékén szereplő számokkal. Az italárusító boltok a pénzhamisítók kedvenc céltáblái. Visszaadta a Loisnak járó pénzt.

– Köszönöm, legyen máskor is szerencsénk – mondta.

Lois fogta a becsomagolt whiskysüveget. Nem szerette a whiskyt, annál inkább az édes likőrt, de hát Gyík meghagyta neki, hogy whiskyt vegyen, és végtére is, az ő pénze volt.

A fenekét riszálva elment a járdán játszó gyerekek mellett: néhány fiú utánakiáltott valamit spanyolul; nem komolyan mondták, hiszen nem is volt semmi megjegyzésre való szegény Loison, csak a tréfa kedvéért.

Lois belépett a városi házban levő lakásába. Dick és Samuel már várta.

– Könnyen ment? – kérdezte Lois Gyíktól.

– Gyerekjáték volt – felelte Gyík.

– De még mennyire! – tette hozzá Samuel. – Semmi hézag. Csak be kellett menni. Mintha hazamentünk volna. És épp a zsaruk orra előtt…

– Fogd be a szád! – kiáltott rá Lois. – Semmit sem akarok hallani. Ha akarjátok, törjétek ki a nyakatokat, de én nem akarok belekeveredni, ha egy szép napon elkapnak benneteket. Nem leszek bűnrészes, semmiről sem akarok tudni.

– Rendben van – hümmögött Samuel, és közben a whiskyre kacsingatott. – Semmit sem akarok én elmondani.

– Amilyen fecsegő vagy, a végén lebuktatod az én fiúmat is!

– Ne izgasd fel magad, aranyom – szólt közbe Dick, levette a zakóját és a faliszekrénybe akasztotta. – Ne beszélj így Samuellel, hiszen még fiatal. Megbántódik, érzékeny fiatalember.

– Fiatalember? – vágott a szavába Lois. – Akkor volt fiatal, amikor Kolumbusz felfedezte Amerikát.

– Mi baj, aranyom? Tréfa az egész – mondta Gyík.

– Mindjárt megmondom, mi baj. Elegem van abból, hogy naphosszat izguljak, hazajössz-e este vagy sem.

– Ne izgulj, aranyom – mondta Gyík.

– Ne izguljak? Tudom, hogy munkára készültél. Azt hiszed, vak vagyok?

– Dehogyis – válaszolta Gyík.

– Mért nem tudsz itthon ülni?

– Nem vagyok gazdag. Valahogy csak meg kell keresnem azt a pénzt.

– Keresek én eleget – mondta Lois. – Vagy nem?

– Nem akarom, hogy egy nő tartson el. Nem vagyok én Berry Peep.

– Ne handabandázz, kölcsönkérni bezzeg tudsz tőle.

– Persze, de azt a húgom keresi.

– Nemcsak a húgod. Két másik kurvát is futtat.

– Utálom a striciket. Mindig utáltam, és mindig utálni fogom. Náluk én is többet érek.

– Berrynek legalább – vetette oda Lois – nem kell rettegnie a rendőrségtől.

– Igazad van, drágám. Neki nem kell. Helyette a húgomat szokták elcsípni. Őt csukják le – ujjával Loisra bökött. – Én ilyet nem csinálok. Nekem egyetlen lány sem dolgozik, és nem is fog. Amíg ezzel a két kezemmel megkereshetem, ami kell, úgy élek, ahogy eddig.

– Persze, a milliomos úr! Csak éppen egy fitying sincs a zsebedben. Kénytelen vagy száz

dollárt kérni Berrytől…

Gyík nem mesélte el Loisnak, hogy kétezer dollárral tartozik Berrynek. A pénzt azért kérte kölcsön, hogy megbízható társat vehessen maga mellé egy valóban komoly, nagy betöréshez. Csakhogy a pénz lassan elolvadt: száz dollár ide, ötven oda. Amíg nem sikerül túladni a prémeken, nincs semmije.

– … hogy cigarettára valód legyen. Hát érdemes örökösen rettegni a rendőrségtől, félni, hogy lesittelnek, mindenért izgulni? Még akkor is izgulsz, amikor van pénzed. Azt mondom neked, Gyík, hogy egy szép napon meg fognak ölni.

– Fogd be a pofád! – ordította Dick. Lois a legsebezhetőbb pontján sebezte meg. – Fogd be a pofádat, te mocsok!

Lois csodálkozva nézett rá.

– Mi bajod van, Gyík?

– Semmi.

Samuel úgy érezte, hogy közbe kell lépnie:

– Öregem, ne izgasd fel magad…

– Ne avatkozz a dolgaimba! – ordította Gyík.

– Csak segíteni akartam – magyarázkodott Samuel.

– Ne menjen el az eszed, Gyík – mondta Lois.

– Inkább menj ki a konyhába, és főzz valamit. Eredj, és hagyj békén. Mindig csak oktatsz, csak veszekszel.

– Ne beszélj így Loisszal – mondta Samuel. – ő csak a javadat akarja.

– Torkig vagyok veled, eredj! – pattant fel Gyík. – Gyere vissza holnap, majd megkapod a pénzed.

– Nem vagyok a rabszolgád – siránkozott Samuel. – Szeretném, ha megmondanád végre, mikor akarsz kifizetni.

– Kifizetlek, már megmondtam. Tudod, hogy a szavam ér valamit.

– De sört nem vehetek rajta.

– Nem érdekel. Kifizetlek, ha eladtam a prémet. Előbb nem. És most eredj a csudába!

Samuel felkapta a kabátját.

– Mennyire számítsz?

– Nem tudom; öt, hat, talán hét mázsára.

– És mikor kapod meg?

Gyík az órájára nézett:

– Még várok egy órát, csak aztán telefonálok. Holnap megmondom, mennyit kapok.

– Nem csapsz be?

– Soha senkit nem csapok be.

– Hát akkor most se kezdd el – mondta Samuel, és végre indulni készült.

Gyík elhúzódott tőle. Megbolondul, ha ez a vakarcs még soká itt marad. A konyhaajtónak támaszkodott. Hallotta, hogy Samuel Thomas elmegy.

– Bocsáss meg, elment az eszem – mondta Loisnak békülékenyen.

– Valami baj van, ugye?

– Csak volt. Mihelyt túladtam az árun, minden rendben lesz.

– Pénz?

– Igen.

– Csak száz dollárral tartozol Berry Peepnek – mondta Lois, és egy szelet borjúhúst dugott a sütőbe. – Várhat.

– Az a baj, hogy… többel tartozom neki.

Lois felegyenesedett.

– Mennyivel?

Gyík megmondta.

– Kétezer dollárral! – kiáltott fel az asszony. – Miért kértél tőle ilyen sokat?

– Szükségem volt rá. Megszimatoltam egy igazi nagy boltot. Ez a mostani se volt éppen rossz üzlet, de ennél is komolyabb dolgon törtem a fejem. Életem legnagyobb boltja, két évig, talán háromig is nyugodtan megéltem volna belőle.

– És miért nem csináltad meg?

– Nem akart menni. És én nem kezdek bele, csak akkor, ha biztos vagyok a dolgomban. Várni kellett, és elúszott a pénz.

– Mire költötted el?

– Erre – bökött Gyík a whiskysüvegre meg erre – bökött a borjúhúsra. – A pénz elúszott, kész… És Corneliának is tartoztam ötven dollárral. Meg akartam adni, hogy befizethesse a betegbiztosítást. Hátralékban volt.

– Nem várhatott volna? Ennyivel igazán tartozik neked.

– Cornelia semmivel sem tartozik nekem. Nem is vagyunk rokonok, mégis felnevelt. Én tartozom neki.

– És meg tudod adni Berrynek a pénzt?

– Persze. Megkapja, ami jár neki.

– Mért nem mondtad, hogy ilyen sokat kértél?

– Mért mondtam volna? Neked se volt két mázsád. És nem akartam, hogy idegeskedj.

– Jaj, Gyík, mégiscsak megmondhattad volna. Berry veszélyes alak – Lois megragadta Dick kezét. – Megfenyegetett?

Gyík lesütötte a szemét.

– Néhány napja megütött a pisztolyával. Azt mondta, megöl, ha nem adom meg a pénzt.

– Megmondhattad volna… Jaj, még kiabáltam is veled. Félek, Gyík…

– Nem lesz semmi baj. Minden rendbe jön – Gyík töltött magának egy pohár whiskyt. – Most már csak be kell sepernem a pénzt.

– Ha nem sikerült volna a dolog, Berry megöl.

– Meg.

– Jaj, Gyík… – Lois végigsimította a homlokát. – Miért nem szóltál?

– Most már mindegy. Nemsokára telefonálok, és nem lesz semmi baj.

– És ha mégis? Ha nem tudsz túladni az árun? Akkor mi lesz?

Dick mutatóujját a halántékához emelte, és csettintett, mintha pisztolyt sütne el.

Herb Small hangosabbra csavarta az autórádiót, de így sem tudta teljesen túlharsogni feleségének szakadatlan szóáradatát.

– Figyelsz, Herbert?

– Tessék?

– Hallottad, mit mondtam?

– Igen, drágám.

Herb rákanyarodott a Long Island-i gyorsforgalmi útra.

– Megpróbáltam megkapni Judyt, hogy vigyázzon a gyerekekre, de nem jöhet. Megkérte Sue-t, hogy jöjjön el helyette. Sue mostani udvarlója a repülőknél szolgál, az alakulata Mitchelben van, Sue anyja a múlt vasárnap meghívta a fiút ebédre, és Sue szerint el van tőle ragadtatva. De én azt hiszem, hogy ez a fiú nem fogja elvenni Sue-t. Szerintem jó, ha egy lányt csalódások érnek mielőtt férjhez megy. Mert csak így tudja igazán megbecsülni a férjét, majd ha bekötik a fejét. – Vera kesztyűs kezével megsimogatta Herb arcát. – Szerintem Sue különben is túl fiatal még a házasságra, még csak tizenöt éves. Tizenöt év nagyon kevés. Igaz, hogy manapság sok lánynak van már fiúja ilyen idős korában. Az én időmben a lányok legalább húszéves korukig vártak a férjhezmenéssel. Furcsa, ugye?

– Ühüm.

– Mit gondolsz, mit fog csinálni?

– Ki?

– Sue fiúja.

– Hiszen katona.

– Nem most, hanem amikor leszerel.

– Fogalmam sincs.

– Az apjának csemegekereskedése van Rochesterben.

– Az jó dolog.

– Jó dolog? Szeretnéd, ha a lányod egy csemegekereskedő fiához menne feleségül?

– Akkor legalább mindig lenne mit ennie.

– Ezt mondja Abramson is.

– Ki az?

– Sue apja.

– Azt hittem, most láttad először ezt a lányt.

– Most láttam.

– Honnan tudsz róla ennyi mindent?

– Beszélgettem vele, amíg elmentél a kocsiért.

– Mondd, rendesen el fogja látni ez a lány a gyerekeket? – kérdezte Herb. – Hiszen alig ismered.

– Nem lesz semmi baj. Megadtam neki a doktor telefonját, és megkértem, értesítsen bennünket a Winter Gardenban, ha történne valami. Mindenesetre az utolsó felvonás előtti szünetben hazatelefonálok, hogy minden rendben van-e.

– Akkor jó – mondta Herb, és egy másik állomást keresett a rádión.

– Nyugtalanít valami, Herb?

– Honnan gondolod?

– Nem tudom. Ma este furcsa vagy. Csak nem a munkahelyeden van valami kellemetlenség?

– Dehogy, kedvesem.

7

Pop Sacchini feljött az alagsorból. Kezét a kezeslábasába törölte. Még nem volt kész a motor javításával, de sokat elvégzett már belőle, és meg volt elégedve magával. Senki se tudta volna ilyen jól megcsinálni. Pop a feleségére gondolt, aki minden este felhívja, mert nyugtalankodik az öreg rossz szíve miatt. Egyre csak nógatja, hogy menjen nyugdíjba, költözzenek vidékre, de ő hallani sem akar róla. Johnnynak még két éve van hátra a főiskolából. Igen, Johnnyból nem lesz éjjeliőr.

Az öregember kiállt a főbejárat elé. Elég hosszú ideig volt lent az alagsorban. Későre járt, kigyulladtak a városi fények. Elővette régi, egydolláros óráját; fél kilenc. Egy zöld-sárga Pontiac furgon állt az épület előtt. Azt hitte, hogy valamelyik rendőr lepte meg magát egy új kocsival. Pop jóformán minden kocsit ismert, amely éjjelenként a Harmincegyedik utcában parkolt, de ezt a Pontiacot még sosem látta.

Felballagott a harmadik emeletre. Villanyt se kellett gyújtania, hogy megtalálja a telefonfülkét . Bedobta az érmét, és felhívta a saját lakását. A fia vette fel a kagylót.

– Halló, Johnny – mondta Pop.

– Halló, apa.

– Nem mentél sehova ma este?

– Sok tanulnivalóm van. Gondoltam, hogy inkább itthon maradok.

– Derék fiú vagy. Anya hogy van?

– Már többször is telefonált neked. Félt, hogy valami bajod van. Mondtam neki, hogy biztos lent vagy az alagsorban, és szerelsz valamit.

– Eltaláltad, lent dolgoztam. Megint elromlott a lift.

– Megcsináltad?

– Még nem. Reggelre meglesz.

– Ne fáraszd magadat agyon, apa. Küldjem anyát?

– Igen, szólj neki.

– Máris.

Pop hallotta, hogy Johnny lerakja a kagylót, és az anyját hívja. Huzatot érzett. Kidugta a fejét a telefonfülkéből, és szétnézett. Mintha a Shapiro és Fia ajtaja táján nem volna minden rendben.

– Giovanni – hallotta a felesége hangját halló, Giovanni!

– Itt vagyok, mama.

– Miért nem hívtál fel? Én többször is hívtalak, de senki se vette fel a kagylót. Azt hittem, hogy valami bajod van.

– Semmi bajom, mama, feküdj csak le nyugodtan. Ne aggódj. Tudod… – Pop hirtelen zajt hallott a Shapiro és Fia felől. – Várj egy pillanatig, mama, valami furcsa zajt hallok.

Letette a kagylót, és a Shapiro és Fia felé lopakodott. Az ajtó nyitva volt, az alsó fémlap helyén tágas rés ásítozott. Pop veszélyt sejtett. Meggyújtotta a villanyt a műhelyben. Egy ismeretlen embert pillantott meg a fal mellett lapulva.

– Mit keresel itt? Mi az ördögöt csinálsz itt? Várj csak, hívom a rendőrséget. Mit képzelsz, csirkefogó?

Pop megfordult, indult a telefonhoz. De nem jutott messzire. Megállította egy golyó, a hátába fúródott, és aztán hatalmas lyukat szakítva hagyta el a mellét.

A telefonfülkében a hallgató tovább himbálódzott. Pop Sacchini felesége egyre csak a férje nevét kiabálta. Aztán egy kéz megszakította az összeköttetést, éppen abban a pillanatban, amikor Sacchininéból özvegy Sacchininé lett.

Fournier hadnagy besétált az irodájába,

– Mi a csudának hívattak? Mi történt? – kérdezte az ügyeletes őrmestertől.

– Gyilkosság, uram. Gondoltam, hogy személyesen akarja…

– Nem akarom személyesen. Ledolgoztam a mai tíz órát ebben a szemétládában, otthon akartam maradni. Gyilkosság mindig akad. De hát miért öldökölnék egymást ezek a hőbörgők a hivatalos idő alatt? Hozzák elő a járőrkocsit, ha már szolgálati ügyben vagyok itt, legalább az adófizetők benzinjét használjam.

– Nem kell a kocsi, hadnagy úr. Itt történt a szomszéd házban.

– A szomszéd házban?

– Igen.

– Kit öltek meg?

– Az öreg Popot, az éjjeliőrt.

Fournier hadnagy évek óta ismerte az öregembert.

– Az öreg Popot?

– Igen. Betörők.

Hogyan jutottak a házba?

– Feltörték a szolgálati bejáratot.

– És a riasztócsengők? Nem működtek?

– Nem.

– Az egész épület tele van drótokkal, akár egy karácsonyfa. Egyszerűen nem hallottátok meg.

– Nem, hadnagy úr, azok a riasztócsengők meg se szólaltak. Biztosan hallottuk volna.

– Szép dolog! Betörés itt, az orrunk előtt. Megölnek egy öregembert, húsz méternyire az őrszobától. Tudjátok, mit fognak mondani rólunk?

– Nem tehetünk róla, nem tudhattuk előre, mi történik.

– De tudhattuk volna! – Fournier a névtelen levelekre gondolt, amelyeket Jake Shapiro adott át neki. – Engem figyelmeztettek, de nem hittem el. Azt gondoltam, valami tréfáról van szó.

– A teremtésit! Erről nem tudtam.

– Nem is tudhattál. Átmegyek. – Visszafordult az ügyeletes őrmesterhez. – Mégiscsak jobb, ha személyesen foglalkozom az üggyel. Meg fogom kapni a magamét miatta. Mi mindent fognak összeírni az újságok…

Fournier hadnagy megvizsgálta az utcára nyíló ajtót. Első pillantásra látni lehetett, hogy betörés. De nem akármilyen betörés: ezt a munkát gyakorlott ember végezte. Semmi szemét, semmi felesleges felfordulás, és bizonyára sehol egy ujjlenyomat. Megnézte a padlót. Az üvegtörmeléket gondosan félresöpörték, nehogy a tettesre akár csak egy árulkodó szilánk is tapadjon. Az ilyen lelkiismeretes fickók soha nem használnak fegyvert. Még egyszer megnézte a padlót. Egy pihét talált, egy fehér tollacskát. Felvette. Lehet, hogy semmi jelentősége sincs, de az ügy nehéznek látszik, és a legkisebb nyom, a legcsekélyebb apróság is… Nehéz ügy: besétálnak egy olyan ajtón, amelyet riasztóberendezés köt össze a szomszéd házban a rendőrséggel, és aztán gyilkolnak is.

Fournier felegyenesedett. Az előcsarnokban már állt egy rendőr.

– A lift nem működik, hadnagy úr – jelentette.

– Egyre jobb.

A hadnagy felszaladt a harmadik emeletre. Legelőször a vért vette észre, a nagy tócsát a test körül. Utána a hulla fölé hajló sovány férfit is.

– Nos, doktor? – kérdezte.

A férfi felegyenesedett:

– A halál azonnal beállt. Azt se érezhette, mi történt vele. A golyó a háta közepébe fúródott.

– Negyvenötös?

– Olyasmi. Legalább ilyen kaliberű pisztoly kell, hogy ekkora sebet üssön.

– És éppen egy ilyen öregembert kellett a gazembernek eltenni láb alól.

– Lehet, hogy nem is akarta – jegyezte meg az orvos, és a szájába vett egy cigarettát. – Lehet, hogy egy kölyök volt, és csak a lábába akart lőni, de ezek a negyvenötösök nem túl pontosak. Nem tudott bánni vele. Meghúzta a ravaszt, és azt se tudta, hová megy a golyó.

– Hadnagy úr – lépett hozzájuk Maclaine őrmester ideje volna megszövegezni a kommünikét a sajtó számára.

– Igen, igaza van – válaszolta a hadnagy, és jól megnézte a fiatal színes bőrű őrmestert. A legfiatalabb őrmester, és egy szép nap kerületi rendőrkapitány lesz belőle, ez nyilvánvaló. Maclaine mindenre megtalálta a pontos választ, már csak kérdezni kellett megtanulnia. – Majd megírom, ha visszamegyek az őrszobára.

– Én már meg is írtam, ha megfelel. Nem voltam biztos benne, hogy visszajön ma este.

– Az ügyeletes őrmester megtalált. Éppen moziba indultam a feleségemmel, de még elcsípett.

– Gondoltam, hátha már a kezdet kezdetétől fogva személyesen…

– Szóval a maga ötlete volt?

– Igen, hadnagy úr. Az ügyeletes őrmester nem akart telefonálni, de én ragaszkodtam hozzá. Ez az eset nagy port verhet fel. Itt az őrszoba tövében… Szívesen lefülelném ezt a gyilkost.

– Én is, Maclaine.

– Elhiszem, hadnagy úr.

– Elviteti a holttestet, doktor?

– Igen. Bár nincs rá nagy szükség. Tudjuk, hogy mi végzett vele, és azt is, hogy mikor.

– Azt is?

– Igen – szólt közbe Maclaine őrmester. — Az áldozat éppen a feleségével beszélt. Azt mondta, hogy valami furcsa zajt hall, és elmegy megnézni. Az áldozat felesége hallotta a lövést, és aztán valaki letette a kagylót. Az áldozat fia nyomban felhívta a központot. Nyolc óra harmincötkor történt, legfeljebb egy-két perc lehet az eltérés.

– Megvizsgálták, hogy nincs-e a kagylón ujjlenyomat?

– Még nem, hadnagy úr.

– Nézzék meg. Hozzányúltak itt valamihez?

– Semmihez se, hadnagy úr.

– Jól van. Állítsa össze a házban dolgozók névsorát, és ellenőrizze, kinek van priusza.

– Igen, hadnagy úr.

– Furcsa ez a betörés – mondta Fournier elgondolkodva.

– Én is éppen erre gondoltam – vallotta be Maclaine.

– Mesterien hatoltak be az épületbe, mesterien dolgoztak a hatodik emeleten, de ez a…

– A hatodik emeleten?

– Igen. Bocsásson meg, elfelejtettem mondani. A hatodik emeletet is kirabolták…

De nem folytathatta. Fournier hadnagy rohant felfelé a hatodik emeletre.

9

Sue Abramson visszatette a televízióra Herb és Vera Small esküvői fényképét, és bement a gyerekek hálószobájába.

– Utoljára mondom, tessék aludni.

– Szomjas vagyok – mondta a négyéves kisfiú.

– Nem vagy szomjas. Maradj csendben. Felébreszted a húgodat.

– Mesélj valamit.

– Nem – betakarta a gyereket. – Már elmondtam három mesét. Tessék aludni.

– Nézhetem a televíziót?

– Nem. Tessék aludni.

– Hol van anyu?

– Színházba ment apuval.

– Visszajönnek?

– Persze hogy visszajönnek.

– Sue, maradj itt akkor is, ha megjöttek.

– Nem szabad.

– Adj egy puszit.

Sue a kisfiú fölé hajolt, hogy megcsókolja, de megszólalt a telefon. Kiment a hálószobából, és becsukta maga mögött az ajtót. A kisfiú bömbölni kezdett, a kislány is felébredt és visított.

– Halló, Small lakás – mondta Sue.

– Herbet kérem – hallatszott a vonal másik végéről fenyegető hangon.

– Small úr pillanatnyilag nincs itthon. Adjak át valami üzenetet?

– Nem, az nem elég. Nagyon sürgős a dolog. Meg tudná mondani, hol vannak?

– A Winter Gardenban. Smallné asszony haza fog telefonálni a szünetben. Ha megadja a telefonszámát, Small úr visszahívja…

– Rendben… nem, csak annyit mondjon neki, hogy Fournier hadnagy kereste, és hogy előadás után várom a színház előtt.

– Igen, uram.

– Nem tudja, hány órakor végződik az előadás?

– Nem, de megkérdezhetem.

– Ne fáradjon, majd én felhívom a színházat. Köszönöm szépen.

A hadnagy letette a kagylót.

Sue visszament a gyerekek hálószobájába.

– Ki volt az? – kérdezte a kisfiú.

– Egy bácsi. Fournier hadnagynak hívják. Érdekes, ez már a második ember, aki azt kérdezte, hol van apukád ma este. Apukád igazán elfoglalt üzletember lehet.

Berry Peep Cadillacje bekanyarodott a Park sugárútra. Nem a divatos Park sugárútra, ami a Kilencvenedik utcáig tart. A nyomorvárosira, a spanyol harlemire. Berry akkor látta először a Park sugárutat, amikor Chicagóból megérkezett. Texasból került Chicagóba, és egy ideig ott dolgozott. Csodálkozott, hogy ilyen ez a sugárút, amelyről olyan sokat hallott. De aztán egy szép napon tovább ment a belváros felé, és látta a másik Park sugárutat. is. Másféle volt, mint a sugárút harlemi szakasza. Az egyik része a fehéreké, akik elképesztően sok pénzt fizetnek a luxuslakásukért, a másik része, alig egy-két utcányival feljebb, a négereké, akik elképesztően sok pénzt fizettek a roskadozó nyomortanyájukért.

A legtöbb ember belenyugszik a sorsába. Néhányan megpróbálnak összefogni valamilyen közös érdekért. Berry megtanulta, hogy csak saját magával törődjön. Most már Cadillacje van. Most már ötvendollárosok lapulnak a zsebében. Most már hozzá se nyúlna azokhoz az ételekhez, amiket szülőföldjén, Texasban evett. Egyszer egy új cimborája texasi bugrisnak nevezte, de kapott is egy olyat az állára, hogy azóta senki se meri emlegetni, hogy a világ melyik részéből került ide Berry. Senki, de senki nem meri Texnek vagy texasi bugrisnak szólítani.

Berry befordult egy kisebb utcába, ahol tilos a parkolás, és megállította a kocsiját. Berryt sohasem büntették meg. A rossz nyelvek szerint pénzelte a rendőröket. Tévedtek, nem volt rá szüksége: a rendőrök tisztelték, mert ő volt Berry Peep, a gazdag Berry Peep.

Berry bement az egyik házba, megnyomott két-három csengőt, de nem a Lois Brown lakásába szólót. Aztán beszállt a liftbe.

Lois kinézett a kisablakon és megkérdezte:

– Mit akarsz?

– Gyíkkal akarok beszélni.

– Nincs itthon.

– Ne hazudozz – ordított Berry, és előkapta a pisztolyt a hóna alól. – Ha nem engedsz be, szétlövöm a zárat. Lőjem?

– Ne.

– Akkor nyisd ki!

Lois kikapcsolta a láncot, és kinyitotta a reteszt. Berry belépett.

– Hol van? – kérdezte és eltette a pisztolyt.

– Pihen.

Berry elmosolyodott. Végigment a lakáson. Dick, a Gyík, ágyban volt.

– Szervusz, Gyík – mondta Berry barátságos hangot erőltetve magára.

– Szervusz, Berry. Hogy vagy, öreg fiú?

– Minden rendben?

– Igen, jobban már nem is lehetne. Jobbat már álmodni se lehetne.

– Én mást hallottam – jegyezte meg Berry.

– Mit?

– Hogy közbejött valami zavaró körülmény.

– Zavaró körülmény? – Dick Herb Smallra gondolt. Csak nem árulta el a biztosítótársaság nyomozója a rendőröknek, hogy ő is a Warwick Buildingben dolgozik?

– Nem volt semmi baj.

– Mi a fenét heverészel itt az ágyban?

– Papás-mamást játszunk – mosolygott rá Dick a sógorára.

– Jobbat is csinálhatnál. Elfelejtetted a leckét? Rohangálnod kellene, hogy megszerezd a pénzt,

amivel tartozol.

– Nem feledkeztem meg róla, Berry. Nem felejtettem el, amit tettél értem.

Berry torkon ragadta Gyíkot.

– Igen? Akkor mért nem a pénzem után szaladgálsz?

– Korán van még, Berry. Nincs is otthon az emberem. Színházban van.

– Mit hazudozol összevissza?

– Eressz el, Berry. Megfojtasz.

Berry elengedte, és Dick kidülledt szemmel hanyatlott vissza az ágyra.

– Igazat mondok, Berry. Az orgazda ma este nincs otthon. Ma már semmit se csinálhatok.

– Te rohadt csaló! Ne hidd, hogy nyugodtan megvárom, amíg megadod a pénzem. Megöllek. Most, azonnal.

– Ne, könyörgök, ne. Megszerzem a pénzt, Berry. Ha megölsz, nem kapod meg a pénzedet.

Berry előkapta a harmincnyolcasát.

– Nem bánom! Megér nekem két mázsát, ha elintézhetlek.

Dick a sógorára nézett. Berrynél sose lehetett tudni, mikor ugratja az embert. Berry Peep azt hitte, hogy ő az isten, mert tele volt a zsebe pénzzel.

– Ne ölj meg, Berry. Soha többet nem kérek tőled kölcsön, esküszöm.

– Ne is próbálj, tőlem ugyan úgyse kapnál.

Berry kiment a hálószobából, és becsapta az ajtót. Látta, hogy Lois ott lapul a sarokban. Megállt előtte, megragadta a fürdőköpeny két szárnyát, szétnyitotta, és felleltározta a nő meztelen testét.

– Ha kurva lennél – mondta Loisnak –, még a fegyenctelepen se kellenél senkinek.

– Jobb, ha nem beszélsz így velem, Berry. Lehet, hogy az emberem fél tőled, de én nem. Tudom, milyen vagy. Megjátszod a nagyfőnököt, pedig csak egy nyomorult texasi gyapotszedő kuli vagy. Haptákba vágod magad, valahányszor egy fehér fütyülni kezdi a déliek himnuszát.

Berry szájon vágta.

– Tetszik neked ez a féreg?

– Nemcsak tetszik de szeretem is. És nem is szégyellem. Többet ér, mint te. Ő legalább munkával keresi a kenyeret, és nem közönséges…

Berry befogta az asszony száját.

– Ide figyelj, te csúf boszorkány. Az embered megdöglik, ha nem adja meg a pénzemet.

Lois kitépte magát Berry kezéből.

– Mi baj, Berry, talán lefoglalták a Cadillacedet?

– Megértetted, mit mondtam? Megölöm.

– Megkapod a pénzedet.

– Ajánlom is!

Lois összecsukta a köpenyét, és nézte, hogyan megy el Berry. Utána visszament a hálószobába. Dick az ágyban ült, állát a térdére szorította.

– Mihez fogsz kezdeni? – kérdezte, és hozzásimult.

– Egyelőre csak várok. Semmit se tehetek. Az az ember a Winter Gardenban szórakozik.

– Ki az az ember?

– Nem rád tartozik. Valaki, aki mindig jó áron veszi meg az árumat.

– Hajts fel valaki mást. Nem várhatsz. Berry gyűlöl. Nem bánná, ha nem tudnád visszafizetni a pénzét – mondta Lois, és felkapott egy cigarettát az éjjeliszekrényről. – Meg akar ölni. De miért?

– Nem tudom. Talán azért, mert lenézem. Nem tehetek róla, utálom a striciket.

Gyík a falra bámult. Félt. Csak nem készakarva kerüli őt Herb Small?

– Hallgass rám, Gyík, ne várj. Hajts fel valaki mást. Egyik kutya, másik eb.

– Nem, vele kell tárgyalnom. A többiek megéreznék, hogy bajban vagyok, és megkopasztanának.

– Nem baj. Könyörgök, Gyík. Az én kedvemért. Hajts fel valaki mást, de azonnal. Aztán még mindig megkeresheted azt az embert a színház után. De addig beszélj másokkal is.

– Jól van, megpróbálom.

Fournier szivarra gyújtott, és egy karosszékre mutatott.

– Foglaljon helyet, Shapiro úr.

– Nyugodtan szólítson Jake-nek.

– Rendben van, Jake. Szeretném megkérdezni…

– Bocsánat, hadnagy úr, a zavarásért – szólt közbe Maclaine őrmester –, de itt van a Levy Fivérek kárának hozzávetőleges becslése.

Fournier átfutotta a ceruzával írt számokat.

– Nem sokat tudok kisütni belőle, nem értek a szőrmékhez.

– Segíthetek magának? – ajánlkozott Jake.

– Sajnálom, de Levy úr engedélye nélkül nem hozhatom nyilvánosságra ezeket a számokat.

Maclaine őrmester felhúzta a szemöldökét, de nem akart ellenkezni.

– Levy úr szerint – mondta aztán – a tolvajok annál jobban értettek a szőrmékhez, mert csak a legértékesebbeket vitték el, a silányabbjához hozzá se nyúltak.

– Ez furcsa – szólt közbe Jake. – Nálam otthagyták a javát, azt vitték el, találomra, ami éppen a kezükbe került.

– Talán megijedtek Pop Sacchini meggyilkolása miatt – vélte Maclaine.

– Meglehet, őrmester, meglehet – mondta Fournier tűnődve. – De nem tudhatjuk biztosan.

– Azt hiszem, mi már végeztünk is – mondta Jake, és felállt. – Jobb, ha visszamegyek a műhelyembe.

Fournier elmosolyodott.

– Ugyan, Jake, már az is nyugtalanítja, hogyha rendőrök vigyáznak a szőrméire?

Jake visszamosolygott a hadnagyra.

– Az ördög nem alszik, hadnagy úr. Hallottam már megbízhatatlan rendőrökről is.

Maclaine őrmester váratlanul közbeszólt:

– Sokáig az irodájában lesz, uram? – kérdezte.

– Ott szeretnék lenni, amikor megjön a biztosító embere.

A két rendőr tekintetével követte az őrszoba rozoga lépcsőin letotyogó szűcsöt. Amikor már nem hallhatta őket, Fournier az őrmesterhez fordult, és ezt dünnyögte:

– A biztosítótársaságok nyomozóiban sem lehet mindig megbízni.

– Hogyan érti ezt? – érdeklődött Maclaine.

– Várjon egy kicsit – Fournier az ajtóhoz szaladt. – Jake, egy pillanatra – kiáltotta.

A szűcs megállt és visszafordult.

– Tessék?

– Mondja csak, mondott magának Herb valamit ezekről a fickókról, akik a névtelen leveleket küldözgetik?

– Nem, azt mondta, sohase hallott róluk.

– Köszönöm, annyi baj legyen. A viszontlátásra.

– Igen, a viszontlátásra, mihamarább.

– Mit mondott a biztosítótársasági nyomozókról, hadnagy úr? – ismételte meg nyugodtan a kérdést Maclaine.

– Csak azt, fiam, hogy ha nem találunk elég gyorsan gyanúsítottat ehhez az ügyhöz, akkor maga előlép az én helyemre, engem meg visszaminősítenek a magáéra. Itt valami bűzlik.

– Mi olyan különös ebben az ügyben?

– Megmondom. Nem stimmel benne valami. Tizenhét év szolgálat kifejleszti az emberben a

hatodik érzéket, higgye el.

– És mi nem stimmel?

– Semmi sem, fiam, semmi sem.

– Megvesztegetés? – kérdezte Maclaine tágra nyílt szemmel.

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Lehet, hogy még rosszabb. És azt hiszik, hogy mind hülyék vagyunk.

– Nem hiszem, hogy a mi körzetünkben akad megvesztegethető rendőr.

– Tudom, mit érez, Maclaine, de hát már sok ilyesfélét láttam. Tisztességes embereket, akik hagyták, hogy megvesztegessék őket. – Fournier felvette a kagylót, és felhívta a központi ügyeletet. – Tudnak valamit a Párducok galerijáról? Én semmit se tudok róluk, ne kérdezze, hogy mit csinálnak.

– Leadok egy körtelefont – válaszolta az ügyeletes.

– Értesítsen, ha megtud valamit – Fournier letette a kagylót.

– Hadnagy úr, én azt hiszem… Miért érdeklik magát a… a Párducok?

– Zsaroló levelekkel bombázták a Shapiro és Fiát, azzal fenyegetőztek, hogy kirabolják, ha nem fizet.

– Lehetetlen.

– Ismeri őket?

– Szóval én Harlemben, a rendőrségi atlétikai klubban…

Fournier leharapta a szivar végét és rágni kezdte.

– Tudom, tudom. No és?

– … és sok bajunk volt a különféle galerikkal.

– Szóval van egy Párducok nevű galeri is – mondta Fournier.

– Igen, hadnagy úr. De el sem tudom képzelni róluk, hogy ilyen mesteri munkát végezzenek. Taxisofőrök kifosztása, az az ő szakmájuk.

– Talán elvégeztek azóta valami szakmai továbbképzőt. El tud vinni hozzájuk?

– Megpróbálhatom.

– Akkor induljunk.

Maclaine megállt a főnöke mellett a járdán.

– Hívjam a járőrkocsit? – kérdezte.

– Ugyan, fiam, mit gondol, mit csinálnának a törvénytisztelő polgárok, ha megpillantanának bennünket a járőrkocsiban?

– Talán jobb lesz nélküle.

– Majd az én kocsimmal megyünk.

Fournier kinyitotta ütött-kopott Mercuryjának az ajtaját. Beszálltak.

12

Dick, a Gyík, a Második sugárút és a Stuyvesant tér sarkán szállt le az autóbuszról. Egy darabig várt a megállóban, hogy a vele együtt leszállók eltűnjenek, aztán lassan megindult a Második sugárúton. Átvágott a Tizenötödik utcán, ahol egy tucatnyi gyerkőc táskarádiót hallgatott a palánknak támaszkodva. Nem messze tőlük egy holtrészeg ember feküdt a járdán, a cipőjét, harisnyáját, ingét már lehúzta valaki, talán az egyik ivócimborája, hogy eladja a Bowery zsibogón. Az árából telik egy-két pohár sörre, vagy egy üveg olcsó borra valamelyik kocsmában.

Dick odaért a Második Avenue és Tizennegyedik utca sarkára. Benézett az ivó ablakán, jobbra-balra forgatta a fejét, kémlelte az utcát. Nézte, nincs-e rendőr a közelben. Valahányszor orgazdához készült, meg akart bizonyosodni róla, hogy nem figyelik-e az orgazda házát. Nem valószínű, hogy figyeljék, de minek kockáztatni. Gyík mindent tökéletesen csinált.

Egy fia rendőrt sem látott a környéken. Dick a régi Jefferson Színház felé indult, ahol a környéken lakó Puerto Ricó-iaknak a mexikói filmeket vetítik. Bement a színház melletti épületbe. Csúf, mocskos ház volt. Felsétált a nyikorgó lépcsőn a második emeletre. Bekopogott az ajtón, és hátralépett, hogy a házigazda felismerhesse a kémlelőnyíláson.

Néhány pillanat múlva kinyílt az ajtó.

– Gyere csak be, Gyík. Régen nem láttalak. Hogy vagy?

Gyík bement az irodának berendezett tágas helyiségbe.

– Elég jól, Clarence, elég jól.

– Örülök neki. Tessék, gyújts rá – Clarence Murphy egy csomag Pall Mailt nyújtott színes bőrű látogatója felé.

– Köszönöm, Clarence, nem kérek – mondta Gyík, és leült egy kényelmes karosszékbe.

– Örülök, hogy itt vagy! – Clarence Gyíkhoz hajolt, és barátságosan megveregette a karját. – Éppen a napokban emlegettelek. Furcsa, mondtam, hogy már jó ideje nem láttam ezt a fürge Gyíkot… Mi lehet vele? Remélem, nem mentél nyugdíjba, nem lett polgár belőled? És mennyit beszéltél róla, hogy tyúkfarmot veszel Long Island-en, és életed végéig csirkéket nevelsz!

– Ó, az régen volt.

– Mindig csak azt mondtad: „Egy nagy fogás, Clarence, egy zsíros üzlet, és nekiállok csirkét nevelni. Felszedek egy kedves kis fekete lányt, nem köpködök tovább ebben a rohadt városban.”

– Tetszett nekem ez az ötlet valamikor.

– Igen, egy igazi nagy fogás. Bár azt mondják, akadt néhány nagy fogásod azóta, amióta nem találkoztunk.

– Hát az úgy van – válaszolt Gyík szerénykedve hogy olyan igazi, amelyikkel eldicsekszik az ember, nem volt.

– Pedig azt mondják. Gyík. Azt mondják, hogy nem is egy volt. Csak engem kihagytál belőle. Sose fordultál hozzám. Miért, meguntad az öreg Clarence-et?

– Dehogy, Clarence, dehogy. Ilyen az élet. Megnőttem.

– Értem. Túlnőttél azon, hogy az öreg Clarence-hez fordulj. Te, kurafi, hát én vezettelek be a szakmába, amikor kezdő voltál. Ha nem vagyok melletted, ülnél.

– Ide figyelj…

– Nem volt idődd rá, hogy felkeresd öreg Clarence barátodat?

– Sajnálom, Clarence…

– Sajnálhatod is. Tudod, mit mondott nekem mindenki annak idején. „Clarence – azt mondták –, mi a fenét pazarolod rá az idődet. Annyi fiatal ír van, akinek segíthetnél.” De én kedveltelek téged. Mondtam is, hogy „ha egy fiatal íren segítek, rögtön azt képzeli, hogy már mindent tud, és

többet nem látod. De Gyík – mondtam –, rendes fickó, pedig néger. Lesz belőle valaki, és mégse fogja elfelejteni az öreg Clarence Murphyt.” Hát lett belőled valaki. Annyira lett, hogy nem is maradt idődd az öreg Clarence-re.

– Nem úgy volt, Clarence. Sose volt igazán jó üzletem. Csak te hiszed. De találtam egy új, senki által sem ismert módot az áru elhelyezésére. Csodálatosat. Semmi kockázat.

– Azt akarod mondani, hogy velem kockáztattál valamit?

– Nem, dehogy. De ott még kevesebb a kockázat, mint veled.

– Mi az, hogy ott még kevesebb a kockázat, mint velem? Azt hiszed, hogy besúgó vagyok?

– Isten őrizz. Csak azt akartam mondani, hogy az új emberemet sose figyelik a rendőrök. Sose, érted? Mesés hely. Tökéletes.

– Sose hittem volna, hogy egy szép nap valaki azt merje mondani, hogy közveszélyt jelentek.

– Ugyan, Clarence. Nem ezt mondtam. Csak azt, hogy nagyon-nagyon vigyáztam. Te tanítottál rá. Te mondtad, hogy ne bízzak senkiben. Megtanultam a leckét.

– Igaz, én tanítottalak rá. De én, úgy látszik, rosszul tanultam meg a leckét. Nem vagyok elég rámenős. Balek vagyok.

– Ne bolondulj, hallod.

– Semmi baj, Gyík. Ki kellett önteni a szívemet.

– Érdekel egy jó üzlet?

– Hogy érdekel-e? – Az öreg orgazda arcát széles mosoly öntötte el. – Egy hónap múlva lesz esedékes egy nagyszerű üzlet, nagy lehetőség. Gyémántok. Nagy zsákmány. Egy barátom számára tartogattam, de hajlandó vagyok átengedni neked. Neked való, egyedül dolgozhatsz. Istenemre, jó lesz megint együtt dolgozni.

– Várj egy kicsit. Gyémánttal én nem foglalkozom. Óvatos vagyok, nem ütöm ilyesmibe az orrom.

– Óvatos? Mondd, Gyík, mért van az, hogy ha én ajánlok valamit, rögtön óvatos leszel? Sosem adtam neked rossz tanácsot. Igaz, hogy nem könnyű munka, de te biztosan meg tudod csinálni. Pompásan dolgozol. Értesz a szakmához, nagyon értesz.

– Köszönöm, Clarence. – Gyík szerényen a körmét bámulta. – Csakhogy nekem már megvan az árum,

Az öregember arcáról eltűnt a mosoly.

– Igen? Milyen áru?

– Jó áru, Clarence. Ér annyit, mint a te kavicsaid. Sőt, még többet is, mert keresett holmi. Hetekig dolgoztam, hogy mindent előkészítsek, mindent kitanulmányoztam belülről. És ment is, mint a karikacsapás.

– Kivel dolgoztál?

– Egy fickóval. Nem ismered. Samuel Thomas a neve.

– Besurranó?

– Még ahhoz sincs elég esze. Olcsójános. Heart Andersonnak dolgozik.

– Egek ura! Rongy alak lehet. Vigyázz, nehogy beköpjön, ha elkapják.

– Nem, ettől nem félek.

– Nem? – mondta az öregember kétkedő hangon. – És mit szedtél össze?

– Kapaszkodj jól meg, Clarence. – Dick közelebb hajolt az öregemberhez. – Nercet. Legprímább, hibátlan nercet.

– Tudhatnád. Gyík, hogy nem foglalkozom bundákkal.

– Nem bundák, Clarence, prémek. Szabásra készen. Egy jó szűcsnek gyerekjáték. Sose jönnek rá az eredetére.

– Sajnálom, Gyík, de ezt az árut nem tudom elhelyezni.

– Azért nem, Clarence, mert haragszol rám?
– Nem haragszom rád.
– A nercet nagyon keresik. Mindenkinek kell, és ennyi szép prémet nem hoztak fel a piacra… ősidők óta.
– Lehet, hogy igazad van, Gyík, de az én ismerőseimet nem érdekli. És semmi kedvem őrizgetni ennyi prémet.
– Persze, megértelek. De nem kell itt őrizned. Biztos helyen van. Olyan helyen, ahol a rendőröknek eszébe se jutna keresni.
– Sajnálom, Gyík. Nem tehetek érted semmit.
– Figyelj rám, Clarence. Mindenütt megadnak érte hat-hét ezret. Bomba üzlet.
– Nem kérek belőle.
– Sírnak nercért.
– Hallottam én is. Nem bízom az ilyen kósza hírekben. Engem csak akkor érdekel, ha megrendeli valaki. És ezt te is tudod. Én csak biztosra megyek. Fütyülök arra, amit az emberek fecsegnek. Mert túl sokat fecsegnek.
– Clarence, itt hagyom ötért. Szeretnék túl lenni rajta. És nem akarok sokat vitatkozni veled, Clarence.
Az Öregember a körmét rágta.
– Mi az fiú, baj van?
– Igen.
– És ér a holmid valamit?
– Nem szoktam hazudni, Clarence.
– Nem, legalábbis annak idején nem hazudtál – Clarence benyúlt az íróasztal alsó fiókjába, és elővett egy üveg whiskyt. – Iszol?
– Innék.
Az öreg töltött a whiskyből két kis ezüstpohárkába.
– Na, most mondd el, mi a baj, Gyík.
– Kétezer kell, de még ma este. Ha nem kapom meg, megölnek.
– Mért nem mész a szokott emberedhez?
– Az előérzetem azt súgja, hogy valami nincs rendjén vele. Bajban vagyok, és nem várhatok.
– Ki akar megölni?
– Berry Peep.
– Néger?
– Igen.
– Mit csinál?
– Strici.
– Akkor nem csoda, hogy sose hallottam róla; stricikkel nem érintkezem. Furcsa alakokkal jössz össze, amióta nem láttalak.
– A sógorom.
– Nem vehetem meg az árudat, Gyík. Sajnálom. Nem vehetem meg csak azért, mert azt mondják, hogy nagy a kereslet benne. Nem bízom a kósza hírekben. Nem kívánhatod tőlem, hogy a nyakamba vegyek egy halom használhatatlan szőrt.
– Akkor adj kölcsön kétezret, Clarence. Csak két mázsát! A sógorom meg akar ölni. Nem is az érdekli, hogy a pénzét visszakapja. Gyűlöl engem. Kérlek…
– Lehetetlen, Gyík. Nem adok pénzt olyan áruért, amit nem lehet továbbadni. Még a régi ismerősöknek sem. Lehetetlen.
– Segíts. Tedd közhírré, hogy eladó árud van, de gyorsan. El kell adnom.

– Így kevesebbet kapsz érte.

– Nem tehetek mást.

– Nem tudom, mit tegyek, Gyík. Miért nem jöttél hamarabb ide? Segíthettem volna, szerezhettem volna neked való munkát. Talán még egy kis előleget is. De te a nagyfiút játszottad. Elfelejtetted a jó öreg Clarence-et. Itt az eredménye. Nyakig ülsz a szarban.

– Nem adhatom magam a kezedbe, Clarence… Ne haragudj, de egészen meg vagyok zavarodva. Megöl az az ember, ha nem szerzek pénzt.

– Ismerem az ilyen meséket.

– Nem hiszel nekem?

– Nem. Ha mindenkinek hinnék, már az aggok házában kapálhatnám a krumplit.

– Bajban vagyok. Segíts… Szólj az embereidnek, beszélj velük, tedd meg, amit tudsz.

– Nem sokat tudok. Péntek este van. Azért megpróbálom. Hívjál fel később.

– Köszönöm.

Dick felállt, menni készült. Egy szuszra felhajtotta a whiskyjét.

– Őszintén meg kell mondanom, fiam – figyelmeztette Clarence – nem sokat tehetek érted. Nem merek bízni benne.

Fournier Mercuryja elhagyta a Central Parkot. Egyszerre Harlem kellős közepén voltak.

– Most merre? – kérdezte Fournier hadnagy.

– Várjunk csak… – Maclaine a keresztutcánál megnézte a táblát. – A Százhuszonkilencedik utcánál forduljunk balra. És kérem, hogy hajtson lassan, hadnagy úr, hadd nézzek jól körül.

Az őrmester kidugta a fejét a kocsi ablakán, és az ódon házak feljáróján üldögélő embereket nézegette. Egy pillantást vetett azokra, akiket megvilágítottak az utcai lámpák, nagyobb figyelmet szentelt az árnyékban ülőknek. Az emberek visszanéztek rá. Tudták, hogy rendőrök ülnek a különleges jelzés nélküli magánkocsiban. És errefelé gyűlölik a rendőröket.

– Látott valami érdekeset? – kérdezte Fournier.

– Még nem.

– Nincs állandó összejöveteli helyük, főhadiszállásuk?

– Biztosan van, csak nem tudom, hogy hol. Ha tudnám, nem kóborolnánk itt összevissza, hadnagy úr. De talán a véletlen az utunkba sodorja valamelyiküket. Ha erre járok, mindig látok egyet-kettőt közülük. Van is bajunk velük épp elég.

A Lenox sugárútnál Maclaine arra kérte Fournier-t, hogy menjen egy háztömbnyivel tovább, és aztán a Százharmincegyedik utcán jöjjön vissza.

Fournier kénytelen volt lassítani, mert az úttesten, a lámpa fényében hokiztak a gyerekek, és csak akkor álltak félre, amikor a kocsi szinte érintette őket: mint a matador a bika elől, úgy ugrottak odább kecses mozdulattal. Egy tűzcsap tövében két fiú golyózott, odább pedig egy vak férfi beszélgetett egy fehér inges fiatalemberrel.

– Ez is közéjük tartozik – mondta Maclaine, és a fehér inges fiúra mutatott.

Fournier megállította a kocsit. Az őrmester csendben kiszállt. A vak megszimatolta a veszélyt, és nehézkes léptekkel elindult fehér botjával tapogatózva. A fiatal néger fiú későn vette észre Maclaine-t.

– Beszélni szeretnék veled – mondta Maclaine.

– Velem? Miért? Nem csináltam semmit.

– Nem is mondtam, hogy csináltál. Csak azt mondtam, hogy beszélni szeretnék veled.

Maclaine megfogta a fiú karját, és a kocsi felé húzta. A hokizók félbeszakították a játékot, és figyelték, mi történik.

– Szerencséje van, hekus – mondta a fiú, és a hokizókra mutatott. – Mert ha ezek az én galerimhoz tartoznának…

Maclaine betuszkolta az első ülésre.

– Mi a neved? – kérdezte Fournier, és elindította a kocsit.

– Sid.

– Nincs kedvem találgatni. A teljes nevedet kérdeztem – szólt rá Fournier.

– Sid Board.

Fournier alaposabban szemügyre vette.

– Már voltál a fiatalkorúak bíróságán, nem igaz?

– És ha voltam? Nem csináltam semmit, hagyjanak békén.

– Ne okoskodj – figyelmeztette a hadnagy. – Csak a kérdésekre válaszolj.

– Fogadj szót – tanácsolta Maclaine.

Fournier lassan végighajtott a Madison sugárúton.

– Te is Párduc vagy?

– Lehet – felelte Sid.

– Ne bolondozz. Mi az, hogy lehet? Felelj, Párduc vagy?
– Mi bajuk velem?
– Ne dühösítsed fel – súgta Maclaine a fiú fülébe.
– Figyelj ide, fiam – kezdte Fournier fenyegető hangon. – Két lehetőséged van: vagy felelsz arra, amit kérdezek, és akkor megtudom, amit akarok, vagy beviszlek az őrszobára, és ott aztán megkaphatod a gumibotot.
– Maga meg bekaphatja az enyémet – vágott vissza a fiú.
Fournier szájon törölte.
– Ilyen hangon velem nem lehet beszélni. Ezt jegyezd meg. Párduc vagy?
– Felelj már, te kölyök! Ha nem felelsz, csak neked lesz rosszabb.
– Igen, Párduc vagyok.
– Szép kis társaság vagytok. És zsaroló leveleket küldözgettek a Warwick Buildingbe. Igaz?
– És ha igaz?
– Majd én megmondom neked, mi igaz. Az igaz, hogy ez törvénybe ütközik. Kaphatsz érte két évet, ha ez az első komolyabb bűncselekményed.
– Nem én írtam a leveleket.
– Hanem ki?
A fiú nem felelt. Hátranézett Maclaine-re.
– Mondd meg neki, Sid. Hiszen úgyis tudjuk – füllentett az őrmester.
– A Főnök írta.
– A főnök, a főnök… – Fournier kezdte elveszteni a türelmét. – Ki az a…
– Rendben van, hadnagy úr – vágott a szavába Maclaine. – Igazán Főnök a neve.
– Igazán, Sid? – kérdezte Fournier.
– Igazán.
– Meg fogjuk keresni, és akkor megtudjuk, nem hazudtál-e.
– Nehogy elárulják, hogy én mondtam – könyörgött Sid. – Ha megtudja, kinyír.
– Igazán? – kérdezte Fournier az őrmestertől.
– Igazán – felelte Maclaine.
Fournier Sídhez fordult:
– Ő tört be a Warwick Buildingbe?
– Nem. A Főnök nem tehette.
– Hát akkor ki tehette?
– Fogalmam sincs róla.
– Ne bolondozz, Sid. Mondj el mindent – ösztökélte Maclaine a hadnagy úr segíteni akar rajtad.
– Már megmondtam, fogalmam sincs róla.
– Hagyja csak, őrmester – mondta Fournier. – Majd kinyitja a száját, ha vádat emelnek ellene.
– Nincs joguk hozzám nyúlni, maga féreg. Nem csináltam semmit.
– Az engem egy csöppet sem érdekel. Kényes ügyben nyomozunk. Találnom kell valakit, aki gyanúsítható. Ha nem segítsz nekem, te leszel az a gyanúsított. Te akartad, te vállaltad.
– Semmit se vállaltam.
– Nagyszerű. Éppen ezt akartam hallani. Gondoltam, hogy nincs kedved hozzá, hogy gyilkossággal vádoljanak.
– Gyilkossággal? Kit gyilkoltak meg?
– Az éjjeliőrt. Ostobaság volt, mi?
– Semmit se tudok róla.
– Azt mondod, nem tudsz róla, hogy az öreg meggyilkolása is benne volt a tervben?

– Én nem tudtam…
– Ki volt az?
– Hollywood bátyja.
– A teremtésit! Ki a fene Hollywood bátyja?
– Hollywood Dick bátyja. Nem tudom a nevét.
– Hol van Hollywood Dick?
– Ezt nem mondhatom meg. Mindenki látta, amikor beültetett a kocsijába. Ha most odamegy, a Főnök mindent tudni fog. Nem mondhatom meg. Hiába csinál velem akármit, nem árulhatok el egy Párducot.
– Hollywood bátyja is Párduc? – kérdezte Maclaine.
– Nem.
– Hogyan keveredtek bele a Párducok ebbe a históriába? – kérdezte Fournier.
– Hollywood megtudta, hogy a bátyja ki akarja rabolni azt a helyet. Tudja, ahol a bundákat készítik. Elmondta a Főnöknek. A Főnök meg elküldte azokat a leveleket, csak a hecc kedvéért, érti. És hátha leesik néhány dollár, ha Hollywood bátyja elintézte a dolgot. A Főnök azt mondta, hogy ha egyszer betörnek abban a házban valakihez, a többiek is betojnak.
– Ez minden, amit tudsz?
– Esküszöm, nem tudok többet. Most már elenged?
– Most még nem. Beviszlek az őrszobára, egyelőre ott foglak cinkosságért.
– De hiszen azt mondta…
– Ellenőrzőm, amit mondtál. Ha igaz, akkor nincs mitől tartanod, akkor az egészet Hollywood Dick bátyjának nyakába varrjuk. Ha nem csípjük el, akkor a tiédbe. Igaz, nem vagy zsíros falat, de ez is jobb, mint a semmi.

Vera Small az ölébe ejtette a színházi műsort, előrehajolt, és lelkesen megtapsolta az énekeseket és táncosokat. Egyszerre csak észrevette, hogy a férje nem tapsol.

– Mi az, neked nem tetszik?

– Dehogynem, kitűnő – válaszolta Herb.

– Hát akkor mi van veled? – suttogta Vera.

– Semmi. Az égvilágon semmi.

– Most jut eszembe, Herb – mondta az asszony Sue azt mondta, ketten is kerestek odahaza..

– Kik?

– Az első nem mondta meg a nevét, a második valami katonatiszt. Ismersz valami katonatisztet?

– Nem.

– Sue azt mondta, hogy hadnagy az illető, de elfelejtettem a nevét. Itt fog várni a kijáratnál.

Verát a szomszédnője gyengéden megbökte a könyökével.

– Csodálatos volt – mondta.

– Elképesztő.

Herb Verához hajolt.

– Vége az előadásnak. Indulhatunk?

– Igen, kedvesem. – Vera odafordult a barátnőjéhez. – Mondd, Jean, nem mehetnénk el a Seagerbe vacsorázni? Kérdezd meg a férjed.

– Hát a többiek?

– Ők is jönni fognak. De nincs kedvem egy félórát ácsorogni a színház előtt, amíg mindenki rászánja magát.

– Legjobb volna, ha mindenki menne a dolgára – mondta Herb.

– Ugyan, Herb, ne legyen már ünneprontó – felelte Jean, miközben a férje felnézett az égre, mintha Istent hívná tanúnak néma szenvedéseihez.

– Herbet várja valaki a színház előtt – magyarázta Vera, majd a férjéhez fordult. – De utánam jössz, ugye?

– Utánad, kedvesem.

Kiléptek a színházból. Herb látta, hogy Fournier hadnagy már várja.

– Jobb lett volna a Hetedik sugárút felé eső kijárat. Onnan közelebb – csicseregte Vera.

– Igen, persze. Utánad megyek a vendéglőbe. – Herb karon fogta Jean férjét. – Foglalkozzatok a feleségemmel, amíg oda nem érek.

– Ne aggódj, öreg fiú – felelte a férj, egy kereskedelmi utazó. – Gondját viseljük. Jó kezekben van. De te hova sietsz? – Felkacagott. – Csak nem a kis barátnődhöz?

– Hallgass már! – suttogta Jean, és zavart pillantást vetett Verára.

– Nemsokára ott leszek – mondta Herb a feleségének.

Nézte, hogyan tűnnek el az Ötvenedik utca sarkán. Fournier odalépett hozzá.

– Sajnálom, hogy ilyen későn zavarnom kell – kezdte.

– Ugyan, ilyen a mi munkánk, hadnagy.

– Rablásról van szó.

– Hol?

– A Warwick Buildingben. Levy Fivérek és Shapiro és Fia.

– Csak nem?

– De azért nem nagyon lepődött meg – jegyezte meg Fournier.

– Előfordul az ilyesmi.
– Azt mondhatná az ember, hogy a maga üzletfeleivel túl gyakran fordul elő…
– Ilyen balszerencsés vagyok – magyarázta Herb Small.
– Persze, balszerencsés…
– Elég baj már az is, hogy oda a víkendem. De a magáé is – tette hozzá Herb, és már vitte is a hadnagyot egy bár felé. – Mit igyunk?
Herb meg a hadnagy a bárpulthoz könyököltek. A falakon bokszolok meg versenylovak nagy fényképei. Mind a ketten sört rendeltek.
– Gondolom, nemcsak azért jött, hogy értesítsen a betörésről?
– Igaza van – mondta a hadnagy, és felhajtott egy korty jeges sört. – Nemcsak betörésről van szó. Gyilkosságról is.
– Kit öltek meg?
– Sacchinit.
– Nem ismerem – mondta Herb habozás nélkül.
– A Warwick éjjeliőrét.
– Igazán?
– Szeretnék mondani valamit, Small. Nem tűröm, hogy a Southport és Lexington Biztosítótársaság visszavásárolja a rablott holmit, és eltussolja az ügyet. El akarom fogni a gyilkost. Ott történt az orrunk előtt, az őrszoba tőszomszédságában.
– Mindenben számíthat rám – jelentette ki Herb.
– Nézze csak meg, mi lesz, mikor az újságok értesülnek a dologról – folytatta Fournier. – Elszabadul a pokol. El akarom fogni a gyilkost. Nem szeretném, ha valaki nehezítené a munkámat. Érti, mit akarok mondani?
– Jól tudom, hova akar kilyukadni. Én sem akarom, hogy a gyilkosok szabadon sétáljanak az utcán.
– Ne játssza meg a törvénytisztelő polgárt, Small. Ismerem a maga kis játékait. A biztosító nagyra tartja magát, nem igaz?
– Ne túlozzuk el. Az a véleményük, hogy megszolgálom a pénzt, amit adnak nekem. Ennyi az egész. Különben már rég kirúgtak volna.
– Hallgasson rám, Small. Egy gyilkos szabadon jár-kel. Egy gyilkos, aki megölt egy védtelen öregembert. És tudja-e, hogy miért?
– Nem avatott be a titkaiba.
– Majd én beavatom magát. Azért, mert a magafajta alakok visszavásárolják tőle a lopott árut. Így aztán mindenki jól jár. De a végén meggyilkolnak valakit.
– Álljunk meg csak egy pillanatra, Fournier…
– Magának Fournier hadnagy vagyok.
– Válogassa meg a szavait. Szinte már azzal gyanúsít, hogy valami közöm van ehhez az ügyhöz.
– Ne kerülgessük a forró kását. Tudja maga nagyon jól, hogy miről beszélek. Ezt a gyilkost el akarom kapni. És maga fog nekem segíteni.
– Természetesen, hadnagy. Mindent megteszek, hogy segítsek maguknak.
– Elég a mellébeszélésből. Tényeket akarok. Tudni akarom, ki a tettes.
– Azt hiszi, hogy én tudom?
– Nem is sejti?
– Nem. Bárki megtehette.
– A Párducok is?
– Az a harlemi galeri?

– Honnan tudja?
– Nem szolgáltathatom ki az értesülési forrásaimat. Maga se tenné.
– De azt azért tudja, hogy ki a tettes.
– Honnan tudnám?
– Fedez valakit!
– Semmi okom rá, hogy bárkit is fedezzek. Én is a törvény oldalán állok, maga is.
– De magának oka van rá, hogy fedezze a gyilkost. Figyelmeztetem, Small, hogy én el akarom kapni azt az alakot. És el is fogom. És fütyülök rá, hogy ez a maga szakmai karrierjének nem tesz jót. – A hadnagy felhajtotta a sörét, és Small szemébe nézett. – Most jól magára ijesztettem.
– Mindent megteszek, hadnagy, hogy segítsek a gyilkos kézre kerítésében. Megértem, hogy ideges. A maga helyében én még idegesebb lennék. De nem tudom, ki követte el a gyilkosságot. Még csak nem is sejtem.
– Én tudom, ki volt. Valami Dick. Annyit tudunk róla, hogy az öccsének Hollywood Dick a neve.
– Miféle név ez?
– Nem tudom. A Párducokhoz tartozik.
– Sose hallottam róla.
– És a bátyjáról?
– Arról sem.
– Jól van. De ha bármit hallana róluk, azonnal értesítsen. A Warwickba megy? Jake Shapiro várja.
Herb Small felsóhajtott.
– Azt hiszem, oda kell mennem.
– Elvihetem. Én is arra megyek.
– Köszönöm, inkább egyedül mennék. Értesíteni kell a feleségemet. A viszontlátásra.
Fournier otthagyta a nyomozót. Herb odaintette a pincért, és egy nagy konyakot rendelt. A bárpultra könyökölt, homlokát a tenyerébe hajtotta. Észre sem vette azt a négert, aki belépett.
– Beszélnem kell veled – szólította meg Dick, a Gyík.
Small összerezzent és megfordult.
– Mi a fenét akarsz?
– Kint vártam. Láttam, hogy a hadnaggyal tárgyalsz. Ő is lesett téged. Van árum.
– A Warwick Buildingből?
– Igen.
– A rendőrtiszt is emiatt jött.
– Persze, gyorsan dolgoznak. Tiszta ügyet ajánlok. Nincs mitől félni.
– Nincs mitől félni?! Bolondnak nézel?
– Miért?
– Semmit se tehetek.
– Semmit se tehetsz? De hiszen már megvan az áru. Nem akarod visszaszerezni?
– Jó lenne. De túl nagy a kockázat.
– Hallgass ide, Herb. Én mindig betartottam a játékszabályokat. Mindig időre szállítottam. A gazdáid azt hiszik, hogy te vagy a legremekebb ember, és mindent vissza tudsz szerezni. Azt hiszik, hogy nagy alvilági kapcsolataid vannak. – Gyík felkacagott. – Pedig csak az öreg Gyíkot ismered. Most is becsületes játékot ajánlok. Sose vitatkoztam az árról. Nem volt okom panaszra, de neked se volt.
– Most nem megy. Túl forró a levegő.
– Forró a levegő? Forró? Visszaadom az árut, te pedig bejelented a rendőröknek, hogy nem

akarsz feljelentést tenni. Mindenki boldog.

– Mondtam, hogy most nem megy – ismételte Herb.

– Nem megy? Adjam oda az egészet egy orgazdának? Akkor te kerülsz bajba. A biztosítónak fizetnie kell. Gondold meg, mennyibe kerülne nekik, Herb, mi ketten mindig jó üzleteket csináltunk.

– Nem is szabadna beszélgetnem veled, Gyík. Csak bajt hozol a nyakamra.

– Ne tréfálj! Még hogy én bajt hozok. Nélkülem már rég elvesztetted volna az állásodat. Nem lenne szükség rád. Nélkülem te semmi se vagy.

– Sajnálom, de most nem megy. Vigyáznom kell. Meg kell várni, hogy ne legyen ilyen forró a levegő. Ez az utolsó szavam.

– Én nem várhatok, Herb.

– Sajnálom, hiába makacskodsz.

– Herb, a bőrömről van szó. Pénzre van szükségem, de azonnal. Meg akar ölni valaki, ha nem fizetek. Tartozom neki. Fizetnem kell. Ne hagyj a pácban. Segíts rajtam, kérlek.

– Szívesen segítenék, de nem tudok. Vigyáznom kell. Ha rablásról volna szó, megkockáztatnám, ha betöréses lopásról, benne volnék, megegyeznénk.

– Hát akkor mire várunk?

– De gyilkossággal megtoldva, az már egészen más.

– Gyilkossággal megtoldva?

– Csodálkozom rajtad. Azt hittem, hogy több eszed van, és nem gyilkolsz.

– Nem öltem meg senkit. Soha életemben nem gyilkoltam!

– Te törtél be a Warwick Buildingbe?

– Én.

– Az éjjeliőrt meggyilkolták. A rendőrök a nyomodban vannak. Most nem babra megy a játék. Miért éppen az őrszoba közvetlen közelében törtél be?

– Tökéletesen előkészített ügy volt.

– Tökéletes volt, csak éppen az ebeké a bőröd.

– Hidd el, Herb, nem öltem meg senkit.

– Nem tudom, Gyík, nem voltam ott. De egyet megmondhatok. Az öcséd, Hollywood, szabadította rád őket.

– Hollywood? Hollywood senkit se árulna el. Nem olyan fiú.

– A rendőrök azt hiszik, hogy köze van a dologhoz. Nem tudtad, hogy a Párducok névtelen leveleket küldözgettek a Shapiro és Fiának?

– Shapiro? Semmi közöm a Shapiro és Fiához. Én a Levy Fivéreket raboltam ki.

– Mind a kettőt kirabolták.

– Mind a kettőt? De én csak a Levy Fivéreknél jártam. – Gyík a homlokára csapott. – Ó, én barom! Mennyit dolgoztam, hogy befúrjam magam ebbe a házba, és a nyavalyások csak arra vártak, hogy végezzek, aztán a nyomomban ők is besétáltak! És engem akarnak elkapni, ahelyett, aki meggyilkolta az öreg Popot! Ha gyilkolni akartam volna, mást választottam volna. Rendes ember volt. És valaki mégis meggyilkolta. Valaki, aki arra se képes, hogy feltörjön egy ajtót, egy nyavalyás kezdő, aki helyett most engem keres minden rendőr. Ez már több a soknál. Ha elkapnak, nem fognak tovább nyomozni.

– Nem te ölted meg az öreget?

– Hát persze hogy nem! – jelentette ki Gyik.

– Hát akkor ki?

– Nem tudom… Talán a Párducok… Talán…

A csemegekereskedés tulajdonosa riadtan nézte, hogyan lepi el boltját egy csapat néger kamasz.

– Mi tetszik, fiúk? – kérdezte, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára.

– Hol a sör? – érdeklődött a banda legértelmesebbnek látszó tagja.

– A hűtőszekrényben. – De aztán hirtelen eszébe jutott valami, és hozzátette: – Hány évesek vagytok? Mert sört csak akkor vásárolhattok…

– Mi nem vásárolunk sört. Érti?

– Mit mondtatok?

A boltos most már reszketett is.

– Azt mondtam, hogy mi nem vásárolunk sört.

A fiatal fekete fiú átugrott a pulton, összetört egy majonézesüveget, és az öreg torkához szorított egy éles üvegdarabot.

– A feleségem már elvitte a napi bevételt a bankba. De vigyétek el, ami még itt maradt. Csak ne öljetek meg.

A legértelmesebbnek látszó fiú válasz helyett a földre lökte a boltost, és a fejére tette a lábát.

– Hé, gyerekek! – kiáltotta a legkisebbik. – Franciasaláta. Ez kell nekünk!

– Hollywood! – hallatszott a raktárból. – Segíts kirámolni a sört.

– Megyek. De kiviszem a franciasalátát is.

Hollywood kivitte a salátástálat az utcán várakozó fekete-fehér taxihoz. A kormánynál egy másik néger fiatalember ült.

Az arra cirkáló rendőr elment a kocsi mellett, bele is nézett.

– Mi van, fiúk? – kérdezte Hollywoodtól.

– Házibuli lesz. Szendvics, saláta meg miegymás.

– Sört nehogy vegyetek mondta a rendőr.

– Sört? Ugyan, dehogy veszünk.

– Mondja csak, van ezeknek a fiúknak elég pénzük, hogy kifizessék a fuvart? – kérdezte a rendőr a vezetőtől.

– Persze. Ismerem őket. Sosincs baj velük.

– Akkor jó! – dünnyögte a rendőr, és gumibotját lóbálva továbbindult; barátságosan megkopogtatta a kocsi sárhányóját.

– Várj egy kicsit – szólt rá a kormány mellett ülő fiú Hollywoodra. – Ne menj vissza a boltba. Várjuk meg, amíg eltűnik a marha.

– Vissza kell menni a sörért.

– Mondtam, hogy várj! Nem olyan ostoba az, amilyennek látszik. Valami ködös neki. Jobb, ha nem ugrálunk. Talán azt is tudja, hogy loptuk a kocsit.

A két fiú látta, hogy a rendőr egykedvű léptekkel elmegy az útkereszteződésig, és belép a telefonfülkébe.

– Az őrszobára telefonál a rohadt dög – suttogta Hollywood.

– Nem baj. Semmit se mer csinálni, amíg nem jön erősítés. Eredj, hozd a sört, meg a sonkát és kolbászt a Főnöknek.

– Igen! – Hollywood visszament a boltba. Már egy nő is ott feküdt a földön, egy vásárló. Eltakarta az arcát, és sírt.

– Ne óbégass, anyukám – szólt rá a fiú, aki az eltört majonézesüveg darabját tartotta a kezében. – Nem bántalak… legalábbis nem nagyon.

Hollywood átlépte a földön fekvő vevőt.

– Mit csinálsz, Tökmag?

A fiú, akit Hollywood Tökmagnak nevezett, éppen egy üveg pezsgőt nyakalt.

– Gyerünk! – vágta hátba Hollywood. – Ha soká vacakolunk, itt kapnak a gumibotosok.

Tökmag dühösen nézett Hollywoodra.

– Ha még egyszer hátba vágsz, amikor iszom, elbúcsúzhatsz az életedtől.

Hollywood nem felelt. Felkapott három láda dobozos sört, és vitte ki a taxihoz.

– Mi az, még nem vagytok kész? Nem akarom itt tölteni az éjszakát – mondta a kormány mellett ülő fiú.

Hollywood visszafelé indult, és Tökmagba ütközött, aki négy láda sört cipelt kifelé.

– Mondd meg Tynak, hogy siessen – szólt oda Tökmag Hollywoodnak.

– Megmondom.

Hollywood felkapott még három láda sört. Ty letette a majonézesüveg darabját, kiszedte a pénztárból a papírpénzt, az apróra ügyet se vetett.

– Siessünk – sürgette Hollywood.

– Ne magyarázz nekem – förmedt rá Ty. – Én vezetem a Párducok akcióját, itt csak én adhatok parancsokat.

– Ne magyarázz. Gyerünk. Ne felejtsd el a húst a Főnöknek.

Ty felkapott egy sonkát, egy rúd szalámit és egy köteg kolbászt. Fejbe rúgta a boltost, és rohant a taxihoz.

– Indíts, Century – ordította a vezető fülébe. – Húzzuk el a csíkot.

Elindultak, gyorsan átvágtak a tilos jelzésen, és majdnem belerohantak egy keresztbe jövő kocsiba.

– Te, Century – sziszegte Ty a vezető fülébe. – Élve akarok megérkezni a bulira.

A vezető lassított. Egy járőrkocsi jött szembe velük, a piros lámpája égett, de a szirénája nem szólt.

– Minket keresnek – jegyezte meg Tökmag.

– Éppen idejében léptünk meg – mondta Hollywood elégedetten.

Ty hátradűlt az ülésen, és felbontott egy doboz lopott cigarettát.

– Állati jó buli lesz.

– Állati jó buli lesz – visszhangozta Hollywood. – Hát ha még az én kis Dinah-mat meglátjátok. Ma este avatjuk fel Párducnak.

– Majd a Főnök felavatja a te kis Dinah-dat…

Most már Tökmag is nevetett.

– Mit röhögtök? – kíváncsiskodott Hollywood.

– Mondd csak – kérdezte Century, és megelőzött egy sárga buszt –, elég jó nő?

– De még milyen jó nő! – jelentette ki Hollywood. – Olyan jó nő, hogy aki meglátja, úgy kilógatja a nyelvét, hogy belebotlik és pofára esik.

– Hát, ha olyan jó nő – mondta Century –, a Főnök megnézi magának, és nem lesz többet a te kis Dinah-d.

– Attól én nem félek – mondta Hollywood. – A Főnök megígérte, hogy rajtam kívül senki se nyúlhat hozzá.

Ty meg Tökmag csak nevettek.

– Ne mondd, hogy nem figyelmeztettünk – szólt aztán Century.

Dinah kilépett a kis lakásból, ahol anyjával együtt lakott. Ha nem is volt igaz, hogy – Hollywood szavait idézve – a férfiak kilógó nyelvvel futottak utána, tagadhatatlanul csinos fiatal lány volt.

Az új szoknyáját és a legszebb pulóverét vette fel. Mindenáron tetszeni akart. Régóta szeretett volna a Párducok közé kerülni.

A Lenox sugárút sarkán megpillantotta Hollywoodot. Egy szatyorral a kezében várta.

– Szervusz – mosolygott rá Dinah.

– Szervusz, Dinah!

A fiú nem mert hosszasan a lány szemébe nézni.

– Sajnálom, hogy elkéstem – füllentett Dinah.

– Semmi baj – felelte Hollywood. – A buli úgyis csak tízkor kezdődött.

Kézen fogta a lányt, és kettesben megindultak fölfelé a Lenox sugárúton.

– Ma este csirke volt vacsorára – mondta Dinah, csak azért, hogy mondjon valamit.

– Kár volt enni. Van étel elég. Sonka, kolbász, mindenféle jó falat.

– Mi van a szatyorban? – kérdezte Dinah.

– Kenyér. Elmentünk bevásárolni, de kenyeret nem vettünk. Siettünk, várt a taxi.

– Taxival jártok bevásárolni?

Dinah-n látszott, hogy ez tetszik neki.

– Hát persze…

– Rengetegbe kerülhet.

– Ugyan…

– Jaj – mondta Dinah olyan izgatott vagyok, alig várom már, hogy felavassanak!

– Dinah…

– Mi az?

– Igazán akarod?

– Most már ne táncolj vissza. Megígérted, Holly. Megmondtad, hogy felvesznek a Párducok közé, már el is meséltem a lányoknak az osztályban. Ha nem tartod meg a szavad, soha többé nem nézhetek a lányok szemébe.

– Jól van. De ne kezdj ki a fiúkkal.

– Megígértem, hogy csak veled járok, ha elviszel a Párducok közé.

– Igen, de félek. Ha meglátnák, mind téged akar majd.

– Komolyan mondod?

– Komolyan. Ne hagyd magad…

– Mondtam, hogy csak veled járok. Hányszor mondjam még?

A Lenox sugárútról egy rosszul világított, elhanyagolt bérkaszárnyákkal és kis boltokkal szegélyezett utcába fordultak.

Hollywood egy kapualjban levezette Dinah-t néhány lépcsőn. Az ajtón egy tábla jelezte: *Fiatalok Klubja.* Hollywood kopogott, és Century kinyitotta az ajtót. Bent bömbölt a kétszáz lemezes Wurlitzer.

– Ez a jó nő? – kérdezte Century.

– Igen – dünnyögte Hollywood.

– Jól van, gyere csak be. Ne félj. – Century becsapta a fémlemezzel borított ajtót.

– Gyere csak – bátorította Hollywood. – Hozok valami harapnivalót.

– Hé, Hollywood, ne siess, nem ég a ház. Mutasd csak be ezt a bájos tündért.

– Ez itt Dinah, ő meg Century.
– Century?
– Igen, aranyom.
– Milyen név ez?
– Mindenki így hív.
– De mi az igazi neved? – makacskodott Dinah.
– Ez. A családi nevem Fox. Mindenki Centurynek hív, a *Twentieth Century Fox* filmvállalat miatt.
Dinah körülnézett. A fal mellett, az ócska kanapékon ölelkező párok. Whiskys- és borosüvegek, sörösdobozok mindenfelé. Néhány Párduc furcsa formájú pohárból ivott, de a legtöbben üvegből.
– Táncolsz? – kérdezte Century.
– Nem… Nem tudtam, hogy ilyen öregek a lányok… – bökött néhány unatkozó lányra.
– Nem öregek. Csak ilyen a pofájuk.
– Gyere, Dinah – mondta Hollywood, és iparkodott kiragadni barátnőjét Century karmaiból. Szeretnélek bemutatni a Főnöknek.
– Fel fog venni?
– Igen – súgta Century. – Személyesen fog felavatni.
– Alig várom – mondta Dinah elcsukló hangon.
– Meggondoltad? Nem akarsz hazamenni? – kérdezte Hollywood.
– Mi van veled, Holly? Nem vagyok elég jó a társaságodnak?
– Dehogynem. Ne félj, bevesznek. Gyere oda, arra a díványra, add meg, amit ígértél.
– Neked egyeben se jár az eszed. Inkább tanuld meg azt, ami ide van írva a falra – jobbjával a fehér papírívekre festett jelmondatokra mutatott. – *Harcoljatok a fiatalkorúak bűnözése ellen! Élj szépen, beszélj szépen! Az imában egyesült család egy egész életre egyesül!*
– Ugyan – hümmögte Hollywood –, ennek semmi köze a Párducokhoz.
– Hogyhogy?
– Eredetileg ez valami ifjúsági klub volt, olyan papi klub.
– Nagyon jók azok a klubok – vágott a szavába Dinah ellentmondást nem tűrő hangon.
– Igen, de semmi közük a Párducokhoz…
– És mi lett a klubbal? Kiköltöztek?
– Igen, nem fértek meg a Párducokkal. A vezető mindig csak azt mondta, hogy kosárlabda, meg játsszunk csak, meg egyéb ilyen hülyeségeket. Ezért fizették.
– Ezért fizették? Mint az önkénteseket?
– Igen. Más dolga nem is volt. Néha írt valami jelentést a jótékonysági központnak. Nem tudom, milyen központ, a belvárosban van. Minden évben gyűjtenek a gazdagoktól. Harcoljunk a fiatalkorúak bűnözése ellen! Ők fizetik a bért, ők akarnak mindent, ami itt van. Mi nem fizetünk semmiért se. Egy szép napon a Főnök rámordult a vezetőre, hogy tűnjön el, ő majd elvezeti a klubot. Igazi klubot, ahol jól érezheted magad. Persze a vezető nem írta meg a központnak, hogy be se teszi ide a lábát. A központ fizeti a bért, a villanyt, minden egyebet. A fizetését is. És a Főnök megmondta neki, hogy ha szól a rendőröknek, akkor megírja a központnak, hogy ide se jár. És akkor kirúgják. Pedig heti százötven dollárt kap, és nem csinál semmit, csak a jelentést küldi el. Persze ha kell valami, a Főnök szól neki. Csak annyit mondott, hogy kell egy zenegép, és néhány hét múlva a központ küldött egy vadonatúj masinát. Ezer dollárba került ez a vacak…
– Ezer dollárba… – Dinah egészen elképedt.
– Annyiba.
– És nem jönnek ellenőrizni?

– De igen, mindig karácsony előtt. Mielőtt gyűjteni kezdenek. Fényképészt is hoznak, lefényképezik a fiúkat, hogy kólát isznak meg táncolnak. Tudod, olyan képeket, amilyenek a lapokban vannak ifjúsági klubokról. Még egy kupa is van, az kapja, aki a legtöbbet teszi a fiatalkorúak bűnözése ellen. Ezt a kupát minden évben a Főnök kapja meg. Úgy megrendez mindent, mint a parancsolat. Aztán a vezető kezet fog a Főnökkel, veregetik egymás vállát, fénykép. Egy évig megint színüket se látjuk. Jövőre villanybiliárdot vesznek.

– Ez igen – mondta Dinah. – Ez aztán a jó hely… – Megfordult, és egy zömök, napszemüveges fiút látott.

– Ez a kezdő? – kérdezte a fiú.

– Igen, Főnök – mondta sietve Hollywood.

– Itt akarsz átesni a beavatáson? – kérdezte a Főnök.

– Igen… – Dinah-nak kiszáradt a torka, alig tudott beszélni. – Maga a Főnök?

– Én vagyok. Tudod, milyen a felavatás?

– Nem. Holly nem mondta.

– Bemegyünk abba a hátsó szobába.

– Mehetünk, ha kell…

Dinah szíve hevesen dobogott.

– Hé, Főnök – próbált tiltakozni Hollywood –, azt mondta, hogy senki se nyúlhat hozzá, csak én.

– Majd a kislány eldönti. – A Főnök Dinah-hoz fordult. – Akarod, hogy felavassalak?

– Igen!

– Bejössz velem a hátsó szobába?

– Mindent megteszek, amit kell.

Hollywood összeszorított foggal nézte, hogyan vezeti el a Főnök Dinah-t.

– Ne csinálj semmi hülyeséget! – kapta el a karját Century.

– Megesküdött, hogy kihagyja a játékból.

– Figyelmeztettelek, te marha! Nem hallgattál rám. Most aztán sírhatsz.

– Ilyet nem szabad csinálni. Azt a lányt én hoztam ide.

– Nem számít. Ha a Főnöknek megtetszik, kereshetsz más lányt magadnak.

– Ez csalás!

– Nem csalás. A játékszabályokat a Főnök állapítja meg.

– Azt a lányt, akit te hoztál, azt is ő avatta fel? – kérdezte Hollywood.

– Igen, de nem tartotta meg. Ne legyél már annyira oda. Van más lány is a világon. Gyere, igyunk valamit.

– Nincs kedvem hozzá. Elszívok egy cigarettát.

Hollywood kinyitotta a vasalt ajtót (melyet éppen azért készíttetett a klub hajdani vezetője, hogy a Párducokat kívül tartsa). Nekitámaszkodott a téglafalnak, és rágyújtott egy cigarettára. Az öngyújtó fénye egy üvegszemen villant meg.

– Gyík!

Dick megragadta a fiú mellén az inget, és elhúzta Hollywoodot az ajtóból.

– Elmondtad nekik?

– Elmondtam nekik? Mit mondtam el nekik?

– Azt, hogy csinálok valamit.

– Csak a Főnöknek. Másnak nem.

– És mit mondtál?

– Csak annyit, hogy csinálni akarsz valamit a belvárosban.

– Megmondtad, hogy hol?

– Csak annyit mondtam, hogy liftes vagy a belvárosban, ott, ahol meg akarod csinálni a dolgot. Esküszöm, egy szóval se mondtam, hogy hol. Esküszöm, nem mondtam!

– Akkor honnan tudta meg?

– Megbízta Tyt, hogy figyeljen. Figyelt, amikor eljöttél Loistól. Hát innen.

– És a leveleket minek küldte?

– Csak a hecc kedvéért. Igazán, Gyík. Röhögni akart. És azt gondolta, hátha leesik egy kis pénz azután, hogy elvégezted a munkát. Mert akkor a többiek is megijednek. Érted?

– Mért mondtad el?

– El kellett mondani, Gyík. Mindent el kell mondani a Főnöknek. Különben megharagszik.

– Na, majd én kezelésbe veszem – mondta Dick, és elengedte az öccsét.

– Ne tedd, Dick. Megöl.

– Gyilkosság gyanújába kevert a disznó. Engem! – Gyík szinte üvöltött.

– Gyilkosság gyanújába?

– Miután végeztem, bement utánam a házba, és lepuffantotta az éjjeliőrt.

– Nem a Főnök volt. Itt volt egész idő alatt, készült az esti bulira.

– Honnan tudod? Te is itt voltál?

– Nem…

– Te hülye! Nagy bajba kevertél a szájalásoddal. A rendőrök tűvé teszik értem a várost, és Berry megöl, ha nem adom meg neki a kétezret. És nem tudom eladni az árut, mert ez a baj történt.

– Mit csináljak?

– Tűnj el! – parancsolta Gyík.

– Tűnjek el?

– Keresnek a rendőrök. Ha elkapnak, megint fecsegni fogsz.

– Nem, esküszöm, nem mondok semmit.

– Nekem hiába szavalsz. A múltkor is azt ígérted, hogy senkinek se beszélsz a dologról.

– Nem tudtam, hogy ez lesz belőle. Szívesen segítenék rajtad…

– Hát akkor segíts. Tudd meg, hogy a Főnök volt-e.

– Lehetetlen, Gyík. Lehetetlen. Megölnének. A Párducok ellen semmit se tehetek, még a te kedvedért se.

Herb Small beleivott a kávéba. Langyos volt. Már vagy egy félórája volt itt a Shapiro és Fia műhelyében.

– … becsületszavamra – mondta Jake Shapiro. – Miért vezetném félre magát?

– Semmi ilyesmit nem mondtam – tiltakozott Herb. – De maga most túl izgatott. Próbálja meg nyugodtabban nézni a dolgokat.

– Nyugodtabban? – kiáltotta Jake. – Kiraboltak, és maga nem akarja kifizetni a kártérítést! Hogyan őrizzem meg a nyugalmam?

– Nem mondtam, hogy nem fizetjük ki a kártérítést, Jake. Tudja, hogy ez sok formasággal jár. Nem elég, hogy én szólok. Arra még nem küldik a csekket. Várni kell. Nem megy egykettőre.

– Nekem azonnal kell a pénz, Herb. Érti? Azonnal. Pótolnom kell az ellopott prémeket.

– Mondtam, hogy megkapja a pénzét.

– Igen, de mikor? Nekem most kell.

– Ma éjjel még nem lesz szüksége rá.

– Persze hogy nem. De mit adjak oda a szabászaimnak hétfő reggel?

– Hiszen a legszebb prémeket nem is lopták el.

– Igen, csak a másodosztályút. De mi másodosztályúval dolgozunk. Nagy megrendeléseim vannak másodosztályú nercbundára. Ha nem tudom azonnal pótolni az ellopott árut, nem tudok szállítani. A vevőim nem fizetnek, sőt, a vetélytársaimhoz fordulnak. Azok meg majd röhögnek a markukba. Ezért kell a pénz! – ordította Jake. – Ezért fizetem a biztosítási díjat. És nekem most kell a pénz. Kiraboltak, fizessenek. Kár volt idefáradnia, ha csak azt tudja mondani, hogy később majd fizetni fognak. Később már nem is lesz szükségem rá. Később már nem is lesz Shapiro és Fia.

– Megteszek mindent, amit csak lehet – csillapította Herb. – Többet nem ígérhetek. Tudják, hogy a lopott árut vissza szoktam szerezni.

– Nem a prémek érdekelnek! – kiáltotta Jake. – Nekem a pénz kell!

– Jó, nézzük csak, mit tehetünk. Péntek este van, van még időnk…

– Nincs időnk. Hétfőre kell a pénz. Csődbe jutok, ha nem fizet.

– Felmegyek Levyhez. Ne aggódjon, Jake…

– Könnyű mondani… – Jake a távozó Herb után nézett. „Álszent disznó…” – káromkodott magában.

Az öreg Shapiro az ablakhoz lépett, lenézett az őrszobára.

– Gyilkosság az én műhelyemben. Ki gondolta volna? Ha sejtem, hogy ez lesz belőle, sose nyitom meg ezt a boltot. Semmi pénzért.

– Ne keseregjen, apám, jobb, ha más hal meg, mint maga. Jobb, hogy egy idegen, és nem valamelyik emberünk.

– Jacob – mondta az öreg Shapiro anélkül, hogy megfordult volna. – Semmi olyat sem tettél, amit nem lett volna szabad?

– Sok mindent tettem, amit nem kellett volna.

– Szégyellem, hogy ilyesmit kérdezek… ne haragudj … – az öreg Shapiro keze végigsimította az arcát meg az állát. – Van valami közöd ennek a szegény embernek a halálához?

– Nekem, papa? Azt kérdezi, hogy van-e valami közöm a gyilkoshoz?

– Igen.

– Esküszöm, fogalmam sem volt róla, hogy megölik. Semmi közöm az egészhez.

– És a lopásról sem tudtál?

– Csak a névtelen levelekről, esküszöm, papa.
– És ezzel a biztosítási emberrel, ezzel a Smal-lal sem játszottatok egymás kezére?
– Mire valók ezek az ostoba kérdések?
– Válaszolj, Jacob, az apád vagyok.
Jake megindult az ajtó felé:
– Zárja be ezt az átkozott helyiséget, mikor hazamegy. Én már megyek.

Dick egy szót sem szólt a gyilkosságról Loisnak. Csak annyit mondott, hogy egy vasat sem tudott szerezni, és lefeküdt. De most már reggel volt. Loisnak munkába kellett menni, és neki is indulni kellett, mielőtt Berry Peep beállít a kétezer dollárjáért.

– Mit csinálsz? – kérdezte Lois reggeli közben.

– Nem tudom.

– Szólhattál volna, hogy ennyi pénzzel tartozol.

– Nem sejthettem, hogy nem tudok túladni az árun.

– Mindig bajba keveredsz.

Gyík nem válaszolt. Bement a fürdőszobába, és borotválkozni kezdett. Fél szemmel ez nem könnyű dolog, de most, hogy bujkálnia kell, nem járhat borostásan. Clarence Murphy arra tanította, hogy mindig rendes legyen a külseje. „Ha toprongyos vagy, sokkal hamarabb lefognak” – mondogatta az öreg orgazda.

Lois bement Gyík után a fürdőszobába, megállt a háta mögött, nekitámaszkodott a falnak. Dick a tükörből látta.

– Mit tehetek érted, Gyík? Segíthetek valamiben? – kérdezte Lois.

– Mit gondolsz, kölcsönadná neked a Cigánybáró a kétezret?

– Talán, ha van neki. De most rosszul megy a bolt. Valami egyházi társaság bezáratta két üzletét, és sok pénzt veszített.

– Azért csak kérj tőle.

Gyík befejezte a borotválkozást, és átment a hálószobába. Lois szekrényéből kivett egy tiszta inget, frissen vasalt öltönybe bújt, szolid nyakkendőt kötött.

Lois bedugta fejét az ajtón.

– Megyek – mondta.

– Jó, majd benézek hozzád. Beszélj a Cigánybáróval, mihelyt tudsz.

Dick belevegyült a munkába indulók tömegébe. A Spring Streetre ment a földalattin, onnan gyalogszerrel a Bowerybe. Ügyet se vetett a vendéglátóipari felszereléseket árusító üzletekre, se az éjjel-nappal garniszállókra, egyenesen egy zálogos rozoga boltjába nyitott be. A pult mögött álló ember egy részeggel vitatkozott, aki egy harmonikát akart rásózni.

– Nem kell.

– Szegény megboldogult atyám hozta Bajorországból. Gyönyörű hangja van…

– Tűnj el. Harmonika nem kell. Csak tranzisztoros rádió meg óra. Harmonika nem. Lopj mást.

A részeg elment. A gazda arcán széles mosoly ömlött el.

– Gyík! – kezdte. – Dick, a Gyík. Micsoda meglepetés! Azt hittem, nem üzletelsz az öreg Heart Andersonnal.

– Szervusz, Heart – Dick a pultra támaszkodott. – Hogy megy a bolt?

– Szörnyen, barátom, szörnyen. Azt se tudom, miből élek.

– Hát igen, az élet harc!

Gyík tudta jól, hogy Heart az egyik legelőkelőbb és legdrágább magániskolába járatja a lányait.

– Mi szél hord erre? – érdeklődött Heart. – Azt hittem, hogy nem vagyunk barátok.

Gyík visszamosolygott rá.

– Ha csak a barátaimmal kötnék üzleteket, nem lenne egy üzlettársam se.

– Nagy öröm, ha ilyen szerény fickóval találkozik az ember. Akarsz egy kávét? Hamar megvan, csak szólj.

– Köszönöm, nem kérek. Már reggeliztem – mondta Gyík, aki evésre-ivásra gondolni sem tudott.

Heart odahajolt Gyíkhoz.

– Hallom, hogy csináltál valamit. Prémek, ugye?

– Ki mondta? – kérdezte Dick, és erőt vett rajta a nyugtalanság.

– Tudod, hogy van ez – válaszolta Heart a vállát vonogatva, és egy képzelt porszemet fricskázott le a pultról. – Az én foglalkozásomban mindig kifizetődő, ha halljuk, mit beszélnek az emberek. Sok mindent beszélnek. Én is hallottam, hogy volt valami szőrmés terved. Az újságból megtudtam, hogy a Harmincegyedik utcában betörtek. Mondtam is magamban, hogy ez Gyík lesz. Mikor az is kiderült, hogy az őrszoba szomszédságában törtek be, már tudtam is, hogy ezt csak te tehetted. De mikor azt is megtudtam, hogy volt egy hulla is, tudtam, hogy mégse te voltál. Te nem vagy gyilkos. Te sohasem ölnél. Te igazi betörő vagy. Éppen ezért azt is tudom, hogy pillanatnyilag nincs árud. Jól tudom?

– Nem – mondta Dick. – Van eladó árum. Szőrme.

– Ejnye, tévedtem volna? Nem gondoltam, hogy pisztollyal jársz.

– Nem volt pisztolyom, és nem én öltem meg az öreget. Szerettem. Valaki besurrant, amikor én elmentem, és egy másik raktárban dolgozott. Rossz munka. Az öreget nem én öltem meg.

– De a te nyakadba fogják varrni.

– Igen.

– Szóval benne vagy a pácban. Ha segítségre van szükséged, megadhatom egy kitűnő ügyvéd címét – javasolta Heart Anderson. – Szükséged lesz rá.

– Ártatlan vagyok.

– Ugyan, Gyík, ha én csak ártatlan emberekkel üzletelnék, már rég csődbe mentem volna. Érted, mire gondolok. Hogy nem vagyok én a gyóntatóatyád.

– Értem – bólintott Gyík. – Az áru megvan. Szőrme. Érdekel?

– Bundák? – kérdezte az orgazda, és az állát dörzsölte.

– Nem. Csodálatos szőrme, szinte hozzá se nyúltak még. Lehetetlen kinyomozni.

– Nem hangzik rosszul…

– Gondoltam, hogy érdekelni fog.

– Igen, érdekel. De miért jöttél hozzám vele?

– Hallottam, hogy gondban vagy – hazudta Gyík. – Gondoltam, nem árt neked egy ilyen üzlet.

– És Clarence Murphy? – érdeklődött az öreg orgazda.

– Semmi. Őt is érdekli. Tudod, milyen óvatos Clarence. Nem adna rendes árat érte.

– Talán mert nem tudja eladni az árudat. A nerc nem is olyan kapós az idén. Kezd kimenni a divatból, a nőknek más kell.

– Ugyan, Heart, a nők mind egy nercbundát akarnak. A te feleséged is.

– Van neki, de nem hordja.

– Úgy veszem észre, hogy nem kell az árum.

– Lassan a testtel. Nem mondtam. Régóta ismerjük egymást, Gyík. Szívesen segítenék rajtad.

– Mennyit adsz?

– Előbb mondd meg, mid van.

Gyík elmesélte, milyen a teli targonca áru.

Heart Anderson figyelmesen hallgatta, időnként megdörzsölte az orrcimpáját.

– Az igazat megvallva, Gyík, nem is olyan jó fogás, mint amilyennek hittem. Nem is olyan sok prém…

– Mennyit adsz?

Az orgazda Dickre mosolygott.

– Mennyit kérsz?

Gyík többet mondott, mint amennyit remélt. Tudta, hogy az orgazda úgyis lealkuszik belőle.

– Tíz mázsát – vágta ki.

– Tízezer dollárt? – az orgazda mosolygott, de aztán elkomorodott. – Ne tréfálj – mondta fekete látogatójának. – Üzletről van szó.

– Mennyit adsz? – ismételte Gyík.

– Mennyit kérsz? Te vagy az eladó. Gondoltál valamilyen összegre. Ha megfelel, ha én is keresek rajta, megállapodhatunk. Megveszem. Ez elég tisztességes üzlet.

– Kilenc – mondta Dick.

– Nem, barátom, nem. Beszéljünk komolyan.

– Nyolc.

– Attól félek, hogy nem értesz… Kár. De azért élvezet alkudozni veled, Gyík. Hivatásos vagy, nem holmi olcsójános.

– Rendben van – mondta Gyík. – Látom, ma bal lábbal keltél fel. Odaadom az egészet hét mázsáért.

– Gyík, te azt se tudod, mit beszélsz. – Anderson összevonta ajkát. – Azt hiszed, hogy hülye vagyok. Nem szeretem, ha bolondnak néznek.

– Dehogy járatom én veled a bolondját, Heart… De így nem megyünk semmire. Mondd meg, mennyit adsz.

– Nem. Úgy látszik, elment a józan eszed.

– Dehogy ment. Próbáljuk ki, meglátod, hogy éppen elég józan eszem van.

– Nem bánom. Hét és fél.

– Hétezer-ötszáz?

– Nem. Hétszázötven.

– Hétszáz… azt hiszed, megőrültem?

– Csillapodj. Te is érts meg engem. Nem is láttam az árudat. Hogyan ígérhetnék többet?

– Menj el legalább ötezerig.

– Hétszázötven. Nem adhatok többet.

– Négy.

– Sajnos, nem megy.

– Három.

– Hét százötven.

– Kétezer. Az isten szerelmére. Lehetetlen. Két mázsával tartozom valakinek. Megöl, ha nem adom meg.

– Hétötven, ennél többet nem ér nekem.

– Kétezer. Más ötször annyit is adna érte.

– Hát akkor menj máshoz. Menj Clarence Murphyhez. Azt hiszed, kellenek nekem a szőrméid? Nincs szükségem rájuk. Rád sincs. Neked van szükséged énrám. Add el az árut, akinek akarod. Nem vagyok irigy. Zsebelj be húszezret, ha tudsz, a molyos nercedért. Fütyülök az egészre. Mért nem mész Herb Smallhoz? A barátod. Majd meglátod, mit ad az árudért.

– Te tudsz Herbről?

– Azt hiszed, hogy hülye vagyok, vagy a fejemre ejtettek! Persze hogy tudok róla. – Heart a mellére ütött. – Mindent tudok. Ismerem Herb Smallt. Nyomorult fráter, nyomorultabb, mint te vagy én. És fél a rendőrségtől. Azt se tudja, mit csináljon. Vedd hát elő a jobbik eszed, fogadd el a hétszázötven dolláromat. Ezt is csak annak köszönheted, hogy barátod vagyok, és nem szeretem, ha bajban vagy. Csak én segíthetek rajtad, senki más.

– Elmegyek Herbhez.

– Menj csak. Dobd ki az árut az ablakon. Herbet utálják a biztosítóban. Tudják, hogy valami csalás van a dolgaiban, és Herb Small szinte betegesen fél. Ha nem szerez pénzt, kidobják.

– Nem hiszek neked.

– Nem? Pedig itt az ideje, hogy azoknak is higgy, akik megmondják az igazat neked. Tudod-e, miért tartják szemmel Herbet? Mert úgy szórja a pénzt, mint a milliomos gyereke a játéküzletben.

– Összevissza beszélsz, Heart. Herb Levittownban lakik egy rozoga házban, a még rozogább feleségével. Nem jár szórakozni, még a szabadságát se veszi ki. Kopott a ruhája, rémületes a kocsija. Ravasz fickó. Pedig jól megfizetik.

Az orgazda közelebb hajolt Gyíkhoz.

– Van valami, amit nem tudsz, Gyík… Téged is meglop. Régóta tudom. Ha öt mázsát ad neked, hogy visszakapja az árut, tízet zsebel be a társaságtól… Könnyű kereset, te kockáztatsz, és a fele pénz az övé. Egy kis cafkát tart ki belőle.

– Herb Smallnak szeretője van?

– Igen, barátom, de ez még nem elég. A rendőrök már szaglásznak körülötte. Eddig ül az adósságban – az orgazda a feje búbjára ütött. – Ki fogják vonni a forgalomból.

– Megőrültél!

– Szeretnéd tudni, hogy ki csinálta a másik munkát a Warwick Buildingben?

– De még mennyire.

– Megmondom. Herb Small.

– Te ittál!

– Nem hiszed el?

– Nem.

– Akkor kérdeznék tőled valamit: tudott róla Small, hogy érdeklődsz a Warwick Building iránt?

– Igen, de…

– Még most sem érted?

– Mért tette volna? Baromság! Hogy Herb? Semmi értelme.

– Bajban van. Pénzre van szüksége, de gyorsan.

– Ha csakugyan minden nekem adott dollár után zsebre tesz egy dollárt, nem lehet bajban.

– Pedig bajban van. Kétségbeejtően nagy bajban. Reménytelen alak.

– Eleget ugrattál, hagyd abba. Nem hiszek neked. Régóta dolgozom Herbbel és…

– Nem hiszel nekem. Jó, győződj meg róla. A lányt Edna Braynek hívják. Itt a címe – az orgazda elővett egy sárga borítékot a háta mögött lévő páncélszekrényből, és lemásolta róla a címet egy papírra. – Ha kedved van hozzá, ellenőrizd. Mindent ide hoz, amit Herbtől kap. Okos lány. Herb rengeteget költ rá. Ő fizeti a lakását a Sutton Place-en. Pedig arrafelé… elég magasak a lakbérek…

– Lehetetlen…

– Menj csak, majd meglátod. Utána gyere vissza, és fogadd el a hétszázötven dolláromat. Akkor is megadok érte ennyit. Eredj. A pénz megvár.

Dick egy pillantást vetett a papírra, kirántotta Heart Anderson kezéből. Az ajtóból visszafordult.

– Gondolod, hogy megölte az öreget?

– Aki olyan kétségbeesett helyzetben van, mint Herb Small, mindenre képes. Megölné a saját anyját is.

Dick busszal ment a Harmincharmadik utcáig. Egy bolt telefonfülkéjéből felhívta Herb Small lakását. Egy nő vette fel a kagylót.

– Beszélhetnék Herbbel? Sürgős.

– Herb nincs itthon, dolgozik. Üzen valamit?

– Nem, köszönöm.

Dick letette a kagylót. Egy pillantást vetett a Harmincharmadik utca felső vége felé. Lelépett a járdáról, intett egy taxinak. Edna Bray várhat. Levittownba megy, megnézi, hogyan is él Herb Small.

– A Penn Station pályaudvarhoz – mondta a vezetőnek.

Vera Small kiszólt a konyhaablakból mert látta, hogy a fia seprűvel veri a szomszéd gyereket.

– Hagyd abba!

A kisfiú ügyet se vetett rá.

– Martin!

A gyerek megállt. Vera megindult az ajtó felé, és látta, hogy a nyitott kapuban egy jól öltözött néger férfi áll.

– Mit akar? – kérdezte Vera, és az ajtóhoz rohant. Félt, hogy a fekete be akar jönni. – Tessék?

– Körkérdés – magyarázta Dick, a Gyík. Aktatáskát szorongatott a hóna alatt. A pályaudvaron vásárolta, mielőtt felszállt a gyorsvasútra.

– Milyen körkérdés? – kérdezte Vera, és az ajtófélfának támaszkodott, hogy elzárja az utat.

– Beszélhetnék a kedves férjével? Azért jöttem szombat délután, hogy a családfővel beszélhessek.

– A férjem nincs itthon.

Vera egy pillantást vetett a lakásba. Most már bánta, amit mondott. Kilépett az utcára, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Kellemetlen. De talán maga is válaszolhat néhány kérdésre.

Gyík papírlapot és golyóstollat vett elő táskájából. Készen állt, hogy jegyezze a válaszokat.

– Honnan jött? – kérdezte Vera gyanakodva.

– Az Országos Közvéleménykutató Intézetből.

Dick szerencséjére, Vera szeretett csevegni. Beérte ezzel a soványka magyarázattal.

– Nem tudom, beszélhetek-e a férjem nevében…

– Majd meglátjuk. Kérem, asszonyom, mondja meg, nem jelent-e túlzott tehertételt a maga számára a férje munkája, állása, kötöttsége.

– Értem, mit mond… A férjem munkája sok kényszerű kötelezettséget ró rám, de hát, azt hiszem, ez a sorsa a legtöbb férjes asszonynak. A férjem fontos állást tölt be egy biztosítótársaságnál.

– Segít a férjének a munkájában?

– Nem, nem tudok. A gyerekek teljesen lekötnek.

– Megérzi maga, ha a férjének gondjai vannak a munkahelyén?

– Hogyne, természetesen.

– Tud ilyenkor segíteni rajta? Volt-e példa rá mostanában?

– Igen… most, az utóbbi időben.

– És maga mit tesz ilyenkor?

– Igyekszem erősíteni az önbizalmát. Tegnap is rávettem, hogy menjünk el színházba. Kitűnő előadás volt.

– Honnan tudja, hogy a férjének gondjai vannak a munkahelyén?

– Sok mindenből. Rosszul alszik, nyugtátokat szed. Idegesítik a gyerekek. Ilyen apró jelekből.

– Beszél a gondjairól?

– Nem. És ha nincs kedve beszélni róla, én se zaklatom. Említettem, hogy fontos állást tölt be. Néha beszél álmában, egy nevet emleget. Meg is kérdeztem tőle, ki az, és azt mondta, hogy az egyik munkatársa.

– Mindig ugyanazt a nevet mondja?

– Mindig ugyanazt.

Gyík félt, hogy túlfeszíti a húrt, de mégis megkockáztatta a kérdést:

– És milyen nevet emleget?
– Eddie – válaszolta Vera.
– Mást nem mond?
– Semmi mást, csak azt, hogy Eddie.
– Értem – mondta Dick jóindulatú hangon. – Körülbelül ezt szerettem volna megkérdezni magától.
– Remélem, veszi valami hasznát – sóhajtotta Vera.
– Természetesen. Nagyon köszönöm.

Dick könnyed léptekkel megindult a keresztutca felé, mintha valamelyik közeli házban akarna kérdezősködni. De helyette autóbuszra szállt, és visszament a gyorsvasút állomására.

Herb Small valami Eddie-t emleget álmában. A felesége nem is sejti, hogy ez az Eddie Edna Bray.

Dick, a Gyík, megállt egy épület előtt, és a kezében lévő papírlapról ellenőrizte a házszámot. Végigment a márványlappal kikövezett előcsarnokon, és odalépett a portás fülkéjéhez.

– Bray kisasszonyt keresem – mondta a lehető legközönyösebb hangon.

A portás is néger volt, de hát sose lehet tudni. Mindig akadnak túlbuzgó feketék, akik túlontúl tisztelik a fehér gazdájukat.

– Kit jelentsek be?

– Small úr barátja vagyok. Mondja meg a hölgynek, hogy hoztam neki valamit.

A portás elmosolyodott, leakasztotta a házitelefont, és átadta az üzenetet.

– Bray kisasszony várja önt – mondta a portás, majd nyájasan hozzátette –, uram.

Gyík megindult a lift felé, de a portás kihajolt a fülkéjéből és utánaszólt:

– Ne arra tessék, Bray kisasszony a földszinten lakik, mindjárt a vészkijárat mellett.

– Köszönöm.

Gyík még meg se nyomhatta a csengőt, az ajtó már ki is tárult.

– Elhozta? – kérdezte az ajtóban álló csinos, szőke nő.

Gyík belépett.

– Mit kellett volna elhoznom?

A nő becsukta mögötte az ajtót.

– Azt hittem, hogy Herb küldte magát. A portás azt mondta, hogy hozott nekem valamit.

– Nem tudom, honnan vette ezt a portás – hazudta Dick – Semmit se hoztam magának.

– Mit akar?

A lányon egy öreg háziköntös volt, idegesen összefogta a mellén.

– Herb barátja vagyok… – ismételte Gyík.

– Nem tudtam, hogy barátai is vannak.

Gyík felnevetett:

– Pedig vannak. Én vagyok az élő bizonyíték!

– Ki maga? Üzletfele, segítőtársa, irgalmas szamaritánusa?

– Nem. Öreg cimborák vagyunk. Együtt katonáskodtunk.

– És azért jött, hogy megmutassa a kitüntetéseit? Azt hittem, hogy félszeműeket nem is vesznek be katonának.

– Katona koromban vesztettem el a szemem – lódította Dick.

– Derék dolog. De sajnos, én semmit se tűzhetek a mellére, jobb lesz, ha odébbáll.

– Megyek is, de néhány kérdést szeretnék feltenni magának – mondta Gyík, és leült egy kényelmes kanapéra.

– Milyen kérdést? – kérdezte Edna csípősen.

– Herbre vonatkozó kérdést.

– Hadd halljam.

– Az utóbbi időben elég furcsán viselkedik. Nyugtalankodom miatta. Szeretnék segíteni rajta.

A lány odatérdelt a kanapéra, szorosan Gyík mellé.

– Mit akar?

– Mondtam, hogy Herb barátja vagyok. Szeretnék segíteni rajta. Maga szerint is furcsán viselkedik az utóbbi időben?

– Tudja, nem találkozom én annyiszor Herbbel, mint ahányszor szeretné. Érti, hogy mit akarok mondani?

– Nem – válaszolta Gyík. – Maga Herb barátnője.

– Herb szeretné ezt hinni. De én mindenki barátnője vagyok. Azoké, akik tetszenek nekem. De senkinek sem vagyok a tulajdona, engem nem lehet adni-venni.

– Hát akkor mért állt össze Herbbel?

– Nem álltam össze vele. Nős. Nem élünk együtt.

Miss Bray megfordult és hátradőlt a kanapén.

– Herb nagyon szereti magát.

A lány nevetett.

– Bolondul értem. A tenyeremből etetgetem, így ni! – és kinyújtotta a kezét.

– Álmában is magáról beszél.

– Tudom. Azért hív Eddie-nek, hogy a felesége ne sejtse, hogy női nevet motyog álmában – mondta Edna, és odafordult Dickhez. – Miért akar ennyi mindent tudni Herb-ről?

– A barátom. Sokat költött magára.

– Igen. Vett egy Alfa Rómeót is. De alig használom.

– Nem sajnálja Herbet?

– Utálom. El se tudja képzelni, mennyire örülök, ha vergődni látom. Jó ideje nem járt már itt. Ha nem fizeti ki a lakbért, és nincs pénze, nem engedem be. Felszedek valaki mást. Nekem a férfi életszükséglet, mint másnak az alkohol. Herb tudja ezt. Ő fizeti ki az adósságaimat. Mert én szeretek jól élni.

– Nem dolgozik?

– Egy fogorvosnál vagyok asszisztens. De hadd húzzak hasznot a férfiakból! Megélhetnék a fizetésemből. Lakhatnék nyomortanyán is. De minek? Ha annyi gyönyört szerez Herbnek, hogy velem hancúrozik, fizesse meg!

– De honnan van Herbnek pénze mindehhez! A lakbér egy vagyon.

– Havi négyszázötven.

– Az ő fizetéséhez képest sok.

– Nem érdekel. Az a fontos, hogy fizessen.

– Tudja, honnan szerzi a pénzt?

– Nem, és nem is akarom tudni. Csak adjon meg nekem mindent, ami kell, a többire fütyülök. – Edna kecses mozdulattal felpattant. – Jöjjön velem.

Kimentek a konyhába.

– Éppen zuhanyoztam, amikor a portás bejelentette magát; még nem is reggeliztem – Dickre mosolygott. – Nem iszik egy pohár tejet?

– Szívesen.

Edna egy edényt vett elő a majdnem üres hűtőszekrényből.

– Ritkán eszem itthon – magyarázkodott.

Dick lenyelt egy korty jéghideg, de nem egészen friss tejet.

– Bocsásson meg, hogy visszatérek az előző kérdésre. Meg tudná mondani, honnan szerzi Herb ezt a rengeteg pénzt?

– Fogalmam sincs – felelte Edna. – És nem is akarom tudni. Talán lopja. Bánom is én. Azt mondja, hogy jó állása van valami biztosítónál. Talán igaz is.

– Talán – mondta Gyík, és poharát a mosogató szélére tette. – Hol ismerkedtek meg?

– Egy bárban. Aztán elhoztam ide. Szükségem volt valakire. Régóta nem láttam már. Pedig ki kell fizetnie a lakbért, mert ha nem fizet, kitesznek innen. A kocsiból is tartozik néhány részlettel. A biztosítást se fizette ki. Megmondtam neki, hogy ne lássam, amíg nem fizet. Ő dicsekedett vele, hogy remek állása van. Hát akkor tartsa be az ígéretét.

– Hátha nem is akar fizetni.

– Tegnap telefonált, és azt mondta, hogy hamarosan lesz pénze. Nem nagyon izgat a dolog. De

azért megmondtam neki, hogy ha nem fizet ki mindent, többé hozzám se nyúlhat.

– Akkor a föld alól is megszerzi a pénzt.

– Ő is ezt mondta.

– De hogyan?

– Nem érdekel.

– Gondolja, hogy komolyan beszélt?

– Igen. Ismerem, mint a tenyeremet. Nekem nem tud hazudni. Azt hittem, hogy a pénzt küldi magával. Mondtam neki, hogy először küldje el a pénzt. Nem akarom, hogy botrányt csapjon. Egyszer már majdnem rám törte az ajtót. Részeg volt. A portás kidobta. Kénytelen voltam rendőrt hívni. Meg akarta verni a portást. Több botrány nem volt. Nem engedheti meg magának. Nős ember. Még egy pohár tejet töltött magának. – Miért érdekli mindez?

– Nyugtalankodom Herb miatt. Hogy az egészsége…

– Ugyan – Edna Dick tarkójára tette a kezét. – Fütyül maga Herb egészségére. Maga tetszik nekem. Maga nem buta ember. Melyik egyetemre járt?

– Nem volt pénzem rá.

– Kár… Nem baj, majd én kitanítom magát. Jöjjön át az ágyra.

Gyík megvakarta az arcát; nem nagyon akaródzott neki, de nem bánthatta meg a lányt.

– Megyek.

Gyík bedobott egy érmét a telefonkészülékbe, és a füléhez emelte a kagylót. Tárcsázott, és néhány másodperc múlva jelentkezett a hívott szám;

– Southport és Lexington biztosító.

– Small urat kérem – mondta Dick hanyagul.

– Egy pillanat – válaszolt a kisasszony. A csengő hosszan berregett Herb szobájában. – Sajnos – szólalt meg újra a kisasszony –, Small úr nincs a szobájában.

– Nem tudja véletlenül, hol lehet?

– Sajnos nem. Átadhatnék valami üzenetet?

– Lehet, hogy hazament?

– Nem hiszem, akkor beszólt volna.

– Köszönöm.

Dick most a Levy Fivéreket hívta.

– Bocsánat, nincs ott Small úr a biztosítótársaságtól?

– Kicsoda?

– Herb Small, a biztosító nyomozója. Szeretnék beszélni vele.

– Igen, itt van. Maradjon, kérem – a beszélő az íróasztalra tette a kagylót, és Gyík hallotta, hogy szól Smallnak.

– Halló! Ki az? – kérdezte Herb Small néhány pillanat múlva.

– Gyík.

– Mit akarsz? – kérdezte Herb.

– Találkoznom kell veled, de azonnal.

– Lehetetlen. Dolgom van.

– Azt mondtam, hogy azonnal. Edna Braytól jövök.

– Ó! – Herb csak ennyit mondott.

– Húsz perc múlva légy a Saverin kávéházban. Penn Station.

– Rendben van – Herb hangja elhalkult, alig lehetett hallani. – De ne szólíts meg elsőnek. Várd meg, hogy én szóljak. Lehet, hogy nem leszek egyedül. Érted?

– Értem.

Herb fél. Dick letette a kagylót, és lassan kiment a New Yorker Szállodából. A Harmincnegyedik utca sarkán vett egy World Telegramot. Semmi újat nem írt az ügyről. Sid Bordról értekeztek, Gyíkról szó sem esett. Egyelőre.

Herb Small rágyújtott. Egyedül volt. Végigment a pályaudvar előcsarnokán, és bepillantott a kávéházba. Mindjárt meglátta a sarokban Dicket, és odament hozzá.

– Beszéltél Ednával?

– Igen – válaszolta Gyík.

– Mit mondott?

– Várja a pénzt.

– Ezek a nők mind egyformák! Pénz, pénz, mindig csak pénz! Nem is tudnak másra gondolni.

– Mi talán gondoljunk másra is – mondta Gyík. – Hogyan állnak az ügyeid a biztosítóban?

– Elég rosszul. A Levy Fivérekkel rendben lennék…

– Náluk én jártam – szólt közbe Dick.

– Igen. De a másikkal, a Shapiro és Fiával bajban vagyok. Akkora a kárigényük, hogy senki se hisz nekik, de amíg nem találjuk meg az ellopott holmit, semmit se tudunk bizonyítani. Ki kell ügyeskednem, hogy ne fizessük ki az általuk követelt pénzt. – Herb egy kávét rendelt. – Mondd

csak, igazán nem te törtél be a Shapiro és Fiához?

– Mondtam már, hogy nem – felelte Gyík.

– Nem lehet véletlen, hogy két szűcsöt ugyanazon az éjszakán raboljanak ki.

– Én is ezt gondoltam.

– Olyasvalaki lehetett, aki tudta, hogy mire készülsz.

– Szerintem is – Gyík kiitta a kávéját. – Még arra is gondoltam, hogy te voltál – tette hozzá.

– Én! Megbolondultál? Hogy én lopjak? Minek?

– Szükséged van pénzre.

– Soha életemben egyetlen centet se loptam.

– Soha életedben nem loptál meg senkit, csak öreg barátodat, Gyíkot.

– Mit mondtál?

– Azt mondtam, hogy kijátszottál engem. A visszavett holmiért a biztosító fizetett, és te a pénz felét megtartottad. Azt is tudom, miért. Edna miatt. Sokba kerül egy ilyen lány.

– Igen. Szereti a pénzt.

– Nem is annyira, ahogy gondolod. Csak te egy nagy szamár vagy. Amit neked drága pénzért adott, azt másnak ingyen osztogatta. – Gyík félretolta a csészét. – Most értettem meg, mért ragaszkodtál ahhoz, hogy az egyik ügyfelednél törjek be. Nem tudtad, honnan szerezz pénzt annak a kis cafkának. Amikor elvégeztem a munkát, te már annyira eladósodtál, hogy azonnal kellett neked a pénz, betörtél utánam, és loptál te is. Csakhogy, amilyen kétbalkezes vagy, megölted az öregembert.

– Istenemre, Gyík, nem én voltam! Senkit se raboltam ki. Miért tettem volna? Igaz, a biztosító pénzének egy részét megtartottam. És aztán? Ezzel még nem vettem ki a kenyeret a szádból. Mindig meg voltál elégedve azzal, amit fizettem. Mi a fenének kellett volna betörnöm? Tudtam, hogy nagy munkára készülsz. Az öreg halála nekem többet ártott, mint neked. Minden sokkal veszélyesebb és sokkal lassabban megy. Ha az öreget nem ölik meg, már kifizettelek volna, és nekem is lenne pénzem. De most mind a ketten benne vagyunk a bajban. Nekem is kell a pénz, mert Edna látni se akar, és rettenetesen kívánom a kis ringyót…

– Jobban tennéd, ha otthon ülnél a feleséged mellett,

– A feleségem nem ért meg.

– Az már baj! Engem sem ért meg a feleségem. De ha elfognak, ez se nem oszt, se nem szoroz. Segítened kell.

– Az istenért, hogyan segíthetnék?

– Segíts megtalálni a gyilkost. Meg kell akadályoznom, hogy csorba essen a híremen.

– Nem gyanakodnak rád.

– Még nem fedték fel a kártyájukat. De a város valamennyi orgazdája tudja, hogy én voltam. Csak azt nem tudják, hogy az öreget nem én öltem meg. Könnyen a rendőrök hálójába kerülhetek. Ha nem segítsz, előbb-utóbb megfognak. Akkor pedig kénytelen leszek elmesélni nekik a kettőnk kis játékát. Vége a szép állásodnak. A gyerekeid meg a feleséged éhezni fognak, amíg börtönben leszel. Edna pedig lefekszik minden jöttmenttel.

– Nagyon szeretnék segíteni rajtad, Gyík. De mit tehetek?

– Két dolgot. Ha a rendőrök szaglászni kezdenek utánam, szólj nekik, hogy egy ideig hagyjanak békén. Ezenkívül kétezer dollárra van szükségem. Méghozzá azonnal. Váltsad vissza a nálam lévő prémeket, és fizesd ki az értük járó díjat.

– Ami a rendőrséget illeti, nem tehetek semmit, gyilkosságról van szó.

– És a kétezer?

– Lehetetlen. Istenem, bárcsak megtehetném. A biztosító egy betörésnek tekinti a kettőt, nem vehetem vissza, csak az összes ellopott szőrmét együtt. Iszonyatosan veszélyes az ügy. Ha a

gyilkost megtalálnánk, akkor menne a dolog. Akkor már tehetnék valamit. De addig nem. A Shapiro és Fia miatt egyelőre nem fizethetek. Óriási kártérítést követelnek. Mindenki tudja, hogy hazudnak, de kénytelenek leszünk fizetni, ha nem találjuk meg az árut. Ha megtaláljuk a bőröket, tárgyalhatunk, és Shapiróék kénytelenek lesznek kevesebbel beérni. Mondd csak – tette hozzá Herb közönyös hangon –, hol rejtetted el az árut?

Gyík elmosolyodott.

– Megmondom, mihelyt megtaláltuk a gyilkost, mihelyt megkaptam a pénzemet.

– És ha megölnek vagy letartóztatnak, mi lesz velem?

– Megszakad a szívem miattad, Herb. De hiába, ilyen az élet. Mindenkinek megvan a maga keresztje.

Fournier hadnagy felrakta a lábát az íróasztalra, de aztán visszahúzta és felállt. Odalépett a Warwick Buildingre nyíló piszkos ablakhoz.

– Nem értem – motyogta. – Maclaine! – kiáltotta hirtelen. – Maclaine!

Az őrmester kifogástalan egyenruhában lépett be a szobába.

– Tessék, hadnagy úr.

– Megvan a Warwick Buildingben dolgozók névsora?

– Megcsináltam, hadnagy úr.

– Szeretném látni.

– Mindjárt hozom.

Fournier szivarra gyújtott. Hogyan magyarázza meg a feleségének, ha e miatt a história miatt elbocsátják? Ha a kerületi rendőrkapitány nagylelkű lesz, megtartják járőrszolgálatosnak, róhatja majd az utcákat, mint régen. Az a disznó O'Reilly pedig százados, és egyéb dolga sincs, mint naphosszat nyalni a városházi fejesek talpát.

Maclaine berobogott:

– Tessék, hadnagy úr.

Átnyújtotta a két telegépelt oldalt.

– Ki gépelte le?

– Én gépeltem, hadnagy úr.

Fournier az íróasztalhoz ült, és gondosan tanulmányozni kezdte a listát.

– Rajta van mindenki, aki a Warwick Buildingben dolgozik?

– Igen, hadnagy úr.

– A tisztviselők is?

– Mindenki, hadnagy úr.

– Egyiknek sincs priusza?

– Éppen most ellenőriztem. Úgy látszik, hogy a Warwick Buildingben egyetlen személynek volt priusza.

– Kinek?

– Az áldozatnak. A szesztilalom idején rumot csempészett.

– Ennyi az egész?

– Igen, uram. Talán valami bandabeli bosszú.

– Ugyan, harminc év után?

– Sose lehet tudni – mondta a fiatal őrmester. – Hallottam olyan esetekről…

– Verje ki a fejéből. Csak az időnket vesztegetnénk vele. És nincs sok időnk.

– Igen, hadnagy úr.

– Színesbőrűek vannak?

– Miért érdekes az?

– Hát, a Párducok négerek, nem igaz? Ha volt beépített emberük, az is színesbőrű lesz. Hacsak nem tételezi fel, hogy közös néger-fehér banda dolgozott itt.

– Ó, nem! – Maclaine arcán mosoly suhant át. – Ilyesmi sose fordult elő még a fiatalkorúak világában. Egy színesbőrű van, a liftes. Igen, ez az: Calvin Johnson. Nincs telefonja, elmentem hozzá személyesen. A megadott címen nem ismerik. Lehet, hogy már régen elköltözött.

– De az is lehet, hogy bűnöző, és szökésben van.

– Ha nincs priusza, és mégis bujkál, akkor valószínűleg nem akar tartásdíjat fizetni a feleségének, vagy valami hasonló oka lehet. Mindenképpen megtaláljuk, ha hétfő reggel

munkába áll.

Fournier megvakarta az arcát.

– Normális körülmények között nem tenném meg, de most úgy állnak a dolgok, hogy nincs más választásom. Köröztessük ezt az embert. Van személyleírása?

– Csak annyi, hogy fekete, amint már mondtam… És még valami. A fél szeme üvegből van.

– Azonnal köröztesse. Sürgősen kerítsék elő, és tartsák bent, beszélnem kell vele. Sok mindent kell kérdeznem tőle.

– Igen, uram. De ha ez a fickó csakugyan Hollywood bátyja, akkor volna priusza.

– Lehet. De az is lehet, hogy nincs. Talán téves nyomot követünk. De ha nem kapok el valakit, egykettőre kiteszik a szűrömet.

– Értettem, hadnagy úr.

Fournier felvette a kabátját.

– Elmegyek, néhány dolgot meg kell néznem a belvárosban… Hamarosan idecsődítik magának Harlem valamennyi félszemű alakját. Ültesse le őket, és egyet se hagyjon futni mielőtt a Warwick Building alkalmazottai meg nem nézik az ábrázatukat. Talán felismerik a liftesüket.

– Semmi más, hadnagy úr?

– De igen. Ugorjon ki Levittownba. Ott lakik Herb Small. Tudja meg, mi az emberek véleménye róla, van-e pénze. Érdeklődjön a bankokban… Ezzel elég sok dolga lesz.

Fournier lement a lépcsőn, és beült a Mercuryjába. A Harmincharmadik utcán és a Harmadik sugárúton ment a Bowery felé. A rádiót a rendőrség hullámhosszára állította. Hallotta, hogy leadják Calvin Johnson, másképpen Dick körözését, a félszemű néger személy leírásával. Ronda szombatja lesz New York félszemű feketéinek.

Heart Anderson rögtön megismerte Fournier hadnagyot, amikor a zálogház előtt kiszállt a kocsiból. Óvatosságból azonnal bezárta a páncélszekrényt.

– Fournier hadnagy! – kiáltott fel tettetett lelkesedéssel. – Mi szél hozta? Lehetek valamiben a szolgálatára?

– Sok mindenben – Fournier a zálogos pultjára könyökölt. – Hogy vannak a lányaid?

– Köszönöm, jól. Igen megtisztelő, hogy érdeklődik irántuk.

– Még mindig abban az előkelő intézetben vannak?

– Igen – felelte óvatosan Heart.

– Sokba kerülhet.

– Igen. De a feleségem meg én azt tartjuk, hogy minden áldozatot meg kell hozni értük. No meg… de ezt ne árulja el senkinek, az apósom is segít. Nagyon magasak a taníttatási költségek.

– Ezt szoktad mondani az adóellenőrnek?

– Hogy maga milyen furfangos, hadnagy úr!

– Nem vagyok én furfangos. Bajban vagyok. Olyan ügyben nyomozok, ami nagyon veszélyes. Rám nézve.

– A Warwick-ügy?

– Igen.

– Olvastam róla az újságban.

– Arról bizonyára nem olvastál, hogy ha hamarosan nem tisztázom ezt az ügyet kivágnak a rendőrségtől. Legjobb esetben ismét egyenruhában állhatok az utcasarkon. És a házam nincs kifizetve.

– Mindig csak a pénz… Az egész világ ekörül forog.

– Ahogy mondod. De nem azért jöttem hozzád, hogy Arisztotelészről értekezzünk. El akarom csípni azt a gazembert, aki lelőtte az éjjeliőrt.

Heart Anderson elkomorodott.

– Megértem. Szívesen segítenék, ha tudnék.

– Tudsz. És ha nem akarsz, szerzek házkutatási parancsot, és felforgatom a boltodat meg a lakásodat. Ha van nálad lopott áru, vád alá helyeztetlek orgazdaságért, ha nincs, akkor majd úgy intézem, hogy mégis legyen. Leültetlek orgazdaságért, és az az érzésem, hogy ez a lányaidnak sem tesz jót.

– Legyen szíve, hadnagy úr…

– Nincs. Most pedig halljuk a tényeket. Ki dolgozott a Warwickban?

– Hadnagy úr – siránkozott Anderson. – Nem mondhatom meg. Oda a hírnevem, ha beszélek.

– Heart, vagy beszélsz, vagy mész a börtönbe. Választhatsz. Ha hősködsz, mész a Sing-Singbe. Jobban teszed, ha beszélsz, mert valamelyik orgazdából úgyis kipréselem az igazságot…

– Kérdezze meg Clarence Murphyt. Ő talán tudja…

– Clarence Murphynek nincsenek olyan értesülései, mint neked. Beszélj.

– A nevét nem tudom.

– Fehér? – kérdezte Fournier.

– Nem hinném – válaszolt Heart.

– Fekete?

– Meglehet. Igen, azt hiszem.

– A neve? – faggatta tovább a hadnagy.

– Mondtam, hadnagy úr, hogy nem tudom.

– Meglehet, hogy te nem tudod, de én igen. Dicknek hívják.

– Hát akkor mért kérdezi tőlem?

– Hogy lássam, hogy hazudsz-e. Azt is tudom, hogy az öccsét Hollywoodnak hívják.

– Az öccse valami kis csóró lehet. Ilyen alakokkal én nem érintkezem.

– Van valami beceneve ennek a Dicknek?

– Gyík.

– Jól van, fiacskám. Kezdesz jobban állni. Hány szeme van?

– Egy. A másikat még kiskorában elvesztette.

– Hol lakik?

– Nem tudom, hadnagy úr. Ő nem mondta, én meg nem kérdeztem. Valószínűleg sehol, szegény ördög.

– Nem baj – Fournier elmosolyodott. – Megtaláljuk.

– Hadnagy úr…

Fournier már az ajtóban volt, de erre visszafordult.

– … nem ő ölte meg az öregembert – mondta Heart. – Lehet, hogy a betörést ő követte el, de tiszta kezű ember. Nem gyilkos.

– Ha elcsípem, rábizonyítom. Nem tudom másnak a nyakába varrni.

– De hisz ártatlan!

– Ez már az ő baja.

Century meg Tökmag hátracsavarták Hollywood karát. Még egy pofont kapott.

– Most se beszélsz? – kérdezte a Főnök.

– Nem tudok semmit.

– Tudod, hogy a rendőrök keresik a bátyádat.

– Nem tudom.

– Itt volt és beszélt veled.

– Nem volt itt, nem beszélt! – üvöltötte Hollywood.

A Főnök az arcába vágott.

– Te rohadt hazudozó. Dinah anyja látott vele.

– Nem ő volt.

– Ő volt. Pedig megmondtam neked, hogy ez a vén hülye ide ne tolja a képét.

– Nem is volt itt.

A Főnök ismét ütött.

– Figyelj jól, te rohadék. Mondd meg a bátyádnak, ha még egyszer erre jár, kikészítem.

– Nem volt itt.

– Hagyjuk, Főnök – lépett közbe Century. – Mit csináljon, védeni akarja a bátyját.

– Nem kérdeztelek. Ha te is kérsz ebből az orvosságból, kaphatsz. Lenyúzom a bőröd. – A Főnök ismét Hollywoodhoz fordult. – Hol van a bátyád?

– Nem tudom.

– Újra kezded? Hazudsz?

– Nem hazudok, Főnök. Tudhatja, hogy nem hazudok magának. Esküszöm, Főnök.

– Jól van, eresszétek el – mondta a Főnök. – De ha megint bajba akarsz keverni, nem úszód meg szárazon. Megértetted?

– Igen – suttogta Hollywood.

– Megértetted, az anyád rohadt keservit? – kérdezte a Főnök.

– Igen!!! – ordította Hollywood.

– Akkor eredj a pokolba!

A Főnök nevetve nézte, hogyan rohan Hollywood a páncélozott ajtó felé.

Lois Brown egy fiatal Puerto Ricó-i asszony kezét tartotta a kezében. Megnyugtatta, hogy sikerül megszereznie a hetvenöt dollárt, amivel a háziúrnak tartozik, és minden más dolga is szerencsésen alakul. A fiatal nő felállt, hálásan köszönetét motyogott és eltávozott.

Lois kinézett az üzlet ablakán. Gyík kint várt az utcán, integetett, hogy bejöhet-e.

Lois visszaintett, hogy nem, de Dick bejött.

– Azt hittem, hogy ez a nő estig el se megy.

– Megmondtam, Gyík, hogy ide nem jöhetsz.

– Van valaki a kunyhóban?

Gyík benézett a helyiséget két részre választó rikító színű függöny mögé.

– Nincs – felelte Lois.

– Feltétlen beszélni akartam veled. Nem tudtam bemenni a lakásba.

– Kicseréltettem a zárat – magyarázta Lois.

– Kicseréltetted?

– Igen.

– Miért?

– Nem lakom együtt egy gyilkossal. Eleget tűrtem, Gyík. Telebeszélted a fejem, hogy gazdagok leszünk, és mindig hazudtál. De nem a pénzed kellett. Szerettelek, Gyík.

– Nem én öltem meg az öregembert, esküszöm. Hidd el.

– Mondhatsz, amit akarsz, nem hiszek neked. Lehet, hogy nincs igazam, de már nem hiszek neked. És jobban tennéd, ha elmennél. A Cigánybáró minden pillanatban betoppanhat. Elmondtam neki, mit tettél. Ha itt talál, kidob.

– Nem én voltam…

– Sok mindent elnéztem neked, Gyík, de ez már több a soknál. Egy betörőt befogadtam, de te gyilkos vagy: megöltél egy öregembert, és meg se mondtad.

– Nem öltem meg – tiltakozott Gyík.

– Hiába erősködsz, többé úgyse hiszek el semmit. Nem kellesz. Végeztem veled. Elég volt a szenvedésből…

Gyík megragadta a nő kezét.

– Higgyél nekem, aranyom. Esküszöm, nem öltem meg. Nem tudom, ki volt, de nem én. Nem én, az anyám sírjára esküszöm.

– Most is hazudsz. Azt se tudod, ki volt az anyád.

– Könyörgök…

– Elég volt. Azt hittem, hogy boldoggá tudlak tenni, Gyík. De te valami olyasmit kérsz tőlem, amit nem tudok megadni neked.

– És hova menjek? Keresnek a rendőrök, és Berry Peep is keres. Kétezerrel tartozom neki. És nem tudtam eladni az árumat. Alig van valamim. Hova menjek?

– Akkor gondoltál volna erre, amikor azt a szegény öregembert megölted… Hiába kérsz, nem tehetek érted semmit. Menj, hagyj békén.

– De hát én nem…

Gyík összerezzent. Egy kéz nehezedett a vállára. A Cigánybáró volt.

– Hallottad, mit mondott a kisasszony. Sose állhattalak, Gyík. Ha még egyszer itt találllak, viszlek a rendőrségre. Megértetted?

– Hallgasson meg. Én nem öltem meg senkit. Elhiheti. Tudja, hogy sosincs nálam pisztoly.

– Semmit se tudok, és fütyülök az egészre. És azt akarom, hogy tűnj el innen. Soha többet ide

ne gyere.

A Cigánybáró elkapta Dick torkát, és az ajtó felé tuszkolta.

– Ne bántsa, Báró – kérlelte Lois.

Gyík kiszabadította magát a Cigánybáró markából.

– Jól van, Cigány. Nem akarok botrányt csapni. De nem felejtem el, amit tettél velem.

– Jusson eszedbe majd, amikor a villamosszékhez kötöznek.

Lois az arcát törölgette. Ott állt a Báró mögött. Dick látta, hogy sír. Aztán lehanyatlott a karja, alig hallhatóan suttogta:

– Nagyon sajnálom.

Dick megcsóválta a fejét, és elment. Lassan megindult felfele az utcán, elhaladt egy kis bodega meg egy ruhásbolt előtt.

A Cigánybáró jósdájától néhány lépésnyire volt egy sikátor. Gyík a falhoz támaszkodott, és gondolkozott, hova menjen. Edna Brayhoz? A lány nem fogadná be, és Herb Small is beállíthat váratlanul. Talán nem is baj, hogy Lois kizárta, hiszen oda meg Berry toppanhat be a követelésével… De hát hová bújjon?

– Gyík… – suttogta valaki.

Megfordult. Hollywood volt. A gyér fényben is látta, hogy az öccse sírt.

– Gyík, a sarkadban vannak…

– Kik?

– A Párducok. A Főnök ki akarta belőlem csikarni, hogy hol laksz. Figyelmeztetni akartalak… Gondoltam, hogy idejössz Loishoz. Vigyázni kellett, hogy a Főnök észre ne vegyen.

Ebben a pillanatban egy rozoga Plymouth taxi fékezett mellettük. A Főnök, Century, Tökmag, Ty meg Dinah ugrott ki belőle.

– Fogjátok meg a gazembert – ordította a Főnök.

Ty meg Tökmag elsuhantak Hollywood orra előtt, megragadták Gyíkot, a fejét a falba verték, még az üvegszeme is kiesett.

– Nézzétek! – kiabálta Dinah. – Kiugrott a szeme! Ott gurul a szeme!

Sírt és nevetett egyszerre. Dick homlokát elöntötte a vér.

– Elég! – rendelkezett a Főnök.

– Tűnjünk el – javasolta Ty.

– Várj – mondta a Főnök. – Miatta kínozzák a rendőrök Sid Boardot. Volna néhány szavam ehhez a bitang fehérhez, ehhez a szénazabálóhoz.

– Mit mondtál? – kérdezte Gyík lihegve.

– Te fehér vagy. Szénazabáló vagy.

– Nem vagyok.

– De az vagy, az apád is szénazabáló volt.

– Honnan szeded?

– Mert az anyád kurva volt! – ordította a Főnök. – És az apád valamelyik fehér látogatója volt. Attól ilyen világos a pofád.

– Nem igaz. Éppen olyan fekete vagyok, mint ti…

A Főnök a hüvelykujját Gyík ép szeméhez nyomta.

– Azt akarod, hogy vak koldus legyen belőled?

– Nem! – üvöltötte Dick.

– Ne bántsd! – kiáltotta Hollywood.

– Jól van. Akkor mondd utánam: „Rohadt szénazabáló fehér vagyok, az anyám kurva volt, az apám szénazabáló.” Gyerünk, mondjad!

– Rohadt szénazabáló fehér vagyok, az anyám kurva volt, az apám szénazabáló.

– Jól van – rikácsolta elégedetten a Főnök. – Látjátok, beismeri. Engem nem keversz bajba, mint Sidet, hallod-e. Most szépen belehajítunk a folyóba…

Gyík érezte, hogy minden ereje elhagyja. Nem akart meghalni. Az öccsére nézett, de Hollywood meg se moccant. Nem haragudott rá, a helyében ő se tehetett volna mást.

– Látod az üvegszemedet? – kérdezte tőle a Főnök. – Nem lesz rá többé szükséged…

A Főnök rátaposott a lábuk előtt heverő üveggolyóra. Hallották, amint összeroppant.

– Hé! – kiáltott fel Hollywood. – Rendőrök!

– Futás, fiúk! – kiabálta Dinah. – Ott jönnek a fejvadászok.

Ty meg Century elengedték Gyíkot, és beugrottak a taxiba. Century előre ült, a többiek hátul zsúfolódtak össze.

Gyík lerogyott a járdára. A járókelők ügyet se vetettek rá. Részeg, gondolták magukban. Nem az ő dolguk. A taxi csikorogva megfordult, a járőrkocsi pedig, amitől a Párducok annyira megijedtek, ment tovább a maga útján.

Gyík egy pár tükörfényes cipőt pillantott meg a szeme előtt. A Cigánybáró állt előtte.

– Hallod-e – mondta a Báró, és cipője orrával megbökte Dick fejét –, megmondtam, hogy látni se akarlak errefelé. Kotródj innen, de sürgősen.

– Meg akartak ölni…

– Elég baj, hogy csak akartak.

Egy ércpénz csörrent meg a járdán. A Cigánybáró eltűnt. Egy negyeddollárost dobtak oda neki, mint valami részeg koldusnak.

Gyík a pénzre nézett. Megpróbált felállni. Térde rogyadozott, kuporogva várta, hogy a harangzúgás elcsituljon a fejében. Megtapogatta az üres szemüregét. Összetörték az üvegszemét. Nem sétálhat egy lyukkal a szeme helyén. Lassan feltápászkodott, leporolta ruháját, amennyire tudta. De a kabátja véres maradt.

Kijött a sikátorból, a kezét az üres szemüregére tapasztotta, és bement a legközelebbi patikába, hogy beköttesse. A tiszteletre méltó külső a legfontosabb: ez volt az első dolog, amit Clarence Murphytől tanult.

– Két dollár huszonöt cent – mondta a patikus, és átadta a kötést.

Gyík a pultra tette a járdáról felvett negyeddollárost, és a zsebéből előkotort két egydolláros bankjegyet. Most már csak aprópénze maradt. Odaállt a tükör elé, és a kötést a szemére igazította. A homlokából még mindig csörgött a vér. Beköttette. A gyógyszerész semmit sem kérdezett.

Búvóhelyet kell találni. Talán Cornelia befogadja. Máshová nem is mehetett. Kiment a patikából, a gyógyszerész nagy örömére. A gyógyszerész nem akart bajba keveredni …

Hicks rendőr hátradőlt az ülésen; nagy kedve lett volna rágyújtani, de elfogyott a cigarettája. Éppen most vette a rádióparancsot, hogy a járőrkocsik állítsanak elő egy magas, elég világos bőrű, félszemű feketét. Rablógyilkosság miatt körözik, fegyver van nála, veszélyes. Hicks rendőr megpillantott egy négert, aki éppen ekkor lépett ki a Perez gyógyszertárból. Kissé gyűrött, de jól szabott öltönyt viselt. Egyik szemén kötés volt. Nem valószínű, hogy ezt keresik… de azért csak győződjünk meg róla.

– Lassíts, Roger – szólt oda a volán mellett ülő társának. – A Perez patikából most jön ki egy félszemű.

– Látom.

Roger lassított, a parkoló kocsik mellett haladt, Gyíkkal egy vonalban.

– Hé, maga! – kiáltotta Hicks.

Gyík csak ment tovább, mint aki semmit sem hall.

– Hé! Nem hallja!? – ordította Hicks.

Roger lassan követte a feketét.

– Hé, maga félszemű, jöjjön ide! – üvöltötte Hicks.

Már majdnem a sugárút sarkánál voltak.

– Nem akar megállni – mondta Roger. – Szállj ki és kapd el. De vigyázz, hátha fegyver van nála…

Gyík a keresztúthoz ért, befordult a jobb oldali utcába, és futásnak eredt. Ebben a pillanatban a lámpa zöldre váltott. A hosszú kocsisor megindult és átvágott a sugárúton. A rendőrkocsi nem tudott befordulni. Gyík hátrapillantott. A két rendőr kiugrott a kocsiból, és szaladt utána. Valaki felkiáltott: egy kisfiú volt az, véletlenül fellökte. Ismét hátranézett: a két rendőr pisztolyt rántott. Gyík beugrott az első házba, futott felfelé a lépcsőn. A kapu nyitva volt, gyorsan bezárta belülről. Ezzel is időt nyer. Értékes másodperceket, amíg a rendőrök nyomogatják a csengőket, és valaki beereszti őket. Gyík két ajtót látott. Mind a kettő zárva. Nekilendült, sarkával belerúgott az egyik ajtó zárjába. Az ajtó felpattant. Bement, gondosan behúzta az ajtót. A rendőrök ekkor értek a ház elé. Hallotta, hogyan csöngetnek be mindegyik lakásba. Villámsebesen végigfutott a lakáson. A lakók nem voltak otthon. Kinyitott egy hulladékkal teli udvarra néző ablakot, kiugrott, átvágott az udvaron, és a félig rohadt fakerítés mögé surrant. A szomszéd udvarban egy nyitott földszinti ablakot látott. Amikor bemászott, észrevette, hogy az egyik rendőr átbújik a kerítés alatt, és célba veszi. A lakó, egy kövér asszonyság óbégatni kezdett. Gyík a padlóra hasalt és az asszonyra kiáltott:

– Feküdjön le!

Az asszony hasra vágódott. Egy golyó fütyült el a fejük felett.

– Mi… Mit keres itt? – hebegte az asszony.

– Bocsánat – mondta Gyík, és kúszott a kijárat felé. Felnyúlt, kinyitotta az ajtót, és átcsúszott a másik oldalra. Felugrott, és futott a folyosón. Hallotta még, hogyan faggatja a rendőr az asszonyt. Kinyitotta a kaput, leszaladt a lépcsőn, beleütközött egy serdülő párba, akik kézen fogva üldögéltek. Az utcán egy nyitott teherautó vesztegelt, a zöld jelzésre várva. Gyík felugrott rá, és a teherautó abban a pillanatban indult el nagy robajjal, amikor az első rendőr megjelent az épület kapujában.

Fournier hadnagy a járőrkocsi mögött állt meg a kocsijával. Hicks szaladt, és jelentette:

– Lehetetlen megtalálni, hadnagy úr. Egyszerűen elpárolgott …

– Hogyan szalaszthatták el? – morogta Fournier, és kiszállt a kocsijából.

– Vigyázni kellett – védekezett a rendőr. Nem kockáztathattuk, hogy megöljön valakit. Állítólag fegyver van nála.

– Látták azt a fegyvert?

– Nem, de…

– És maguk miért nem rántottak pisztolyt?

– Pisztolyt rántottunk, hadnagy úr, de nem lőhettünk. Túl sokan jártak az utcán.

Fournier a rendőr pisztolytáskájára nézett.

– Használták a fegyverüket?

– Egyszer – ismerte el a rendőr. – Csak egyszer.

– Egy lövéssel is eltalálhatták volna…

– Sajnálom, hadnagy úr…

Egy másik rendőrkocsi fékezett le a hadnagy Mercuryja mögött. Maclaine szállt ki belőle.

– Amint megtudtam, rohantam is… – kezdte az őrmester.

– Összefogdosták a félszeműeket? – vágott szavába a hadnagy.

– Egynéhányat, de mindet el kellett engednünk. Nem volt köztük az, akit kerestünk. Az egyik azzal fenyegetőzött, hogy feljelent bennünket…

– Csak jelentsen, nem érek rá törődni vele.

– Hagyjuk talán a félszeműeket?

– Nem, csak gyűjtögessék őket. Lehet, hogy a következő már a mi emberünk lesz.

Hicks jött vissza a kerületi kapitányság egyik nyomozójával.

– Nem találjuk – mondta a nyomozó Fournier-nak.

– Sajnálom, hogy meglépett, de nagy előnnyel indult, és nem lőhettek utána az utcán.

– Persze – mondta szárazon Fournier.

– Tovább keressük, de biztosan egérutat nyert már. Csaknem valamennyi háztömböt átkutattuk…

– Köszönöm. Mást nem tehetünk.

Fournier a két rendőr után nézett. Nem tehetnek róla.

– Jártam Levittownban – mondta Maclaine. – Először a bankokban jártam, ahogy mondta. Zárva voltak, de azért beszéltem az igazgatókkal. Ismerik Herb Smallt. Mindenütt vett fel jelzálogkölcsönt. Rengeteg helyen tartozik.

– Jól sejtettem – mondta a hadnagy.

– Én is – tette hozzá az őrmester.

– Nagy szélhámos ez az alak – mondta a hadnagy.

– Mindig is tudtam. Kétszer annyit keres, mint én, de az sem elég neki.

– Jó nyomon járunk – mondta Maclaine.

– Igen. Az az érzésem, hogy Small barátunk sokkal többet tud Dickről, a Gyíkról, mint amennyit elárul. Maga maradjon itt, nézzenek még egyszer körül. Hátha Dick még itt bujkál a közelben. Nem szeretném, ha másodszor is kisiklana a kezünkből. Én pedig meglátogatom Small cimboránkat.

Fournier megindította a motort.

– Még valamit hallottam, hadnagy úr – Maclaine behajolt a kocsiablakon. – Két évvel ezelőtt a

felesége hosszabb ideig szanatóriumban volt. Idegösszeroppanás.

– Az én feleségem is. – felelte Fournier, de nem nézett az őrmesterre. – Mégiscsak van valami közös tulajdonságunk.

Dick, a Gyík, a Százhuszonötödik utca egyik telefonfülkéjéből felhívta Clarence Murphyt.

– Halló – hangzott Clarence rekedtes, mogorva hangja.

– Halló, Clarence?

– Igen. Ki beszél?

– Én vagyok az, Clarence.

– És ki az az én, a kutyafáját?

– Gyík – közölte suttogva Dick.

– Aha – mondta Clarence.

– Tegnap este azt mondtad, hogy megpróbálsz keresni valakit, akit érdekel az árum.

– Nem találtam – mondta az öregember ridegen.

– Ide hallgass, Clarence, nem szívesen zaklatlak, de segítened kell rajtam. Adj kölcsön kétezret. Sehol se tudtam pénzt felhajtani. Ha nem segítesz, nem is tudom…

– Nem segítek.

– Clarence, azt se bánom, ha elviszed az egész árut. Átengedem kétezerért. Ajándék, egész vagyont kereshetsz rajta.

– Nem érek rá – válaszolt Clarence. – Éppen tárgyalok valakivel…

– Ilyen alkalmad nem lesz máskor…

– Mondtam, hogy van nálam valaki. Éppen tárgyalunk. Remélem, érted, mit akarok mondani.

– Hogyan? Csak tán nem az én árumról tárgyalsz?

– De igen – felelte Clarence tettetett szívélyességgel.

– Ki az?

– Erről most ne beszéljünk.

– Rendőr?

– Nem, de többet nem mondhatok.

– Én is ismerem? Az istenit, Clarence, segíts egy kicsit. Ez az ember ölte meg az öreg Popot!

– Én is azt hiszem – mondta Clarence.

– Ismerem?

– Ne haragudj, de most nem érek rá veled beszélgetni. Nem hívhatnál később?

– Clarence, tartsd ott a pasast, amíg odaérek.

– Lehetetlen. Semmi kedvem bajba keveredni.

– Könyörgök, Clarence, tartsd ott, ameddig tudod. A házad előtt megvárom. Neked semmi bajod se lehet.

– Nem tudom. Talán már van is – mondta Clarence, és letette a kagylót.

Gyík a zsebében kotorászott: csak egy fél dollárja maradt, nem elég taxira. Futásnak eredt. Egy Puerto Ricó-i baptista körmenet egyházi dalokat énekelve vonult el a Cigánybáró háza előtt. Dick bement.

– Lois!

Lois egyedül volt, a körmét reszelte.

– Ne gyere be – mondta a lány rémülten.

– Lois, beszélnem kell veled.

– A Cigánybáró bármikor visszajöhet.

– Nem érdekel a Cigánybáró.

– Dühöngeni fog…

– Lois, most bebizonyíthatom, hogy nem én öltem meg az öreget. Bebizonyíthatom.

– Be tudod bizonyítani? – A lány arcára kiült a mosoly, de mindjárt el is tűnt. – Nem, eleget hazudtál. Nem hiszek neked, Dick.

– Pedig igazat beszélek, Lois; hidd el. Most telefonáltam egy ismerősömnek, Clarence Murphynek. Van valaki nála, aki szőrmét akar eladni…

– Álmodsz, Gyík. Azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki szőrmét akar eladni?

– Hónapok óta nem volt szőrmés ügy. Csak két embernek van eladó szőrméje, nekem, meg annak, aki Pop Sacchinit megölte. És ez az ember Clarence-nél van. Oda kell mennem, látnom kell, ki az…

Lois eltakarta az arcát.

– Dick, ha ez az ember a gyilkos, téged is megölhet. Maradj itt, beszéljen vele Clarence, aztán telefonálsz, és megkérdezed, ki volt az. Ne vidd vásárra a bőrödet.

– Nem lehet. A fickó ott van. Clarence valószínűleg nem is ismeri…

– Adhat róla személyleírást.

– Mit érek vele? Clarence elmondja, ahogy tudja, én meg egész másképpen érthetem. Nincs időm vitatkozni. Adj kölcsön egy kis pénzt. Megadom.

– Nem kell megadni – Lois elővette a táskáját a letakart asztal alól. – Öt dollár, ennyi az egész. Elég?

– Bőven. Csak taxira kell. Gyorsan oda akarok érni.

Lois a férfi karjába csimpaszkodott.

– Ne menj, könyörgök…

– Mennem kell.

– Vigyázz magadra, Gyík. Nagyon vigyázz.

– Ha nem megyek, mehetek a villamosszékbe – mondta Dick.

Kirohant a sötétedő utcára, és megállította az első taxit.

– Tizennegyedik utca. A Második és Harmadik sugárút közötti rész.

A vezető a Roosevelt sugárútra fordult. Jól haladtak, de a Hatvanharmadik utca táján meg kellett állniuk. Négy kocsi összeszaladt, a rendőrök leállították a forgalmat, hogy a mentők elszállíthassák a sebesülteket.

– Mondja – kérdezte Gyík idegesen – nem mehetne másfelé?

– Annyira sürgős?

– Élet-halál.

– Ne tréfáljon már.

– Nem tréfa.

– Nem lehet a rendőrök miatt.

Gyík meglobogtatta az ötdollárost.

– Kétszer annyit adok, amennyit az óra mutat, csak menjünk.

– Az már valami… – a sofőr lerázta a szivarjáról a hamut. – Ha így szórja a pénzt, imádhatják magát a lányok.

– Megyünk?

– Hát… szeretem a veszélyt, és szeretem a pénzt is. Szivart akarok venni. Szóval kétszer annyit ad, mint amennyit az óra mutat?

– Pontosan.

– Áll az alku.

A sofőr megindult hátrafelé, sikerült eljutnia a Hatvanharmadik utcáig, onnan már száguldva mehetett a Második sugárúton, csak egyszer kellett megállnia egy piros jelzésnél.

Gyík odanyújtotta az ötdollárost.

– Megtarthatom? – kérdezte a sofőr.

Az óra egy dollár negyvenöt centet mutatott.

– Adjon vissza egy dollárt.

– Tessék – a sofőr kisimított egy bankjegyet, a műszertábla fényénél megnézte, hogy valóban egydolláros-e, és Gyík kezébe nyomta.

– Jó éjszakát – mondta Gyík.

Megindult a Jefferson mozi felé. Ott volt Murphy házának tőszomszédságában. Végignézett a ruháján. Kész szerencsétlenség. A teherautó nem tett jót neki. Egy parkoló kocsinak támaszkodott, a mozi előtt álló papírkosárból kivett egy újságot, úgy tett, mintha olvasna, és figyelte Clarence házát. A pénztárosnő a körmét tisztogatta. Nyugodt, csendes este volt. Gyík várt néhány percet, aztán bement a házba. A folyosók néptelenek voltak. Az egyik lakásból kihallatszott a televízió hangja. Felment az emeletre. Murphy ajtaja alól fény szűrődött ki. Lábujjhegyen közelebb ment, és fülét az ajtóra tapasztotta. Csend. Várt egy kicsit. Még mindig semmi. Bekopogott. Semmi válasz.

– Clarence!

Csend.

Lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt. Clarence ott ült az íróasztalára dűlve. Mellette egy majdnem üres whiskysüveg.

– Ébredj Clarence. – Gyík megveregette a hátát. Az öreg megrázkódott. – Ébredj, Clarence, az istenért!

Felrántotta az öreget. A bal mellén lyuk tátongott.

– A szentségit!…

Clarence-t lelőtték. Negyvenötössel. Haldoklott. Gyík idegesen ütögetni kezdte a telefon villáját.

– Kisasszony! – hívta a házi központot. – Kisasszony!

– Igen, uram.

– Sürgős. Hívja fel a Flower Kórházat, az Ötödik sugárúton.

– Azonnal, uram. – Dick hallotta, hogy a telefonoskisasszony lapoz. – Hívom, uram.

– Köszönöm.

Kattanásokat hallott. A telefonoskisasszony tárcsázott. Gyík az öreg orgazda felé fordult. A karosszék lábánál egyre nőtt a vértócsa. Clarence halkan hörgött.

– Itt a Flower Kórház.

– Egy mentőkocsit kérek, sürgős. Egy ember haldoklik…

– Egy pillanat. Kapcsolom a sürgős osztályt.

Dick Clarence-re nézett.

A telefonban egy másik hang. Dick megadta Murphy címét. Aztán odament az öreghez, és kezébe fogta a fejét.

– Clarence… Tudsz beszélni?

A haldokló kinyitotta a szemét, valamit motyogott. Úgy látszott, hogy felismeri Dicket. Gyík odahajolt hozzá, de csak hörgést hallott. Az öreg ajkához nyomta a fülét, de hiába, Clarence szeme elfátyolosodott, elvesztette az eszméletét.

Gyík szétnézett. Clarence páncélszekrénye tárva-nyitva volt, a pénzesdoboza üres. Pénzt akart adni a gyilkosnak, hogy ne ölje meg?

– A gazember! – suttogta Dick.

Lehet, hogy látta a pénzt, és hátulról lelőtte az öreget? Csak annyit tudott, hogy a tettes ostoba, állati alak. Aki orgazdákat gyilkol, nem viszi sokra a szakmában. Még egy pillantást vetett Clarence-re. Az öreg vért hányt.

Gyík leszaladt a lépcsőn, és kirohant a házból. Két villogó piroslámpás kocsi közeledett az

Union tér felől. Gyík lassított. A mozi pénztárosnője egy képes újságot lapozgatott, rá se nézett, amikor elhaladt előtte. Már a szemben levő utcakereszteződéshez ért, amikor a rendőrkocsik megálltak a mozi előtt. Két revolveres rendőr szaladt be a házba, amelyben Murphy lakott. A rendőrök olyan gyorsan érkeztek meg, hogy Dick megértette: a gyilkos hívta ki őket, tudta, hogy Gyík akkorára a helyszínen lesz. Biztosan a kórház is értesítette a rendőrséget Dick telefonja után. De a rendőrök azért jöttek ilyen sokan, lövésre kész pisztollyal, mert a gyilkos figyelmeztette őket, hogy nehéz dolguk lehet.

A Második sugárútról egy harmadik rendőrkocsi fordult be. Gyík gyorsan továbbállt. A rendőrök körülveszik a környéket, mihelyt látják, hogy a gyilkos nincs a tett színhelyén. Hallotta a mentőautó szirénáját, és látta, hogy a Flower Kórház mentőkocsija végigrobog a Második sugárúton.

Fournier hadnagy belépett a Colosseum Irodaházba. Késő́re járt az idő, a legtöbb tisztviselő már hazament. Az American Airlines pénztárablakai is zárva voltak. Az egész épületben csak egyetlen lift működött.

Fournier Herb Small biztosítótársaságának a nevét mondta a liftesnek. A liftes megnyomott egy gombot, az ajtó becsukódott, és a lift máris repítette a rendőrtisztet felfelé.

Fournier láttán Herb Small igyekezett minél hivatalosabbnak mutatkozni, hogy ne lássák, milyen mérges.

– Foglaljon helyet – mutatott egy székre. – Miben lehetek szolgálatára?

Fournier rágyújtott egy gyűrött cigarettára.

– Nyomoztam egy kicsit maga után.

– Persze, megértem. Ez a munkájához tartozik. Nincs semmi rejtegetnivalóm – mondta Herb mosolyogva, és igyekezett jó képet vágni a dologhoz.

Fournier egy gépelt papírlapot húzott elő a zsebéből.

– Májusban majdnem letartóztatták a Sutton tér környékén, mert botrányt okozott.

– Igen, becsíptem egy kicsit. Nem volt súlyos az eset.

– A jelentés mást mond. Be akart törni egy nőhöz, akiről azt állította, hogy a barátnője, és bántalmazta a nő segítségére siető portást.

– Elismerem – mondta Herb nevetve. – Hát akkor mondjuk azt, hogy nagyon becsíptem.

– Ez még nem minden…

– Mondja csak.

– Jó ideje gyanítom, hogy maga a csalás egy sajátos módját eszelte ki.

– A maga helyében jobban megválogatnám a szavaimat, hadnagy úr.

– Köszönöm a tanácsot. Én inkább azt szeretném megtudni, hogyan csinálja.

– Szigorúan törvényes keretek között dolgozom.

– Ne mondja. Túl sok a betörés az ön társaságánál biztosított cégeknél.

– Balszerencse.

– Másképp nevezném. Maga meg a betörőktől visszavásárolja a lopott holmit.

– És ha megteszem? Nem okozok kárt vele senkinek, és megkönnyítem a maguk dolgát is.

– Igen, ha becsületesen jár el. De nem jár el becsületesen.

– Bizonyítsa be.

– A házát súlyos jelzálogkölcsön terheli.

– És aztán? – mondta Herb.

– És aztán annak a kis cafkának, Edna Braynak a lakbérét is fizeti…

– És aztán?

– Ez egy dolgot bizonyít…

– Mit?

– Hogy maga tovább nyújtózkodik, mint ameddig a takarója ér.

– Ezért még nem dughat börtönbe.

– Ezért nem. De talán nem értette jól a szavaimat. Azt mondtam, hogy hajlandó lennék hamis bizonyítékok alapján lecsukatni magát.

– Ez törvényellenes.

– Bizonyítsa be majd. De nem hiszem, hogy elmegyünk idáig. Egyszerűen felkeresem a főnökét. Felhívom a figyelmét rá, hogy maga a lehetőségeihez mérten túl nagy lábon él, és hogy véleményünk szerint nem méltó a bizalomra. Elmondanám, hogy maga meglopja a biztosítót,

jelentős összegeket tart meg abból, amit a betörőknek kellene átadnia.

–Tegyük fel, hogy ez mind igaz. A biztosítót akkor sem éri kár. Mindenképpen ki kellett volna fizetnie azt az összeget.

– Magát a munkája arra kötelezi, hogy ezeket az ügyleteket a biztosító számára a lehető legelőnyösebb feltételekkel intézze. Azért tartják, hogy pénzt takarítson meg, és nem azért, hogy a kiadásokat növelje.

– Menjen, mondjon el nekik mindent. El fogom veszíteni az állásomat. Maga mit nyer vele?

– Könnyebb lesz a szívem. De térjünk vissza a maga kis barátnőjére.

– Talán neki is el akarja mondani? – nevetett Small.

– Nem. A feleségének mondom el…

– A feleségemnek… – Herb nagyot nyelt.

– Igen.

– De miért?

– Azt hiszem, hogy érdekelné…

– Ne tegye, Fournier. A feleségem betegeskedett az utóbbi időben.

– Ne mondja!

– Idegösszeroppanása volt. Kíméletre szorul, nem szabad felizgatni. Érti, ugye?

– Értem. De hiába. El kell mondanom.

– Mit akar tőlem?

– Azt, hogy segítsen elkapni Dicket, a Gyíkot.

– Semmit se tudok róla.

– Furcsa az élet. Ha megkérdezek valakit, mit tud a Gyíkról, összevissza hazudozik, azt mondja, hogy sose hallott róla. És a végén mégis elmondják, amit tudni akarok. – Fournier felállt. – Azt akarom tudni, hol van most Dick, a Gyík.

– Sejtelmem sincs róla.

– Sajnálom. Kényszerít rá, hogy beszéljek a feleségével. Remélem, megértő lesz. Bár ez az Edna…

– Könyörgök, ne szóljon neki. A feleségem ostoba, egyetlen dolog érdekli. Ha elmondja neki, amit tud, egy világ omlik össze benne. Gondoljon a gyerekeinkre… Fournier, esküszöm, segítenék magának, ha tudnék.

– Ha nem tudja megmondani, hol van Dick, a Gyík, nem érek magával semmit.

– Dick előbb-utóbb keresni fog engem. Lehet, hogy nem most rögtön, de keresni fog. Felhívom magát. Megegyeztünk?

– Honnan tudjam, hogy igazat mond-e?

– Esküszöm, igazat mondok. Segítek magának.

– Rendben van, tisztáztuk a dolgot – mondta Fournier. – Sok kellemetlenséget szerezhetek magának. Ha nem segít nekem, állás nélkül marad, a felesége pedig elmegyógyintézetbe kerül. És mi lesz akkor a gyerekekkel?

– Rendben van – válaszolta Herb. – Elmondok mindent, amit megtudok Gyíkról. Maga pedig nyugton hagy engem is, meg a feleségemet is. Áll az alku?

– Maga csak hívjon fel, és mondja el, mit tudott meg – mondta Fournier, és megindult az ajtó felé. – Akkor, és csakis akkor mondom meg magának, hogy áll-e az alku.

Cornelia Payne letette a söröspoharát, és odacsoszogott az ajtóhoz. Cornelia nagyon öreg volt. A férjével együtt jött el Georgiából, még az első világháború után, talán legelsőnek a négerek közül.

– Ki az? – kérdezte.

Megint kopogtak.

– Ki az? – ismételte meg a kérdést.

– Én vagyok – suttogta egy ismerős hang. – Gyík.

Cornelia kinyitotta az ajtót.

– Mit keresel itt? – fürkészve nézte a magas embert. – Megmondtam, hogy látni se akarlak, se téged, se a ringyó húgaidat, se azt a semmirekellő öcsédet. A televízióban bemondták, hogy a rendőrség keresi a bandáját. Már elkapták azt, akit Főnöknek neveznek. Téged pedig nem azért neveltelek, hogy megölj egy szegény öregembert, aki egész életében keményen dolgozott…

– Nem öltem meg az öreget, esküszöm.

– Ne hazudj. Hallottam. Bemondták a televízióban. Gonosztevő vagy, tudd meg.

Gyík bement a lakásba és becsukta az ajtót.

– Cornelia, segíts rajtam…

– Nem segítek. Hiába kérsz. Felneveltelek, mindent megtettem érted, amit tehettem. De te semmirekellő vagy. Az is voltál, az is maradsz.

– Nem öltem meg…

– Amióta elköltöztél innen, egészen megváltoztál…

– Igen, de nem gyilkoltam. Te tanítottál rá, hogy nem szabad gyilkolni.

– Ne próbálj hízelegni nekem – Cornelia kortyolt egyet a sörből.

Gyík mereven nézte.

– Mi az? – kérdezte az öregasszony. – Szomjas vagy?

– Igen, Cornelia. Szomjas vagyok. Megfáradt. Minden összejött.

Az öregasszony fogta a sörösüveget, és töltött egy pohárral, Gyík egy hajtásra kiitta, és nagyot sóhajtott.

– Jólesett!

– Lefogadnám, hogy éhes is vagy.

– Honnan találtad ki?

– Honnan találtam ki? – dörmögött Cornelia, a hűtőszekrényhez csoszogott, sajtot vett elő, és két jókora szendvicset készített. – Mindjárt megmondom, honnan. Én neveltelek. Erős, szálas férfi lett belőled, de azért most is olyan mamlasz vagy, mint kiskorodban. És ha arra gondolok, milyen bajba keveredtél, azt kell mondanom, hogy ostobább is vagy, mint gondoltam volna – tette hozzá, és még egy pohár sört töltött Dicknek.

– Segíts rajtam – mondta Gyík, mihelyt lenyelte az utolsó falatot.

– Nem segítek. Szívesen adok enni, mert nem szabad megtagadni az ételt felebarátainktól. De nem segítek neked olyasmiben, hogy még néhány védtelen öregembert meggyilkolj. Mert aztán már öregasszonyokat is fogsz gyilkolni.

– De én nem öltem!

– Ezt csak úgy mondod.

– Cornelia – ragadta vállon Gyík az öregasszonyt – egy másik embert is lelőtt az éjjeliőr gyilkosa. Egy öreg barátomat, Clarence Murphyt. Haldoklik. Nem ölöm meg a barátaimat. Az éjjeliőr is a barátom volt.

– Igaz, amit mondasz?
– Sosem hazudtam neked, Cornelia.
– Nem mondtad meg mindig az igazat.
– Meglehet, de sose hazudtam neked.
– Mint a gyík, úgy táncoltad körül az igazságot.
– Segítsz?
– Mit kell csinálni?
– Clarence Murphy haldoklik. A Flower Kórházban, az Ötödik sugárúton. Ne felejtsd el a nevét: Clarence Murphy.
– Nem felejtem el – mondta határozottan Cornelia.
– Az a gazember ölte meg őt is, aki az öreg éjjeliőrt. Nincs ereje hozzá, hogy beszéljen, de tudja, hogy ki a gyilkos. Csak az a baj, hogy én nem ülhetek mellette, hogy lessem, mit mond, mert a rendőrök nyomban elkapnának.
– És én mit csináljak?
– Legyél mellette a kórházban; ha mondana valamit, egy nevet, egy szót, bármit, azonnal értesíts, nagyon kérlek.
– Hogyan juthatok be hozzá?
– Fogj egy felmosóruhát meg egy vödröt, állj oda padlót mosni, és várj, amíg mond valamit. Ez az egyetlen lehetőség. Nem húzza már sokáig. Ha tudsz beszélni vele, kérdezd meg, hogy ki lőtte le. És ha csak úgy, magában motyog, azt is próbáld megjegyezni.
Az öregasszony összehúzta a száját.
– Ha megúszod, mennyit keresel ezen a bolton?
– Lehet, hogy semmit. De lehet, hogy ötezret.
– És mennyi az enyém belőle?
– Ha megúszom?
– Igen.
– Kapsz ötszáz dollárt.
– Jó, megpróbálom. De te hol leszel? – kérdezte Cornelia.
– Itt. Amint mond valamit, hívj fel.

Samuel Thomas még egy bankjegyet dobott a bárpultra. Senki se figyelt rá.

– Hé, pincér! – kiáltotta.

A kövér pincér odatolta a pocakját.

– Még egy pohárral – s Samuel eléje dugta a poharát.

A pincér leszedett egy üveget a fényes üvegpolcról. Teleöntötte a vendég poharát, eltette az egydollárost, és egy kevés aprópénzt dobott Samuel elé.

Thomas a whiskyjét szürcsölte, és a képernyőre bámult. Most közvetítették az esti mérkőzést.

– Már nem győznek a Yankeek – szólt oda a szomszédjának.

– Azt hiszem, igaza van – válaszolta Berry Peep, aki már egy ideje szemmel tartotta Samuel Thomast, és most kapva kapott az alkalmon, hogy beszédbe elegyedjen vele.

– Maga Dick barátja?

Samuel meglepetést színlelt.

– Dick? Ki az a Dick? Nem ismerek semmiféle Dicket.

– Tegnap este láttam magukat a pályaudvaron.

– És…

– És ez a Gyík kétezer dollárral tartozik nekem – mondta Berry.

– És ha mégis ismerném? De akárki kérdezi, letagadom, mert a disznónak az egész rendőrség a sarkában van.

– Nemcsak a rendőrség. Még annál is rosszabb – Berry hüvelykujjával a mellére bökött. – Még én is.

– Igen?

Samuel jól megnézte Berryt.

– Egy jó ideje figyelem magát, Samuel…

– Honnan tudja a nevemet?

– Sok mindent tudok.

– Maga rendőr?

– Még hogy én rendőr? – Berry felkacagott. – Nem mondom, attól sem irtóznék. De azt rosszul fizetik.

– Hát akkor mit csinál? – kérdezte Samuel.

– Valami olyasmit, ami jó sok haszonnal jár – mondta szerényen Berry. – De néha olyasmit is csinálok, ami nem jár haszonnal. Például pénzt adtam Dicknek, a Gyíknak.

– A disznó engem is becsapott.

– Ahogy elnézem, mit iszik, el se hinném. Azt gondoltam, hogy van pénze.

– A látszat csal. Már jó ideje nem vettem fel semmit a pénztárnál.

– Talán én segíthetnék magának?

– Hogyan? – kérdezte Samuel bizalmatlanul.

– Meg kell találnom Gyíkot. Ha segítene elkapni, magának is jutna valami.

– Nem érdekel.

– Azt hittem, maga is őt keresi.

– Tartozik nekem. Ha magának is tartozik, nem érdekel. Mindenki törődjön a maga dolgával.

– Úgy van – helyeselt Berry. – Találkozik vele?

– Meglehet.

– Mondja meg neki, hogy meg akarom kapni a pénzemet, mielőtt a villamosszékbe ültetik. Ha nem adja meg az adósságát, és ha nem intézhetem el őt magát, akkor azt a hülye öccsét nyírom

ki.

– Megmondom neki, ha látom – mondta Sámuel.

Gyík a híradót nézte Cornelia televízióján. Az ügyében semmi újság. Egyik csatornáról a másikra váltott, egyik régi filmről a másikra, színdarabról sportközvetítésre. A végén megunta, és elzárta a készüléket. A telefonhoz ment, megnézte, hogy működik-e. Felvette a kagylót: a készülék rendesen búgott. Cornelia már egy órája elment, és még mindig nem adott életjelt magáról. Magával vitte a rongyot meg a csomagolópapírba bugyolált vödröt. Ötven éve sikálta a padlót, mégsem akarta, hogy az autóbusz utasai takarítónőnek nézzék.

Gyík egy pillantást vetett a hűtőszekrénybe. Sör nem volt. Csak egy liter tej. Ivott az üvegből. A torka száraz maradt. A homloka fájt még.

Egyre azon töprengett, hogyan érkezhettek meg a rendőrök olyan gyorsan Clarence-hez. A gyilkosnak tudnia kellett, hogy ő is odamegy. De honnan tudhatta ezt meg? Honnan?

Megszólalt a telefon. Gyík felkapta a kagylót.

– Halló! – ordította.

– Te vagy az, Gyík? – kérdezte egy nyöszörgő női hang.

– Igen.

– Itt Cornelia. A pasas a végét járja. Nem sok ideje van hátra…

– Beszéltél vele?

– Nemigen tudtam. Oxigénsátorban van, és az ápolónő el sem mozdul mellőle. Szerencsére kétszer kiment…

– Mondott valamit Clarence?

– Valamit. Egy pillanatra kinyitotta a szemét, és amikor meglátott, azt mondta: „Dick?” Biztosan azt gondolta, hogy a barátod vagyok, mert fekete a bőröm. Mondtam neki, hogy én neveltelek…

– Jó, jó… És mit mondott?

– Valamit motyogott egy cigányról. Megpróbált beszélni, de csak annyit tudott mondani: „Cigány”.

Cigány! A Cigánybáró!

– Hát ez nagyszerű! A Cigánybáró!

– Segít rajtad?

– De még mennyire!

– Mit csináljak? Maradjak? – kérdezte Cornelia.

– Nem, most már nem kell. Én most elmegyek. Mire hazajössz, már nem leszek itt. Ha minden jól megy, elküldöm az ötszáz dollárt, rendben van?

– El ne felejtsd!

– Dehogy felejtem! Nahát, a Cigánybáró! Gondolhattam volna. Sok pénzt veszített mostanában.

Gyík letette a kagylót, aztán feltárcsázta a Cigány jövendőmondó üzletét. Lois vette fel a kagylót.

– Én vagyok, Gyík. Egy perc múlva ott leszek.

– Ne gyere – suttogta Lois. – A Báró itt van. Megöl, ha meglát.

– Talán meg akar. De most én üldözöm őt!

– Azt se tudod, mit beszélsz – suttogta kétségbeesetten Lois.

– A Báró a gyilkos, Lois. Ő surrant be utánam a Warwickba, ő ölte meg az öreg Pop Sacchinit. És lepuffantotta Clarence Murphyt is. De Clarence még nem halt meg, és meg tudta mondani, hogy a Cigány volt.

– Hogy a Cigánybáró…? Azt hiszed, hogy ő volt? – motyogta Lois kételkedve.

– Nem hiszem, tudom. Tartsd ott, amíg megérkezem.

– Gyík – suttogta Lois –, ne gyere ide. Ha ő a gyilkos, pisztoly van nála.

– Próba szerencse… A rendőröktől hiába várnék segítséget. Engem fognának el, őt futni hagynák. És aztán mehetek a villamosszékbe.

– Vigyázz magadra. Kérlek.

Gyík letette a kagylót. Kutatni kezdett Cornelia konyhájában, és talált is egy hegyes rozsdamentes kést. Ez is valami… A rendőröket nem hívhatta. Ki segíthetne rajta? Samuel Thomas? Hol a fenében lehet? Vedel valahol. Különben is hülye… Senkire se számíthat.

De mégis… Valaki más is bajban van. Valaki szerezhet pisztolyt is… Gyík egy másik számot tárcsázott. A telefon sokáig csengett, végül egy fáradt hang szólalt meg.

– Southport és Lexington.

– Mister Smallt keresem.

– Én vagyok.

– Herb? – kérdezte óvatosan Gyík.

– Igen. Ki az…?

– Itt Gyík. Tudom, kinél van a másik csomag szőrme…

– Kinél?

– Tudtam, hogy ez érdekelni fog. Nem tudom, hol van, de tudom, ki rámolta ki; egy bizonyos Cigánybáró. Most a Lenox sugárúton van, a Huszonnyolcadik és a Huszonkilencedik utca között. „Megmutatjuk a jövendőt”, ez van a cégtáblán. Nem tévesztheted el.

– Megyek.

– Várj, ne siess. Van pisztolyod?

– Nincs – mondta Herb.

– Hozz valami fegyvert, kést, bármit – mondta Gyík. – Ez az ember már megölt valakit, és lelőtte Clarence Murphyt is. Clarence haldoklik.

– Clarence Murphy? – kérdezte Small. – A gazda?

– Igen, ő – felelte Gyík.

– Jól van, megyek, amilyen gyorsan csak tudok.

Gyík lecsapta a kagylót.

Csengett a telefon. Fournier hadnagy felvette.

– Halló, itt Fournier hadnagy – mondta.

– Itt Herb Small. Alkut szeretnék kötni magával.

– Miféle alkut?

– El akarja fogni azt, aki megölte Pop Sacchinit és lelőtte az orgazdát?

– Clarence Murphyt? Alig néhány perce meghalt.

– Akkor kétszeres gyilkost foghat el.

– Hol van?

– Hát az alku? – kérdezte Herb.

– Arra várhat. Csalókkal nem alkuszom.

– Ahogy óhajtja, hadnagy úr. De a kártyák most az én kezemben vannak… Valószínűleg ez az utolsó alkalom, hogy lecsaphasson…

– Mit kíván?

– Azt, hogy ne köpjön bele a magánéletembe. Se a munkámba.

– Ez minden?

– Nem. És ne akadályozza meg, hogy visszavásároljam a lopott szőrmét.

– Maga pedig megmondja, hogy hol van Dick, a Gyík?

– Igen.

– Honnan tudja, hol van?

– Most telefonált. Tudja, ki az igazi gyilkos. Maga mindenképpen csak nyerhet. Elkapja Gyíkot, vagy elkapja az igazi gyilkost. Az ügy megoldódik, és maga pihenhet a babérain.

– Rendben van, megegyeztünk. Hol van?

– Gyík ebben a pillanatban útban van egy jövendőmondó boltjába. A Lenox sugárúton, a Huszonnyolcadik és a Huszonkilencedik utca között.

Fournier gyorsan felírta a címet.

– És Gyík szerint ki a gyilkos?

– Én nem ismerem. Valami Cigánybáró nevű alak.

– Sose hallottam róla. Nem baj. Ne lopjuk a napot fecsegéssel – mondta Fournier.

Letette a kagylót, és kiabált Maclaine-nek.

Gyík berobogott a jósdába. Lois ott ült a szőnyeggel letakart asztal mellett. Látszott rajta, hogy sírt.

– Hol van? – kérdezte Gyík, és előhúzta a konyhakést a belső zsebéből.

Lois ujját az ajkára nyomta, és egy fejmozdulattal a függöny felé intett.

– Gyík, ne csinálj hülyeséget – suttogta félénken. – Hívd a rendőröket…

– Elment az eszed? Azok csak azt lesik, hogy elkaphassanak valakit. Bárkit! Vinnének a villamosszékbe.

Gyík fellibbentette a függöny egyik sarkát, és benézett a bolt végébe.

– Itt nincs senki – mondta.

– De igen – Lois a hátsó ajtóra mutatott. – Ott van – suttogta.

Gyík lábujjhegyen az ajtóhoz osont. Kezét a kilincsre tette, és halkan benyitott. Először egy halom szőrmét pillantott meg. Aztán a Cigánybáró vértócsában heverő testét is a szőrmék mellett.

– Lois! – kiáltotta. – Ez az ember halott!

Hátrafordult. Lois sírt.

– Tudom – felelte.

– Igen, fiú, tudunk róla – mondta valaki.

Samuel Thomas volt. Kezében egy 45-ös szolgálati pisztoly.

– Én öltem meg a Cigányt. Túl sokat kíváncsiskodott. Dobd el a kést!

Gyík dermedten engedelmeskedett.

– Lois, hisz akkor ti ketten… ti…

– Igen, te barom. Mi ketten, Lois meg én. Miért, azt hitted, szívdöglesztő vagy? Lois csak röhögött rajtad. És szépen előkészítettük ezt a jó kis munkát…

– Fogd be a pofád! – förmedt rá Lois.

– Egy ilyen alak kedvéért végeztél velem, Lois? – Gyík ujjával Samuel felé bökött.

– Sajnálom, Gyík…

– Én meg azt hittem, hogy a Báró ölte meg Pop Sacchinit. Clarence azt mondta, hogy a Cigány…

– Az én vagyok – mondta Lois. – Mikor elmentél, felhívtam Clarence-et, és kértem, hogy hívja a telefonhoz a látogatóját. Kérdezte, hogy ki beszél. Nem akartam megmondani, és csak azt mondtam, hogy a cigánylány. Samuel mindjárt tudta, hogy én vagyok, és odajött a telefonhoz.

– Megmondtad Samuelnek, hogy Clarence-hez megyek? – kérdezte Gyík.

– Igen, vén marha! – Samuel arca mosolyra torzult. – Megmondta. Én meg lepuffantottam az öreget, és zsebre vágtam a pénzét. Megizzasztott a disznó.

– Nem akart fizetni?

– Nem. Vitatkozott. Aztán a pisztolyommal magyaráztam meg neki a dolgokat.

– Te ölted meg Pop Sacchinit is.

– Igen, vén marha! Azt hitted, hogy ostoba vagyok, ne tagadd! Miközben te Loisszal henteregtél, utoljára, te vén marha, én visszamentem a Warwickba a saját szerszámaimmal.

– Samuel nem akarta megölni az öreget. Arról nem volt szó – mondta Lois. – Csak egy kis árut akartunk, hogy hazamehessünk, és farmot vásároljunk.

– Így van. De a vén majom meglátott. Ez volt a baj. A zsaruk téged kerestek. Meg akartunk szökni, és Lois azt mondta, hogy menjek el Clarence-hez…

– Honnan tudtad, hogy hol lakik? – kérdezte Gyík.

– Nem vagyunk olyan ostobák, amilyennek gondolod. A múltkor odamentél. Lois taxival

követett – Samuel meglengette a pisztolyt Gyík orra előtt. – Mindenre gondoltunk.

– Igen, mindenre – jegyezte meg keserűen Gyík. – Csak egy apróságot hagytatok ki a számításból. Mit csináltok a Báróval? Nem hagyhatjátok itt rohadni a hullát. A rendőrök egykettőre elkapnak. Azt se tudjátok, hová legyetek ijedtetekben.

– Nem lesznek a nyomunkban, vén marha. Mert most szépen kiloccsantom az agyadat. Aztán hívom a zsarukat, és elmondom, hogy te ölted meg szegény öreg Cigányt, úgy viselkedtél, mint egy őrült, alig bírtam kicsavarni a kezedből a pisztolyt. A végén önvédelemből lelőttelek. Még meg is fognak dicsérni érte.

– Miért tetted ezt, Lois? – kérdezte Gyík.

– Nem tudtam, hogy ez lesz belőle. Szerettelek, Gyík…

– Képzelem!

– Esküszöm, Gyík. De tudtam, hogy nem veszel el feleségül. Szerettem volna férjhez menni. Semmi kedvem sincs egész életemben jövendőt mondani.

– Velem jön – mondta Samuel büszkén. – Mi az utolsó kívánságod? – Samuel felkacagott. – Kár, hogy nem hívhatlak meg a halálraítélteknek kijáró utolsó vacsorára…

– Nem úszód meg – mondta neki Gyík.

– De te már nem fogod látni.

Samuel felemelte pisztolyát és Gyíkra célzott. Egy dörrenés. Samuel Thomas térdre rogyott, és elterült a földön. Fournier hadnagy kilépett a függöny mögül egy 38-as pisztollyal a kezében.

– Mindent hallottam – mondta. – Szerencséd van, Gyík.

– Attól félek – hebegte Dick.

Fournier hadnagy egy mozdulattal elrúgta a 45-öst Samuel keze ügyéből.

– Ne félj – biztatta a sebesültet nem halsz meg. Addig legalábbis nem, amíg a villamosszékbe nem kerülsz.

Maclaine félrehúzta a függönyt. A járdán már ott voltak az első bámészkodók.

– Minden rendben, hadnagy úr?

– Igen. Semmi bajom. Hívjon egy mentőkocsit. Nem akarom, hogy ez a nyavalyás elvérezzen.

Dick, a Gyík, utat tört magának a rendőrök meg a kíváncsiskodók tömegében. Herb Small kint várta.

– Megvan az áru? – kérdezte Small.

– A fele ott van bent. A többi pedig… Azt csak akkor mondom meg, ha fizetsz érte hétezret.

– Hétezret? – kiáltotta Herb.

– Hetet. Ha nem tetszik, ne is beszéljünk róla.

– Értem.

– Mennyi idő alatt tudod megszerezni a pénzt?

– Egy óra alatt. Talán még annyi se kell.

– Elmegyek érte – mondta Gyík. – Ha megkapom a pénzt, elviszlek oda, ahova az árut dugtam.

– Rendben van. De azért ne maradj itt sokáig. Hátha meggondolják magukat a rendőrök, és mégis fülön csípnek.

– Meglehet – mondta Gyík tűnődve.

Samuel Thomasra gondolt. Tévedett, Samuel nem is volt ostoba, sőt sokkal ravaszabb volt, mint hitte volna. Az orránál fogva vezette. De a végén mégis Gyík győzött. És ez az, ami számít: a győzelem.

Maclaine és egy másik rendőr a járőrkocsihoz vezette Loist. A lány Gyík felé fordult, és odakiáltott neki:

– Szerettelek, Gyík. Esküszöm.

Néhány bámészkodó nevetett. Gyík elindult. Gyalog. Annyi pénze se volt, hogy taxiba üljön.

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Katona Tamás
A fedélterv Hegedűs István munkája
Műszaki szerkesztő: Gergely Tibor
Műszaki vezető: Siklós Béla
Készült: 60 500 példányban, 9.2 (A/5) ív terjedelemben,
Times betűvel (EU-d-7374)
72.9710.66-14-2 Alföldi Nyomda, Debrecen